FRANCES DAVIES

O americană în Mexic

ALCRIS

Capitolul 1

Simțind cum i se ia o piatră de pe inimă, Laurie Scott se prăbuși pe o bancă albă și își așeză rucsacul alături.

Parcul Chapultepec era magnific, dar nesfârșit pentru cineva care voia să-l străbată pe jos. Laurie făcea asta de câteva ore și nu reușise să parcurgă decât o mică parte din el.

„Nu poți să vezi totul din prima zi!“

Tânăra femeie nu-și acordase nici măcar răgazul de a-și despacheta hainele. O! Treaba asta putea să mai aștepte. Nimeni nu vine la Ciudad de Mexico pentru a sta închis într-o cameră de hotel. Mai ales una atât de deprimantă cum era camera ei. Dar când nu ai bani, cazarea la un hotel de lux rămâne un vis.

Laurie scoase un oftat. Vacanța asta era departe de ceea ce plănuise. Cui i-ar fi trecut prin minte, în clipa în care organiza această călătorie cu Mary-Beth, prietena ei cea mai bună, că în mai puțin de trei săptămâni, aceasta din urmă îl va întâlni pe

bărbatul vieții ei și se va căsători? Mary-Beth și Christopher plecaseră în luna de miere la Acapulco. Iar Laurie era acum în Mexic. Singură.

Tânăra își întinse picioarele și închise pentru o clipă ochii. Numai pentru o clipă… Un zgomot ușor o făcu să-i deschidă brusc. Fu incapabilă să scoată un cuvânt: un copil în zdrențe o luase la goană cu tot cu rucsacul ei.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Laurie se luă după el. Poate că ar fi reușit să-l prindă din urmă, dacă nu s-ar fi ciocnit de un trecător. Începu să se clatine și ar fi căzut în mod sigur dacă bărbatul n-ar fi avut prezența de spirit de a-și pune mâinile în jurul trunchiului ei, pentru a o ajuta să nu-și piardă echilibrul.

– Ce atâta grabă? spuse el în spaniolă, pe un ton glumeț.

Laurie încercă să se elibereze din strânsoare.

– Dă-mi drumul! strigă ea, tot în spaniolă. Un copil mi-a furat rucsacul.

Necunoscutului îi pieri zâmbetul de pe buze.

– În ce direcție a luat-o?

– Pe acolo!

Bărbatul se duse alergând în direcția indicată, dar micuțul hoț intrase parcă în pământ.

– Slabe speranțe să mai fie găsit, spuse, întorcându-se spre Laurie.

De data asta, îi vorbi în engleză. O engleză perfectă, cu un ușor accent spaniol.

– Acești copii fac parte din bande organizate și au darul de a dispărea ca prin minune.

– Dar poliția…

– Până vine poliția, hoțul e deja departe.

Laurie se uită în jurul ei cu disperare.

– Nu e cu putință! Mi-a furat rucsacul. Aveam toți banii în el.

– Numai o clipă! Tot ce trebuie să faceți, e să vă duceți și să cereți contravaloarea cecurilor de călătorie.

– Nu aveam decât bani lichizi.

Ba chiar foarte puțini, întrucât bugetul ei nu-i permitea nici o libertate.

Necunoscutul ridică privirea spre cer.

– Bani lichizi? Ce imprudență!

Laurie părea atât de abătută, încât străinul își dădu silința s-o îmbărbăteze.

– Haideți! Doar n-o să vă stricați vacanța pentru atâta lucru! Un simplu telefon e de-ajuns pentru a primi bani prin mandat telefonic.

Cine să-i trimită un mandat? Lucrurile nu erau atât de simple. Pesemne că acest bărbat, îmbrăcat într-un costum scump, habar n-avea despre dificultățile pe care le ai de întâmpinat la sfârșitul unei luni grele.

„Ce seducător e!“ își spuse Laurie, fascinată deodată de el. „Atâta farmec, atâta autoritate, atâta…“

– Domnișoară, sper că acest regretabil incident nu vă va lăsa o impresie proastă despre Mexic.

– Nu, desigur… Hoți sunt peste tot în lume, murmură Laurie cu vocea stinsă.

– Liniștiți-vă, vă rog! Acest mic incident n-ar trebui să vă marcheze atâta.

Bărbatul se uită să vadă cât e ceasul.

– Veniți! Vă invit să bem ceva la hotelul El Presidente.

El Presidente era unul dintre cele mai luxoase hoteluri din oraș. Totuși, Laurie ezita. Era oare prudent să urmeze un necunoscut într-un hotel?

Ghicind parcă motivul pentru care se arăta atât de reticentă, bărbatul adăugă cu un zâmbet în colțul gurii:

– Barul este la parterul hotelului și dă în hol. Nu aveți de ce să vă temeți. Va fi foarte multă lume în jur. Trebuie oare să vă încredințez de buna mea credință?

Laurie simți cum i se îmbujorează obrajii. Dintr-o dată, neîncrederea de care dădea dovadă i se păru ridicolă.

– Mărturisesc că mi-aș dori să mă odihnesc câteva minute, spuse ea.

Ultimele temeri i se risipiră în clipa în care portarul hotelului îi primi cu tot respectul cuvenit. Mai apoi, câteva persoane îl salutară când trecură prin hol.

– Se pare că lumea vă cunoaște foarte bine. Locuiți cumva aici?

– Nu, dar am un apartament în clădirea de alături și vin adesea aici pentru a servi masa sau a bea ceva.

– Frumos cartier!

Laurie remarcase elegantele clădiri care dădeau spre parc. Plimbându-te prin acest cartier, ai fi zis că ești în Statele Unite ale Americii.

– Dar am uitat să mă prezint! exclamă necunoscutul.

Înclinându-se ușor, spuse:

– Miguel Ruiz.

Tânăra femeie își declină și ea identitatea:

– Laurie Scott.

În timp ce o conducea spre o masă liberă din bar, Miguel întrebă:

– Americană, nu-i așa?

– Da. Din San Diego, California. Pare un orășel în comparație cu Ciudad de Mexico. Mă simt pierdută aici.

– Ciudad deMexico e cel mai mare oraș din lume. Vă veți obișnui repede cu forfota și aglomerația.

– Cu altă ocazie, poate.

– Doar n-o să plecați numai pentru că un hoț v-a furat rucsacul?

Laurie consideră că e mai simplu să spună adevărul.

– N-am de ales. Nu mai am bani. Din fericire, mi-am lăsat pașaportul și biletul de avion la hotel. Iar camera am plătit-o dinainte!

– Le puteți telefona părinților pentru a le explica situația.

– Părinții mei au murit.

În urmă cu doi ani, când se întâmplase accidentul de mașină în care aceștia sfârșiseră tragic, Laurie se văzuse pusă

în situația de a face față singură creditorilor. Afacerea tatălui ei era prosperă, dar fusese nevoit să facă niște împrumuturi pentru a se extinde. După anunțul decesului, creditorii veniseră să-și ceară banii. Pentru că nu dorea în ruptul capului să declare falimentul, Laurie achitase toate sumele datorate.

După ce vânduse societatea și-i plătise pe creditori, Laurie nu mai avea nici bani, nici loc de muncă. Părinții, în loc s-o încurajeze să învețe o meserie, o lăsaseră să studieze artele. Nu avea prea multe perspective din acest punct de vedere.

În disperare de cauză, Laurie acceptase primul post care i se oferise: manechin al unuia din marile magazine din San Diego. Trebuia să străbată raioanele purtând ultimele creații ale stiliștilor și, la fiecare nouă colecție, să defileze pe podiumul departamentului „Modă". Toate astea, pentru un salariu modic. Singurul avantaj pe care-l avea era că putea cumpăra cu reducere hainele prezentate.

Miguel o măsura din priviri, fără să scoată un cuvânt.

„Povestea e cam cusută cu ață albă. Pretinde că nu are un sfanț, dar acest superb ansamblu din jerseu de culoarea mării a costat în mod sigur o avere." Cu voce tare, întrebă:

– Vacanța e pe sfârșite?

– De-abia am sosit azi-dimineață.

Laurie se sili să zâmbească.

– Cel puțin, voi putea spune că am fost în Mexic.

– Dar nu puteți pleca fără a vizita orașul!

– Și unde să dorm? Mă vedeți dormind pe o bancă din parcul Chapultepec?

– Nici chiar așa! Le puteți telefona prietenilor pentru a-i ruga să vă trimită niște…

– Bani? E cel mai bun mijloc de a te certa cu prietenii.

– Vă e teamă să rămâneți, după tot ce s-a întâmplat?

Tânăra se simți agasată. Era oare așa de greu de înțeles că poți avea probleme cu banii.

– Cu ce vă ocupați, domnule Ruiz?

– Cu afaceri.

– Ce fel de afaceri?

– Afaceri de familie: mine de cositor, imobiliare, confecționarea aracilor.

– Ei bine, eu nu am nici nici ranch, nici mină de cositor, spuse Laurie cu seninătate. Lucrez într-un mare magazin din San Diego ca manechin și… nu câștig averi. Economiile pe care le făcusem pentru această călătorie au dispărut, iar în aceste condiții nu-mi rămâne decât să mă întorc în SUA. Înțelegeți situația mea?

Cu o anumită nerăbdare, adăugă:

– Acestea fiind spuse, ce-ar fi să vorbim despre altceva?

– Îmi cer scuze, murmură Miguel, confuz. Am fost complet lipsit de tact.

– N-aveați de unde să știți!

– Credeam că manechinele câștigă mulți bani.

– Cele care pozează pentru reviste, da.

Miguel o privi fără să scoată un cuvânt. O siluetă de vis, o piele netedă, părul lung și blond, ochi imenși de un albastru de safir, gene interminabile… era fermecătoare! Răpitor de frumoasă!

– Și de ce nu pozați pentru reviste? întrebă el în cele din urmă.

– Nu prea mă văd petrecând zile întregi într-un studio foto. Știți, nu e deloc amuzant să zâmbești la comandă sau să stai în pozițiile acelea neveridice care plac atâta fotografilor de modă.

– Ce v-ar plăcea să faceți în viață?

– Aș vrea să fiu agent de cumpărări pentru marile lanțuri de magazine.

– Agent de cumpărări?

– În domeniul modei. Adică să aleg, cu câteva luni mai devreme, modelele și accesoriile care vor plăcea. O! E o întreagă artă, dar cred că mă pricep la așa ceva. Din păcate, nimeni nu mă ia în serios. Pentru a avea mai multă credibilitate, îmi spun adesea că ar trebui să-mi strâng părul într-un coc, să port ochelari cu multe dioptrii… și să mă îngraș cu zece kilograme.

– Nu, nu! În nici un caz!

– Puneți-vă în locul meu.

– Nu-i ușor!

– Atunci, lăsați-mă să vă ajut… Imaginați-vă că persoana cu care faceți afaceri și căreia-i propuneți câteva tone de cositor vă răspunde: „Ce subiect plictisitor! Să uităm de cositor și să luăm masa împreună diseară, frumoaso…“

Miguel izbucni în râs.

– Recunosc că nu mi s-a vorbit niciodată așa.

– Nu râdeți! Nu e deloc amuzant. Dar, în loc să discutăm la nesfârșit despre micile mele probleme, să ne întoarcem la

Ciudad de Mexico. Dacă voi mai avea ocazia să revin în acest oraș, ce ar trebui să văd în primul rând?

– De unde să încep? Capitala e un oraș fascinant. Trebuie neapărat să vizitați catedrala, palatul național, muzeul de antropologie și pe cel de arheologie, piramidele din Teotihuacán, grădinile din Xochimilco…

Miguel făcu o pauză de respirație.

– Am o idee! spuse în cele din urmă. Ce-ar fi să veniți să locuiți la mine? Am un apartament spațios și…

– Cum să nu!

Tonul vocii lui Laurie trăda amărăciunea. Această propunere venea din partea unui bărbat pe care-l considera deja prieten… Ce decepție!

După ce se ridică, adăugă fără prea mare tragere de inimă:

– Mulțumesc pentru cocteil.

– Unde vă duceți?

– Să-mi iau bagajele de la hotel.

– Și cum veți ajunge acolo?

Într-adevăr, cum? Laurie avusese inspirația de a ascunde douăzeci de dolari în valiză, bani cu care dorea să se ducă la aeroport și să cumpere câțiva tacos pentru masa de seară. Dar cum să ajungă la hotel? Să o ia pe jos, nici nu se punea problema! Renunțând la orgoliu, tânăra îl întrebă cu privirea plecată:

– Ați putea.. uf, ați putea să-mi împrumutați câțiva pesos pentru a plăti autobuzul?

Miguel îi prinse mâna între ale sale.

– Oferta mea nu conținea nici o intenție ascunsă. Doream să-mi pun apartamentul la dispoziția dumneavoastră. Pentru a respecta regulile bunei-cuviințe, m-aș fi dus la sora mea în timpul ședерii dumneavoastră.

– Dar nu… nu știți nimic despre mine! îngăimă Laurie, uluită.

Se dădu într-o parte.

– Dacă voi sparge totul? Dacă voi fura argintăria? Dacă voi chema câțiva cerșetori să se instaleze în salonul dumneavoastră? Dacă…

– N-ați face nimic din toate astea. Am încredere în dumneavoastră.

Laurie clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Ce nebunie! murmură ea în cele din urmă. Vorbiți serios?

– Desigur. Așadar, acceptați propunerea mea?

Pe sub gene, Laurie se uită cu neîncredere la el. Fie, Miguel Ruiz părea simpatic. Dar ziarele erau pline cu bărbați cum nu se poate mai simpatici care, rămași singuri cu victimele lor, se transformau în sadici, în perverși, în monștri, în…

Miguel scoase o cheie din legătură și i-o întinse.

– Cum ieșiți din hotel, clădirea din stânga. Ultimul etaj. O veți găsi fără probleme. Nu e nevoie să vă însoțesc.

Laurie se uită la cheița aceea aurie, fără să îndrăznească s-o atingă. Totuși, ce mult își dorea s-o ia. Această cheie reprezenta o soluție miraculoasă la problemele ei, cu condiția ca Miguel să-și țină promisiunea.

Privirea tinerei se opri asupra chipului expresiv al lui Miguel Ruiz. Avea ochii ațintiți asupra ei și nu scotea o vorbă. Ezitând în continuare, Laurie îi examină fruntea înaltă și nasul acvilin. Întregul lui chip trăda voință.

– Pot să vă pun o întrebare? De ce faceți asta?

– De ce să nu ajut o persoană aflată la ananghie?

– Ați face la fel dacă… dacă aș fi grasă, urâtă și bătrână?

– Sper că da.

Cu ironie în glas, adăugă:

– Cu toate că nu pot garanta. Vă înțeleg reticențele. Aveți dreptate să vă arătați neîncrezătoare. Dar vă asigur că n-am nici o intenție ascunsă.

Laurie luă brusc hotărârea de a accepta.

– Nu știu cum să vă mulțumesc… Grație dumneavoastră vacanța mea nu va fi complet ratată.

– Acum nu-mi mai rămâne decât să-i telefonez surorii mele pentru a o anunța că va avea un oaspete.

– Și de ce, mă rog?

– N-am încotro. Rosa e foarte curioasă.

Laurie se simți cuprinsă de remușcări.

– Îmi pare rău că provoc atâta deranj. Sper că prezența dumneavoastră nu-i va da prea mult de lucru surorii dumneavoastră.

– O! Nu vă faceți griji. Eduard și Rosa au o vilă spațioasă într-un cartier rezidențial din Ciudad de Mexico. Oricum, vreau să mă duc la conacul meu la acest sfârșit de săptămână. Cât vreți să rămâneți în capitală?

– Păi… trei zile?

– Trei zile? E prea puțin dacă vreți să descoperiți capitala Mexicului. Trebuie să stați mai mult.

– Poate. Voi vedea.

– Vă voi telefona pentru a afla care vă sunt planurile. Acum, sunt nevoit să vă părăsesc: am o întâlnire importantă și sunt deja în întârziere.

Ieșiră împreună pe strada inundată de soare. Miguel își deschise portofelul și-i întinse un vraf de bancnote.

– N-am nevoie de banii dumneavoastră!

– Trebuie să luați un taxi pentru a vă duce după bagaje. Și apoi, trebuie să mai și mâncați, nu?

– Am niște bani în valiză.

– Câți?

Laurie stătu puțin în cumpănă, înainte de a răspunde.

– Suficienți pentru a trăi, stați liniștit!

Dacă își va face cumpărăturile la piață, alegând ce e mai ieftin, va putea să se descurce cu cei douăzeci de dolari.

– N-aș vrea pentru nimic în lume să vă găsesc moartă de inaniție. Luați acești bani. Și nu mai comentați atâta!

Îi puse banii în mână aproape cu forța, după care plecă în grabă. Oare cât îi dăduse? Laurie numără repede bancnotele, iar ochii i se măriră de uimire. Erau mai mulți bani decât prevăzuse pentru toată călătoria, cu tot cu plata biletului de avion.

„N-am să cheltuiesc decât strictul necesar, iar restul am să-l înapoiez. Când mă voi întoarce la San Diego, îi voi restitui toți banii pe care mi i-a împrumutat."

La intrarea în imobil, un portar o opri și o întrebă:

– Unde mergeți, domnișoară?

– La domnul Miguel Ruiz. Mi-a împrumutat apartamentul său pentru câteva zile.

Portarului îi sclipiră ochii de curiozitate.

– Ah! exclamă el în cele din urmă.

Dându-se la o parte din calea ei, adăugă:

– Prea bine, domnișoară!

Laurie consideră că nu era necesar să-i mai dea alte explicații.

„N-are decât să creadă ce vrea! Prea puțin îmi pasă!"

Liftul o duse la ultimul etaj. Chiar dacă se aștepta să găsească un apartament luxos, ceea ce descoperi o lăsă fără grai. După ce străbătu holul, pătrunse într-un salon imens, ale cărui geamuri ofereau o priveliște extraordinară asupra orașului. Mobilierul – un amestec de vechi și nou – era parcă desprins dintr-o revistă de decorațiuni interioare. Canapele adânci din piele de culoare albă te îmbiau la huzur. Împrejurul lor erau așezate mese joase din sticlă fumurie sau din lemn de abanos sculptat. Pereții erau acoperiți cu picturi abstracte, iar într-o vitrină putea fi admirată o colecție prețioasă de statuete precolumbiene.

O sufragerie spațioasă se găsea în continuarea acestei încăperi, făcută anume pentru primirea oaspeților.

Laurie străbătu holul dinspre care se putea intra în toate camerele. Prima era camera stăpânului, foarte masculină. Urma o cameră de oaspeți, iar în cele din urmă camera unui copil, plină de jucării.

O fotografie pusă într-o ramă argintie îi atrase atenția. Curioasă, dar și stânjenită că pătrunde astfel în intimitatea unui bărbat pe care-l cunoștea de mai puțin de-un ceas, Laurie se apropie. O fetiță de vreo patru ani zâmbea din fotografie. Avea ochii negri și părul ca smoala. Semăna izbitor cu Miguel.

Era căsătorit? Sau, mai degrabă, fusese căsătorit? Căci n-ar fi dat cheia apartamentului său unei necunoscute, dacă soția lui ar mai locui cu el.

După ce-și luase bagajele de la hotel, Laurie se întorsese în somptuosul apartament al lui Miguel Ruiz. Apoi se duse la Muzeul Național de Antropologie care era în apropiere. Fascinată, hoinări prin sălile consacrate civilizațiilor aztecă și maya.

„Am să mă întorc!“ își spuse în sinea ei. „Am nevoie de mai multe zile pentru a vizita acest muzeu extraordinar în întregime și pe îndelete!“

Oboseala începea să-și facă simțită prezența. Cu toate acestea, Laurie găsi puterea de a face unele cumpărături într-un magazin alimentar. Masa ei de seară? O porție de spaghete și niște fructe. Deși se putea duce la orice restaurant de cinci stele și putea comanda ce poftește grație generozității lui Miguel Ruiz, mânca în continuare frugal.

După ce se răsfăță făcându-și o baie ca-n povești, îmbrăcă un halat lung din bumbac, imprimat cu flori. Apoi, luă spaghetele și le puse la fiert într-o cratiță.

Bucătăria, albă și spațioasă, ar fi fost pe placul oricărei femei, dar nu părea folosită. În frigider nu erau decât două sticle de șampanie și una de vin alb. Nimic altceva…

În timp ce spaghetele fierbeau, Laurie se hotărî să se întoarcă pentru puțin timp în camera ei.

Trecând prin hol, auzi cum cineva învârtește o cheie în broască. Îngrozită, rămase pironită locului. Ușa se deschise și în prag apăru Miguel.

– Domnișoară!

Așa, deci! În pofida promisiunilor pe care i le făcuse, venise totuși. Oare ce avea în gând? Simți cum mânia pune stăpânire pe ea.

– M-ați asigurat că n-am de ce să mă tem. Mi-ați spus că vă duceți la sora dumneavoastră și…

Miguel părea foarte stânjenit.

– Nu credeam să vă găsesc aici.

– Și unde să fiu, atunci?

– La ora asta? La restaurant, evident.

– De ce-ați venit?

„Are totuși dreptul de a veni când vrea la el acasă.“ îi șopti vocea rațiunii.

Dar Laurie refuza să o asculte.

– Ce doriți, domnule Ruiz?

– Voiam să iau niște haine de schimb, spuse el, simțindu-se încurcat.

Mânia lui Laurie se potoli imediat. Haine de schimb? Desigur! Oare cum de nu se gândise la asta?

Miguel trase aer în piept cu neliniște.

– Parcă miroase a ars.

– La naiba! Spaghetele mele!

Bucătăria era plină de fum, iar pe fundul cratiței nu se mai vedea decât scrum.

– Sper că putem recupera cratița, murmură Laurie.

– Și dacă nu va fi așa, cu atât mai rău pentru cratiță.

Miguel luă în mână cutia de conservă aruncată într-un colț al mesei. Chipul său exprima nedumerirea.

– Asta e tot ce aveați de gând să mâncați?

– Mi-e de-ajuns.

– Dar sunt atâtea restaurante bune în oraș…

– Păi…

– Nu vreți să cheltuiți banii pe care vi i-am dat, nu-i așa?

– Oricum, cât mai puțini. Vă datorez deja foarte mult.

– O să mai vorbim despre asta la cină. Vă invit la restaurant.

– N-ați servit încă masa?

– Niciodată înainte de nouă sau zece seara. Duceți-vă repede să vă îmbrăcați! Între timp, eu am să pun câteva costume și cămăși într-o valiză.

Laurie nu avu curajul să refuze invitația. Mai întâi, pentru că avea o foame de lup. Iar apoi, perspectiva de a petrece seara cu Miguel era atât de ispititoare…

Capitolul 2

Miguel o duse pe Laurie la un restaurant foarte elegant, situat în apropierea parcului Chapultepec.

Numai câteva mese erau ocupate. Privind cu admirație spre ringul de dans și apoi spre fântâna arteziană, Laurie exclamă:

– Ce restaurant frumos! Sunt sigură că la sfârșitul săptămânii e neîncăpător.

– Și în timpul săptămânii. Acum e încă devreme. Mexicanii iau masa în funcție de ora spaniolă și de-abia de la ora unsprezece noaptea se umplu restaurantele.

– Ați fost în Spania?

– De nenumărate ori. Avem rude acolo.

– Mi-ar plăcea să călătoresc în Europa.

– Cum de vorbiți așa de bine spaniola?

– Am învățat-o la școală. Dincolo de asta, nu uitați că San Diego e aproape de granița cu Mexicul. Dar dumneavoastră cum de vorbiți așa de bine englezește?

– Am învățat într-o școala bilingvă. Mă ajută foarte mult acum lucrul ăsta, deoarece avem numeroase afaceri cu Statele Unite ale Americii.

După puțin timp, Miguel întrebă:

– Vă simțiți bine în apartament?

– E magnific! Atât de mare, atât de…

Străduindu-se să nu pară din cale-afară de curioasă, Laurie întrebă:

– Locuiți singur?

– Vreți să aflați care e viața mea sentimentală, nu-i așa?

– Nu! Nici vorbă! aproape că strigă Laurie, nesimțindu-se deloc în largul ei în fața acestui răspuns atât de direct. Voiam numai să spun că apartamentul e foarte mare. Tot apartamentul meu ar încăpea în salonul dumneavoastră.

Muzicienii care se instalaseră pe scenă începură să cânte o melodie lentă. Miguel se ridică și întrebă:

– Vreți să dansăm?

Oare câți ani să aibă? se întreba Laurie în timp ce-l urma pe ringul de dans. Treizeci? Poate chiar treizeci și cinci? Oricum, nu mai mult de-atât.

Avea deja o fetiță, iar soția – sau fosta soție – nu mai locuia cu el. Nu prea părea dornic să se destăinuiască. De altfel, de ce-ar face confidențe unei necunoscute?

De îndată ce Miguel îi luă mâinile între ale sale, Laurie încetă să-și mai pună toate aceste întrebări.

– Dansați foarte bine, șopti el.

– Pentru a deveni manechin, trebuie să știi să te miști în ritmul muzicii.

Cu un zâmbet în colțul gurii, Laurie continuă:

– Ba chiar să fii atât de iscusită, încât să pari inaccesibilă…

– Pesemne că vi se pare greu, de vreme ce aveți o fizionomie atât de expresivă.

– Cine, eu?

Miguel o strânse mai tare în brațe.

– Dac-ați fi văzut cum arătați după ce vi s-a furat geanta! Acum, aș vrea să vă văd fericită.

Instinctiv, Laurie deveni rigidă.

– Vă e teamă de mine? reluă Miguel.

– Nu.

– Să înțeleg că nu aveți în continuare încredere în mine? De ce? Sunt inofensiv.

Inofensiv? Haida-de! Laurie n-ar fi folosit niciodată un asemenea adjectiv pentru a-l descrie.

Miguel începu să râdă.

– Nu sunteți de acord cu mine?

– Nu…

– Nu vă plac?

Laurie trase adânc aer în piept, înainte de a răspunde:

– Nu mă interesează aventurile de-o noapte.

Privirea lui Miguel se opri asupra buzelor ei cărnoase.

– Ar fi totuși o experiență de neuitat.

– Ce-ar fi să schimbăm subiectul?

– De ce? Nu vă place să vorbiți despre dragoste?

– Dragoste? repetă Laurie pe un ton disprețuitor.

– Poeții scriu despre ea de secole.

– Să vorbim despre altceva, vă rog.

– Bine, querida.

Zâmbind, adăugă:

– Îmi place la nebunie să vă tachinez. Când roșiți, sunteți și mai frumoasă.

Spre marea ușurare a lui Laurie, melodia se termină. În timp ce se îndreptau spre masă, o tânără brunetă îl abordă pe Miguel:

– Unde ai fost? Te-am căutat peste tot, dar dispăruseși fără a spune nimic.

– Rosa! exclamă Miguel. Ce mică-i lumea!

Luând-o pe Laurie de mijloc, făcu prezentările:

– Sora mea, Rosa și soțul ei, Edouard. Laurie Scott, o… o prietenă din America. Ultimul lucru la care mă așteptam era să vă găsesc aici… Ce coincidență!

– Coincidență? Nici vorbă! Ai uitat că în seara asta Dolores își face debutul în muzică? Dacă n-ai fi apărut, Dolores nu ți-ar fi iertat-o niciodată.

Mai multe persoane erau strânse în jurul unei mese. Spre locul acela se îndreptă și Rosa cu soțul ei.

– Trebuie să veniți să stați la masă cu noi, spuse Edouard.

Această perspectivă nu prea păru a-l încânta pe Miguel, care zise:

– Avem deja o masă rezervată…

Laurie, care nu dorea cu nici un chip să deranjeze, consideră că sosise momentul să plece. Trăgându-l pe Miguel deoparte, îi declară:

– Am să mă retrag. E mai bine, pentru că…

– Nici vorbă! V-am invitat la cină și…

De data asta, Laurie fu cea care-l întrerupse.

– Dar sunteți deja invitat în altă parte.

– Nu chiar. O cântăreață trebuie să cânte în seara asta aici și toți prietenii ei au venit s-o susțină.

După o clipă de ezitare, Miguel continuă:

– Îmi pare rău, dar trebuie să ne alăturăm grupului. Sper că nu vă deranjează prea mult.

– Orice e mai bun decât o porție de spaghete arse.

Nu peste mult timp, Laurie stătea între Miguel și Edouard. Acestuia din urmă și soției lui li se părea cât se poate de firesc gestul lui Miguel de a-i împrumuta apartamentul.

– Să ți se fure rucsacul? strigă Rosa. Ce experiență îngrozitoare! Am trecut și eu printr-o pățanie de acest gen. Am fost nevoită să dau niște telefoane pentru a nu-mi fi folosite cărțile de credit.

Edouard izbucni în râs.

– Soția mea, care are o tendință foarte supărătoare de a confunda cărțile de credit cu cele de joc, crede pesemne că Laurie avea, ca și ea, cel puțin cincizeci și două.

– Știai prea bine înainte de a te căsători că Rosa cheltuiește foarte mulți bani, spuse Miguel cu umor. Așa că nu te mai plânge.

Edouard păru foarte abătut.

– Își petrece viața numai prin magazine.

Rosa se bosumflă.

– Dacă aș lucra, n-aș mai avea timp de pierdut. Nici nu știți cât de mult îmi doresc să lucrez undeva, adăugă ea, uitându-se cu subînțeles spre Laurie. Asemenea tuturor tinerelor americane, sunt sigură că și dumneavoastră aveți o meserie.

– Lucrez într-un mare magazin.

– Nu mai fiți așa modestă, spuse Miguel, strângându-i o mână între ale sale. De ce nu spuneți că sunteți manechin?

– Manechin? O! Cât de mult vă invidiez! Să defilezi pe un podium îmbrăcată în ultimele veșminte făcute de creatorii de modă! Iar pe deasupra, să fii plătită pentru asta! Ce vis frumos! Trebuie neapărat să luăm mâine masa împreună. Îmi veți spune care sunt tendințele modei pentru sezonul următor.

Arătându-se de-a dreptul înspăimântat, Edouard exclamă:

– Să nu faceți asta cu nici un chip! Spuneți-i că nu s-a schimbat nimic și că femeile se vor îmbrăca anul ăsta ca și anul trecut.

– Mâine? murmură Laurie. Voiam să vizitez unele obiective turistice. Nu pot rămâne mult timp aici și…

Rosa o întrerupse:

– Dar credeam că de-abia ați venit?

– Lui Laurie îi e teamă să nu deranjeze prea mult, îi explică Miguel.

– Să deranjeze? Ce idee! Suntem încântați că vă avem printre noi și nu deranjați pe nimeni. În timpul ședерii dumneavoastră, Miguel va sta în vila lui și astfel vă veți putea bucura de toată libertatea.

Căldura cu care acești necunoscuți o întâmpinau avu darul de a pune capăt ultimelor ezitări ale lui Laurie. Iar când Rosa o întrebă cât timp dorea să rămână în capitală, Laurie răspunse:

– Vreo zece zile.

– Perfect, declară Rosa. Vom avea suficient timp pentru a face cunoștință. Mă veți învăța să pășesc asemenea unui manechin… Așa încât luna viitoare, când organizăm o defilare de modă în scopuri caritabile, voi avea prestanța unui manechin adevărat. Cu puțină șansă, ar putea fi începutul unei cariere promițătoare…

– Doamne ferește!

– Laurie, să nu vă căsătoriți niciodată cu un mexican! Sunt niște adevărați macho.

Bosumflată, Rosa adăugă:

– De ce n-aș avea dreptul de a lucra? Dolores are o meserie, ea care…

– Dar n-are soț, spuse unul dintre comeseni.

– O! Ar renunța imediat la carieră pentru a se căsători, adăugă un alt comesean, privindu-l cu subînțeles pe Miguel.

– Dolores e o cântăreață cunoscută în Mexic? întrebă Laurie.

– E pentru prima dată când cântă în public. Înainte, a încercat să facă teatru, fără prea mult succes, îi răspunse Edouard.

– Într-adevăr, fără prea mare succes, întări o femeie din grup. Și totuși, ce mai actriță!

În clipa aceea, lumina scăzu. Toate reflectoarele erau fixate asupra scenei. Un bărbat îmbrăcat în smoching își făcu apariția și anunță:

– Avem plăcerea să v-o prezentăm pe celebra Dolores Carvalho într-un recital de zile mari!

Cântăreața înaintă spre microfon, unduindu-și trupul în ritmul muzicii. Rochia de un roșu intens și plină de paiete părea o a doua piele, atât de bine se mula pe corp. Cu siguranță, se îndreptă spre microfon și începu să interpreteze primul cântec din repertoriu.

Mișcarea scenică era foarte elocventă, dar vocea ei nu avea nimic extraordinar. Totuși, Laurie aplaudă și ea, deși genul acesta de cântece dulcege, în care nu se vorbea decât despre dragoste, nu prea era pe gustul ei. Oare ce părere avea Miguel despre această muzică? Laurie se uită la el cu coada ochiului, dar fața lui nu trăda nimic.

După ultimul cântec, cineva îi oferi lui Dolores un buchet de trandafiri și aplauzele se întețiră.

– Ar face mai bine să se limiteze la teatru, remarcă Rosa cu voce șoptită.

– Liniște!

– Cum vi se pare vocea lui Dolores? o întrebă Rosa pe Laurie.

Această întrebare o luă pe tânără pe nepregătite.

– Păi… e, într-adevăr, o bună actriță. Dar Miguel ce părere are?

– Aveți dreptate: e o actriță bună.

Edouard izbucni în râs.

– O actriță bună și o cântăreață jalnică!

Toată lumea păru de acord.

Rosa îi dădu un cot soțului ei.

– Taci! O să treacă pe aici.

Savurându-și triumful, Dolores Carvahlo se oprea la fiecare masă. Când ajunse la câțiva metri de masa lor, deschise brațele într-un gest teatral.

– Dragii mei prieteni! Ce frumos din partea voastră că ați venit în seara asta!

Evident, fiecare dintre comeseni consideră că e de datoria lui să o complimenteze. Dolores asculta cu nesaț pe fiecare dintre ei, după care se aruncă în brațele lui Miguel.

– Gata, potolește-te … mormăi acesta, încercând să scape din îmbrățișarea ei. Eu nu fac parte din spectacol.

– Să fi devenit brusc timid, mi amor?

– În loc să spui tot felul de prostii, hai să ți-o prezint pe Laurie Scott, invitata noastră.

Dolores dădu mâna cu aceasta cu indiferență. Apoi, îi întoarse spatele.

– Miguel, mi amor, vreau să-mi sărbătoresc succesul cu tine, spuse ea cu subînțeles.

Gândindu-se la cât de prost trebuie să se simtă Laurie într-o asemenea situație, Rosa interveni:

– Vom sărbători cu toții succesul tău, Dolores.

Aceasta o privi cu ironie.

– Draga mea, de când te știu, intuiția n-a fost punctul tău forte.

Întorcându-se spre Miguel, îi declară pe un ton care nu admitea replică:

– Mă duc să mulțumesc orchestrei și apoi plecăm.

Înainte de a se ridica, Laurie așteptă până Dolores ajunse la orchestra care cânta un tango.

– Mulțumesc pentru această seară frumoasă, îi spuse lui Miguel cu un zâmbet silit.

Întorcându-se spre Rosa și Edouard, adăugă:

– Mi-a părut bine de cunoștință.

Miguel o reținu.

– Vă rog, rămâneți. Îmi pare rău de toată această situație neplăcută. Voi pune lucrurile la punct de îndată ce Dolores se va întoarce.

– Se așteaptă să petreacă seara cu dumneavoastră. Mă simt în plus.

– Dar nu i-am făcut nici o promisiune! Vă invit la dans…

O duse aproape cu forța pe ringul de dans. De data asta, tânăra rămase foarte distantă. Când se termină tangoul, Miguel o conduse înapoi la masă. Dolores se întorsese și ea. Era foarte furioasă, gata să explodeze.

De data asta, se uită cu atenție la Laurie. Nu prea-i plăcu ceea ce văzu.

– Sunteți o prietenă a familiei Ruiz? întrebă ea direct.

– Nu chiar.

– Miguel a spus adineauri că sunteți invitata lor.

– Exact, spuse acesta.

Întorcându-i spatele, Dolores continua s-o bombardeze pe Laurie cu întrebări.

– Locuiți la Rosa și Edouard? Sau la doamna Ruiz?

– Laurie locuiește la mine, îi răspunse Miguel.

Dolores se simți ca pe ghimpi.

– Ce glumă proastă!

– Nu-i o glumă.

– Ce? Fata asta stă la tine? țipă ea. Și îndrăznești să vii cu ea aici în seara recitalului meu?

– Vă înșelați…, începu Laurie. Miguel numai a…

– Dați-mi voie să clarific eu lucrurile, o întrerupse Miguel.

Pe un ton tăios, îi ordonă lui Dolores:

– Înainte de toate, nu mai țipa așa!

Edouard se ridică și-i întinse mâna lui Laurie.

– Pot să vă invit la dans?

Bucuroasă că e cruțată de această scenă penibilă, Laurie îl urmă imediat.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, murmură ea. Situația devenise foarte neplăcută.

– Nu trebuie s-o iei pe Dolores în serios.

– Nu vreau să se certe cu Miguel din cauza mea.

– Nu e nimic între ei.

Sinceritatea cu care spuse aceste vorbe o surprinse pe tânără. Nu ezită să spună și ea lucrurilor pe nume.

– Și vreți să cred asta? După ce am văzut-o pe Dolores aruncându-se în brațele lui Miguel?

– N-am spus că n-a fost niciodată nimic între ei. Dar ține de trecut. Miguel e un bărbat liber.

– Ce păcat pentru Dolores că nu e la curent cu această stare de fapt, îi replică Laurie pe un ton sec.

– Nu e genul de femeie care să renunțe la luptă atât de ușor.

– Mi-am dat seama de asta. De aceea, cred că locul meu nu e aici.

– N-o lăsați pe Dolores să vă strice seara. Până acum totul a decurs normal, nu-i așa?

Laurie se mai domoli.

– O, da! Sunt foarte norocoasă! Dacă providența nu l-ar fi adus pe Miguel în parcul Chapultepec în clipa în care mi s-a furat rucsacul, acum aș fi fost la San Diego.

– Nu vă rămâne decât să-i mulțumiți micului hoț.

– Ar fi cam mult.

– Nu fiți atât de sigură de asta. Să vizitați orașul singură nu e deloc pasionant… Acum aveți prieteni.

– Nici nu-mi vine să cred.

– Trebuie să vedeți în asta mâna destinului.

Edouard găsise cuvintele potrivite pentru a o face să se simtă mai bine, iar când se întoarse la masă avea zâmbetul pe buze. Se simți și mai ușurată când văzu că Dolores nu mai era acolo.

– Cum ați reușit să-i explicați situația? îl întrebă Laurie pe Miguel. Sper că i-ați spus adevărul. N-aș vrea să-și închipuie că…

– Să-și închipuie ce?

– Că.. păi, că dumneavoastră și cu mine…

– Dumneavoastră cu mine? Ce perspectivă atrăgătoare!

– Miguel!

– Nu vă faceți griji, reputația vă rămâne nepătată. I-am povestit lui Dolores în ce situație ne-am cunoscut.

– A! Cu atât mai bine!

– Spuneți asta din toată inima, exclamă Miguel cu sarcasm. Ideea unei apropieri între noi vi se pare atât de îngrozitoare?

– N-am venit în Mexic după aventuri.

– Putem să le împăcăm pe toate, chiar și turismul cu o poveste de dragoste.

O poveste de dragoste? Nu, nu asta căuta Miguel Ruiz. Dar Laurie nu dori să mai zăbovească asupra acestui subiect.

Când sosi momentul să-și ia rămas-bun, Rosa îi aminti că urmau să ia masa împreună a doua zi. De acord?

Cum ar putea să refuze? Rosa era la fel de autoritară și de fermecătoare ca și fratele ei, iar ei îi era foarte greu să spună „nu".

– De acord, Rosa, se pomeni Laurie spunând. Pe mâine!

În timp ce Miguel o conducea la mașină, Laurie se uită la ceas.

– O! S-a făcut târziu! Trebuie să mergeți la lucru mâine?

– Am o întâlnire chiar la ora micului dejun.

– Și din cauza mea, nu puteți dormi în propria casă!

– Să fie asta o invitație voalată?

– Nu, e numai o observație… Rosa și Edouard locuiesc departe de aici?

– La doar câteva sute de metri depărtare.

– A, da! făcu Laurie, înseninată.

După ce încuie mașina, Miguel o însoți până-n hol.

– Nu e nevoie să veniți cu mine, îi spuse tânăra femeie. Cunosc de-acum drumul.

– Trebuie să iau niște butoni de cămașă. Am uitat mai devreme să-mi iau.

Laurie deveni din nou bănuitoare, dar se strădui să se stăpânească.

– E greu să te gândești la toate când îți faci bagajele

– Poți să cumperi ce-ți lipsește, oriunde te-ai găsi în lume.

– Numai să nu pleci într-un safari în Africa! remarcă Laurie, râzând.

Tot vorbind așa, ajunseră în apartament, iar Miguel se îndreptă imediat spre camera lui. Se întoarse după câteva clipe.

– Acum, plec.

Dar, în loc să se îndepărteze, se apropie. Oare o va îmbrățișa? O va săruta? La gândul ăsta, se simți cuprinsă de o tulburare nespusă.

– Ce frumoasă sunteți…, murmură Miguel cu vocea schimbată.

Pentru o clipă, buzele sale i le atinseră pe cele ale lui Laurie asemeni unei aripi de fluture. Tinerei îi fu foarte greu să reziste ispitei de a se cuibări la pieptul lui cu ochii închiși… Și să uite de orice altceva.

Miguel o privi direct în ochi.

– Cinăm împreună mâine seară?

Din pricina emoției, Laurie fu incapabilă să scoată un cuvânt, mulțumindu-se să dea din cap a încuviințare.

– Atunci pe mâine seară la nouă. Somn ușor!

În clipa următoare, dispăru. Cu inima bătându-i nebunește, Laurie se uită lung la ușa care tocmai se închisese. Un sărut, un simplu sărut a fost de-ajuns s-o facă să-și piardă capul…

Capitolul 3

Restaurantul ales de Rosa era la fel de elegant ca cel la care o invitase Miguel. În timp ce erau conduse spre masa pe care o rezervaseră, Rosa fu nevoită să se oprească de mai multe ori pentru a-și saluta prietenii.

– S-ar spune că tot orașul și-a dat întâlnire aici, remarcă Laurie.

– Sunt sigură că există și la San Diego un astfel de loc în care se întâlnesc oamenii pe care-i cunoașteți, dar la prânz.

– Nu prea am timp să iau masa în oraș.

– Ce norocoasă sunteți că aveți un loc de muncă!

– Serios vorbind, chiar v-ați dori să lucrați?

– Da. Problema e că nu știu să fac nimic.

Scoțând un suspin, Rosa continuă:

– Habar n-aveți cât pot să mă plictisesc!

– Să știți că nici să lucrezi nu e chiar mereu o plăcere, iar avere nu prea faci.

Rosa se uită cu atenție la felul în care era îmbrăcată invitata ei. Părul ei blond și lung, ochii de culoarea safirului, precum și silueta zveltă o făcură să iasă imediat în evidență la intrarea în restaurant.

– Nu s-ar spune că vă merge chiar rău, zise în cele din urmă Rosa.

– Meseria pe care o practic îmi permite să cumpăr haine la preț redus. Pe de altă parte, nu mă duc niciodată la coafor, îi replică Laurie. Cu toate acestea, nu de puține ori am probleme cu banii la sfârșit de lună.

– Nu vă supărați! N-am vrut să fiu lipsită de tact…

Lui Laurie îi reveni zâmbetul pe buze.

– Nu m-am supărat. Dar imaginea pe care o aveți despre femeile care au o profesiune nu prea e conformă cu realitatea.

– Poate că așa e, spuse Rosa, ca pentru a se scuza. Știu că sunt privilegiată. Am câteodată un sentiment de zădărnicie foarte accentuat.

– Aveți bani și relații. Asta ar trebui să vă permită să exercitați o anumită influență.

– Oh! Fac parte din nenumărate organizații de caritate!

– Nu la asta mă gândeam.

– La ce, atunci? La politică?

– De ce nu?

Rosa stătu câteva momente pe gânduri, înainte de a declara cu jumătate de voce, ca pentru ea însăși:

– Într-adevăr, de ce nu?

– De ce n-ați participa la campania electorală a unui candidat?

– Am auzit vorbindu-se de un tânăr politician cu un viitor foarte promițător. Se spune că e cinstit și sincer. Și nu e înscris în nici un partid…

– Păi vedeți!

– Ar fi pasionant! exclamă Rosa. Ce rău îmi pare că nu locuiți aici, m-ați fi putut ajuta să…

– N-aveți nevoie de nimeni.

– M-aș simți mai sigură pe mine, dacă ați fi alături de mine.

– Din păcate, trebuie să mă întorc la San Diego.

– Munca benevolă e un lucru minunat, dar o femeie obligată să lucreze pentru a-și asigura supraviețuirea nu se poate gândi la așa ceva.

– Am o idee! exclamă Rosa, bătând din palme. O idee grozavă… Am să vă găsesc un mexican bogat cu care să vă căsătoriți.

– Ca de exemplu, Miguel? sugeră Laurie pe un ton sarcastic.

– El nu intră în discuție. E împotriva căsătoriei.

– De ce? Pentru că prima lui căsătorie a fost un eșec?

– Prima lui căsătorie? repetă Rosa, uimită. Dar nu a fost niciodată căsătorit.

– Păi… credeam că…

– A! Înțeleg! Ați văzut camera Carlottei.

Laurie ar fi trebuit să schimbe subiectul, dar curiozitatea fu mai puternică.

– Am fost într-adevăr surprinsă când am descoperit o cameră de copil în apartament. Nu prea ți-l poți închipui pe Miguel în postura unui tată…

Cu infinită tristețe în glas, Rosa murmură:

– Și totuși, e cel mai bun tată.

Așadar, micuța Carlotta era fiica lui Miguel? Fără să fi fost vreodată căsătorit. Rosa fusese cât se poate de clară în această privință.

– Miguel își adoră copilul, îi consacră întreaga viață, spuse Rosa cu emoție în glas.

Laurie nu avea deloc impresia că lucrurile stau chiar așa.

– Dar Miguel nu locuiește cu fiica lui.

– Pentru că e de părere că fetiței îi prieste la țară.

O tânără femeie se prăbuși pe bancă, lângă Laurie.

– Îmi pare rău că am întârziat atât de mult!

Laurie o recunoscu pe Elena, soția lui Pablo Rodriguez.

Făcuse cunoștință cu acest cuplu în ajun, dar nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ei.

După ce comandă ceva, Elena le întrebă:

– Ce părere aveți de prestația lui Dolores?

Fără să mai aștepte un răspuns, decretă:

– Jalnică!

– Dolores ar fi trebuit să se limiteze la teatru, declară Rosa, ridicând din umeri. Oricum, nu mă interesează ce face.

– Nici pe mine, întări Elena.

– Atunci de ce ați venit s-o aplaudați? întrebă Laurie.

– Din solidaritate. O cunoaștem de foarte mult timp.

Elena reuși cu greutate să nu izbucnească în râs.

– Am crezut ieri că va face o scenă.

– Miguel a oprit-o la timp. Ce prost se simțea!

– E vina ei, deoarece…

– Ba nu, e vina mea, îi luă Laurie vorba din gură. Dacă n-aș fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Dar nu sunteți responsabilă! strigă Elena. Dolores nu mai are nici un drept asupra lui Miguel. Va trebui să accepte asta într-o bună zi. În pofida tuturor celor întâmplate, speră în continuare că Miguel se va căsători cu ea.

– O vezi pe Dolores devenind mama Carlottei? întrebă Rosa.

– Deloc: nu iubește copiii.

Laurie interveni:

– Sunt sigură că pentru Miguel s-ar strădui.

Rosa continua să fie sceptică în această privință.

– Miguel nu vrea deloc să-și vadă fiica nefericită. Nu se va căsători niciodată cu Dolores.

După ce stătu puțin pe gânduri, adăugă:

– De fapt, nu se va căsători niciodată!

– Dar Dolores vede în fiecare femeie o rivală, declară Elena. Iată de ce s-a comportat atât de urât aseară cu tine, Laurie.

– Și totuși, nu reprezentam deloc o amenințare!

Elena izbucni în râs.

– Sunteți prea frumoasă pentru a nu-i trezi suspiciuni. Din fericire, nu locuiți aici! V-ar fi făcut viața un iad.

– Ascultându-vă cum vorbiți, s-ar zice că nu are decât defecte.

– Are și calități, dar trebuie să cauți mult pentru a le găsi. E spirituală, generoasă…

– Numai când nu e vorba de a împărți un bărbat.

– Hai s-o lăsăm pe Dolores în plata Domnului și să vorbim despre Laurie, spuse Rosa. Trebuie să-i găsim un soț mexican, pentru a o ține aici.

Elena își manifestă entuziasmul în fața unei asemenea propuneri și făcu mai multe sugestii.

– Ce-ai zice de Juan?

– Nu, e tare plictisitor. Cât despre mama lui… Un balaur cu șapte capete!

– Atunci, Domingo?

– Acel Casanova? Ar fi capabil să flirteze cu femeile după ceremonia de căsătorie.

Laurie intră în joc.

– De ce nu Miguel? În acest fel, am deveni rude.

Rosa nu prea arătă că încurajează o astfel de idee.

– Aș vrea eu. Dar să încerci să-l convertești pe Miguel la căsătorie? E o cauză pierdută. Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, Laurie…

Tânăra femeie o întrerupse.

– Haideți! Era doar o glumă. Nu vreau să mă căsătoresc. Nici cu Miguel, nici cu altcineva.

– Dați-mi voie să vă previn, declară Rosa.

Pe un ton grav, aproape solemn, adăugă:

– Dacă nu vreți să suferiți, ați face mai bine să stați cât mai departe de Miguel.

– Șederea mea e atât de scurtă, încât nu am de ce mă teme.

– Miguel e atât de fermecător și atât de convingător încât…

– Până acum s-a purtat ireproșabil cu mine.

Laurie se străduia să uite că Miguel o sărutase în ajun. Dar un sărut din vârful buzelor, un sărut atât de rapid, nu prea conta.

Rosa se arăta tot grijulie.

– Îmi cunosc fratele și știu ce efect are asupra femeilor! Iată de ce am vrut să vă previn.

După ce-și termină cafeaua, Rosa plăti și se ridică.

– Veniți cu noi la cumpărături?

– Cu plăcere. Dacă vrei să cunoști cât mai bine un oraș, nu trebuie să te mulțumești cu vizitarea muzeelor și a monumentelor.

Laurie rămase perplexă când văzu ce prețuri exorbitante se practicau în magazinele de lux. Dar nici Rosa, nici Elena nu cumpărară mare lucru. Laurie își dădu seama imediat ce se ascundea în spatele cumpătării lor.

„Știind că nu-mi pot permite să fac asemenea cheltuieli, n-au vrut să mă facă să mă simt prost. Câtă delicatețe!“

Spre seară, Rosa și Elena o duseră prin parcul Chapultepec.

– Laurie, să nu uitați că mâine seară organizez o mică petrecere la care sunteți invitată. Veți veni, nu-i așa?

– Cu plăcere. Mulțumesc pentru invitație.

***

La nouă fix, când Miguel sună la ușă, Laurie se grăbi să-i deschidă.

– Pesemne că vi se pare foarte ciudat să mă găsiți aici, remarcă ea râzând.

– O! Am să mă obișnuiesc fără nici o problemă să fiu primit în fiecare seară de o femeie frumoasă.

– De fapt, voiam să spun că vi se pare ciudat să veniți în propria casă în calitate de invitat.

– Da, e destul de ciudat, admise Miguel cu zâmbetul pe buze.

– V-aș oferi cu plăcere un cocteil, dar nu știu unde țineți sticlele.

– În cazul ăsta, dați-mi voie să mă ocup de pregătirea băuturilor. Doriți un gin tonic?

– Da, vă rog.

Miguel se duse în salon și dădu la o parte un panou din lemn în spatele căruia se afla un mic bar și un frigider.

– Ați văzut-o azi pe Rosa?

– Am luat prânzul împreună, după care am fost la cumpărături. Sora dumneavoastră e plină de energie și de vitalitate.

– Din păcate, nu le canalizează spre nimic precis. Soțul ei nu vrea ca ea să lucreze și…

– I-am sugerat să facă politică.

Miguel izbucni în râs.

– O vedeți devenind președintele Mexicului? întrebă el, întinzându-i un gin tonic în care pusese câteva cuburi de gheață.

– De ce nu? Nu se știe niciodată… Dar, pentru moment, se va mulțumi să susțină campania electorală a unui tânăr politician de viitor.

Oarecum stânjenită, Laurie adăugă:

– Sper că n-am făcut o prostie încurajând-o să se lanseze în acest domeniu.

– Nu știu care va fi reacția lui Edouard. Dar cred că e o idee excelentă. Am avut întotdeauna convingerea că Rosa ar fi mai fericită dacă ar avea o ocupație.

– Mă surprinde reacția dumneavoastră. Să înțeleg că nu toți mexicanii sunt niște macho redutabili?

– Nu toți.

– Dacă Rosa ar fi fost soția dumneavoastră, altfel s-ar fi pus problema, nu-i așa?

– Nu cred. Dacă aș fi căsătorit, aș dori ca soția mea să dețină un post important în societatea pe care o conduc. În felul acesta, aș putea vorbi cu ea despre orice: afaceri, politică etc.

– Nu prea cred că aveți mulți prieteni care să fie de acord cu dumneavoastră pe această temă.

– Oricum, discutăm despre ceva ipotetic, de vreme ce nu sunt căsătorit.

– Iar dacă ați fi, poate că v-ați schimba perspectiva asupra lucrurilor.

– Poate.

Miguel termină de băut și se ridică.

– Sunteți gata? Mergem să cinăm?

Nu după mult timp, Laurie și Miguel erau la restaurant, așezați la o masă. Privirea lui Laurie se opri asupra trandafirului așezat într-o vază de cristal, apoi asupra flăcării pâlpâinde a lumânărilor dintr-un candelabru de argint…

„În loc să vizitez cât mai multe obiective turistice, merg din restaurant elegant în restaurant elegant“ își spuse ea.

Cu obișnuitul ei bun-simț, tânăra își făcu imediat autocritica: „Ei și? Chiar că ești de plâns, draga mea!“

– Vă găsesc strălucitoare în seara asta, remarcă Miguel. Să înțeleg că începeți să vă bucurați de vacanță?

– Așa este. Iar asta vi se datorează în întregime. Ați făcut într-adevăr un gest extraordinar, împrumutându-mi apartamentul dumneavoastră.

Zâmbind și cu buzele întredeschise, Laurie își ridică privirea spre Miguel. Acesta făcu un gest amenințător cu degetul.

– Nu vă uitați așa la mine, dacă doriți să fiu cuminte.

Dar când o privea așa, ea nu voia deloc să fie cuminte. Simțind că nu mai e stăpână pe situație, Laurie se gândi să contraatace cu armele ironiei.

– Doar n-o să stricați o prietenie în plină formare! strigă ea. Gândiți-vă la schimbul epistolar pe care-l vom face, de îndată ce mă voi întoarce la San Diego. Dumneavoastră îmi veți vorbi despre cuceririle pe care le-ați făcut, iar eu vă voi povesti totul despre bărbații din viața mea.

– Bărbații din viața dumneavoastră? Nu vreau să aud de ei!

– Atunci, am să încerc să găsesc alte subiecte.

– După ce veți pleca, niciodată casa mea nu va mai fi la fel. Îmi voi închipui că sunteți în camera mea…

Laurie îl întrerupse:

– Îmi pare rău, dar stau în camera de oaspeți.

– Nu și în visele mele, spuse el încet.

– Nu încercați s-o faceți pe Don Juan-ul cu mine. Nu ține. De altfel, Rosa și Elena m-au prevenit deja…

– Ce v-au spus?

– Să nu care cumva să vă cad în mreje.

– Sora mea a putut să-mi facă o astfel de reputație? Asta da solidaritate familială!

– Mai aveți și alți frați? întrebă Laurie.

La această întrebare destul de banală, chipul lui Miguel se întunecă, iar Laurie avu impresia că a pătruns pe un teren periculos.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Suntem numai noi doi.

Acestea fiind zise, îl chemă pe chelner și ceru nota de plată.

– Dacă ne grăbim, putem ajunge la ultimul spectacol al ansamblului folcloric. Sunt sigur că vă va interesa.

– Am citit undeva că nu trebuie să ratezi pentru nimic în lume spectacolele ansamblului folcloric din Ciudad de Mexico.

Într-adevăr, aceste spectacole dădeau posibilitatea unui turist străin să-și facă o imagine despre dansurile folclorice mexicane din toate timpurile.

Puțin mai târziu, în timp ce Miguel o conducea spre parcul Chapultepec, Laurie spuse gânditoare:

– Chiar dacă aztecii ajunseseră la un grad de civilizație foarte avansat, asta nu-i împiedica să facă sacrificii umane care nouă ni se par oribile. Cei din civilizația Maya erau mai puțin avizi de sânge.

Miguel se uită la ea uimit.

– Cunoașteți civilizațiile din epoca prehispanică?

– Am studiat istoria Mexicului la universitate. Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi studiat dreptul sau economia. Mi-ar fi folosit mai mult în găsirea unui loc de muncă.

– Faptul că sunteți cultivată nu reprezintă o rușine. Oare câte tinere care vin să viziteze Mexicul au auzit de civilizațiile precolumbiene?

– Totuși, e nevoie să știi și unele lucruri practice. De exemplu, cum să-ți ții rucsacul pentru a nu ți-l fura un copil…

Miguel opri mașina la semafor și profită de acest moment pentru a-i lua mâna între ale sale.

– Aveți regrete?

– Nu.

Cum să-i pară rău? Șederea ei la Ciudad de Mexico se transformase într-un vis frumos.

Miguel îi strânse mâna cu putere.

– Poate că destinul a vrut să ne întâlnim!

Edouard spusese același lucru.

– Vreți să urcați să beți ceva? propuse Laurie când ajunseră în holul clădirii.

– În nici un caz alcool! Dar aș bea cu plăcere o cafea.

– Sau poate o ciocolată fierbinte.

– Să fie o ciocolată, atunci!

Miguel veni după ea în bucătărie.

– Pot să vă ajut?

– Vă pricepeți? întrebă Laurie, râzând. Nu prea vă potriviți acestui peisaj. Am senzația că nu prea folosiți această bucătărie magnifică, pe care și-ar dori-o orice femeie din lumea asta.

– Când am oaspeți, angajez pe cineva.

– Nici măcar micul dejun nu vi-l pregătiți singur?

– Dacă servesc aici micul dejun, o fac întotdeauna cu șampanie. Evident, nu singur! Vă place șampania?

– În nici un caz dimineața!

– Dar aceasta e una din cele mai mari plăceri ale vieții! Ce poate fi mai minunat decât să degusți o cupă de șampanie și să privești parcul la răsăritul soarelui?

– Camera mea nu dă spre parc.

– Știu…

Simțindu-se puțin agasată de întorsătura pe care o lua conversația, Laurie declară pe un ton sec:

– Anumitor femei le place să bea șampanie în pat, mie îmi place să beau ciocolată în bucătărie. Și dacă o țineți tot așa, nu veți vedea nici ciocolată!

– V-a spus până acum cineva că sunteți adorabilă când vă supărați? Ca un pisoiaș…

– Aparențele sunt înșelătoare. Zgârii ca o pisică adevărată. Așadar, ciocolată sau nimic?

– Ciocolată, vă rog. În timp ce-o pregătiți, mă duc să-mi iau câteva cămăși din cameră.

Peste câteva minute, Laurie așează două cești cu ciocolată pe o tavă și se îndreptă spre salon. Deschise ușa chiar în clipa în care Miguel venea din sens invers. Se ciocniră. Lui Laurie îi căzu tava din mână, iar Miguel fu stropit cu ciocolată.

– O, Doamne! exclamă tânăra, năucită. V-ați ars?

– Nu. O fi ciocolată fierbinte, dar nici chiar așa.

Miguel se uită dezolat la hainele sale pătate.

– Vor avea de lucru cei de la curățătorie. Trebuie să mă schimb. ȘI să fac un duș, evident! Mirosul ăsta de ciocolată… Parc-am fi la grădiniță, în timpul mesei.

Laurie își dădu seama că și ea se pătase.

„Și eu trebuie să mă schimb…“

Se auzi soneria de la intrare chiar în clipa în care-și își scotea rochia. Cine putea fi la o astfel de oră? Tânăra se grăbi să-și pună capotul și se duse să deschidă.

Spre marea ei surpriză, în fața ei se găsea Dolores Carvalho.

– Sper că nu v-am trezit, spuse ea. Pot să intru?

– Da… sigur.

Dolores intră în salon și se așeză pe canapea, fără a mai aștepta să fie invitată.

– Prietenii mi-au spus că am cam exagerat aseară, afirmă ea, încrucișându-și lungile-i picioare. Așa că, am venit să-mi cer scuze.

– Nu… nu era nevoie.

– Cât timp vreți să rămâneți aici?

– Încă o săptămână.

– Vă grăbiți să vă întoarceți în Statele Unite, nu-i așa? Sunteți așteptată.

– Mă așteaptă locul de muncă.

– O blondă tânără și frumoasă ca dumneavoastră trebuie să aibă o mulțime de admiratori! spuse Dolores pe un ton acru.

– Nu chiar. Dar pot să pun prinsoare că dumneavoastră aveți o întreagă curte.

– Pentru mine nu există și nu va exista decât un singur bărbat pe lume. Îl iubesc pe Miguel și nimeni nu mi-l va lua.

Laurie se ridică.

– Dacă e vorba de o amenințare, eforturile vă sunt zadarnice. Nu mă interesează să-l cuceresc pe Miguel Ruiz.

– Mă bucur să aud asta. În caz contrar, trebuie să vă pregătiți de luptă. Când lupt, nici un mijloc nu mi se pare josnic…

– Am înțeles, spuse Laurie pe un ton disprețuitor.

După aceste vorbe, se îndreptă spre ușă, arătând astfel că discuția se terminase. Nu-și dorea decât ca Miguel să aibă bunul-simț de a nu apărea.

Dar acesta, care nu auzise soneria, apăru chiar atunci în pragul ușii, îmbrăcat numai într-un scurt halat de satin negru.

– Laurie, mă întreb dacă…

Își lăsă propoziția în suspans și exclamă:

– Dolores!

Furioasă la culme, aceasta sări ca arsă.

– M-ai mințit! Ah! Nu e nimic între voi?

– Nu!

– Nu! întări și Laurie. Dacă aparențele pot lăsa să se vadă că…

– Mă considerați amândoi o idioată, nu-i așa? Miguel, mi-ai spus că stă singură aici!

– Așa e! o asigură Laurie.

Dolores lovea cu furie dușumeaua.

– Fir-ai tu să fii de… de…

Urmă o ploaie de înjurături.

– Ieși afară, Dolores! îi porunci Miguel amenințător.

O împinse cu forța spre ieșire. Dolores continua să lovească dușumeaua cu piciorul.

– Am să mă răzbun! strigă ea cât o țineau bojocii. Ați auzit? Am să mă răzbun!

După câteva secunde, ușa de la intrare fu trântită, iar Miguel se întoarse în salon. Foarte palidă, Laurie tremura din toate încheieturile. Niciodată nu i se întâmplase așa ceva.

– Îmi pare nespus de rău, murmură Miguel. Încercați să uitați această scenă lamentabilă!

– M-am speriat foarte tare.

– Nu-i luați în seamă amenințările. Dolores are crize de mânie, asemenea copiilor. Vă rog, liniștiți-vă! Nu are de ce să vă fie frică.

Miguel o luă pe tânără în brațe și, cu o nesfârșită tandrețe, îi mângâie părul.

– Liniștiți-vă! repetă el.

Încetul cu încetul, Laurie își reveni. Miguel o strânse în brațe. În ochi i se aprinse o mică flacără. Era flacăra dorinței…

Buzele li se întâlniră într-un sărut pătimaș. Incapabilă să reziste valului de pasiune care punea stăpânire pe ea, Laurie se lăsă în voia lui.

Miguel se uită la ea aproape cu fervoare.

– Vreau să fii a mea, frumoasa mea străină…

Frumoasa mea străină… Aceste cuvinte o aduseră cu picoarele pe pământ. Trebuie să-și fi pierdut capul cu adevărat, încât să accepte sărutările și mângâierile unui bărbat de a cărui existență habar nu avea cu o zi înainte.

– Miguel, lasă-mă, te rog.

– De ce?

– Ți-am spus deja! Nu sunt adepta aventurilor de-o noapte.

Miguel se uită la ea fără să spună nimic.

– Regret că nu vă pot oferi mai mult, spuse el pe un ton sarcastic.

– Nu vă cer nimic.

Ridicând din umeri, adăugă:

– Păcat! Cred că ar fi fost o experiență minunată… Nu-mi rămâne decât să mă îmbrac și să plec.

Pironită locului, Laurie îl privi îndepărtându-se. Da, Miguel avea dreptate: ar fi fost o experiență minunată…

„Niciodată nu m-am simțit atât de atrasă de un bărbat!“

Dar Miguel Ruiz era adeptul aventurilor de-o noapte sau de câteva zile.

„ Ce să fac acum?“ se întrebă Laurie cu deznădejde. Să-mi fac bagajele și să iau un taxi până la aeroport? Ar fi ridicol. Cu atât mai mult cu cât, după ce fusese astfel respins, Miguel nu va mai comite astfel de gesturi.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, pe când se pregătea să plece pentru a vizita catedrala, Laurie auzi telefonul sunând.

Să răspundă? Dacă la celălalt capăt al firului era Dolores? Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie nevoită să înfrunte acest uragan.

Dar, dacă din întâmplare la celălalt capăt al firului era Rosa? Laurie se hotărî să ridice receptorul.

– Alo?

– În sfârșit! exclamă Miguel. Făceați duș? Ați avut nevoie de ceva timp pentru a răspunde.

– Nu îndrăzneam.

– De ce?

– Îmi era teamă să nu fie Dolores .

– Nu vă mai gândiți la Dolores. Vă promit că nu vă va mai deranja.

– Ar fi, într-adevăr, surprinzător ca hazardul să ne mai pună față-n față.

– Nu fiți atât de sigură: aveți toate șansele s-o întâlniți diseară la Elena și Pablo.

– Credeți că va spune tuturor că ne-a găsit… hm, îmbrăcați neglijent?

Miguel râse încetișor.

– Trebuie să recunoaștem că aparențele erau împotriva noastră. Dar, m-aș mira ca Dolores să comită asemenea indiscreții. N-ar însemna să admită că o altă femeie e mai dezirabilă decât ea?

– Dar…

– Așa e, sunteți dezirabilă. Foarte dezirabilă!

– Miguel, n-am stabilit aseară că…

– … nu ne vom lăsa pradă instinctelor, sfârși el propoziția, pe un ton amuzat. Dar e un motiv să nu vă mai doresc?

– La ora zece dimineața?

– Chiar atât de ingenuă sunteți?

Laurie roși.

– Pentru moment, mă gândesc la altceva. Vreau să mă duc să vizitez catedrala…

Miguel redeveni serios.

– Excelentă idee. V-am telefonat tocmai pentru a vedea ce mai faceți. Aseară păreați bulversată și…

– Nu vă faceți griji pentru mine.

– Ba îmi fac. Sunteți atât de vulnerabilă!

– Ba deloc. Sunt deja doi ani de când nu mă bazez decât pe mine însămi și am supraviețuit. Desigur, mi se mai

întâmplă să fac și prostii. De exemplu, când găsesc inutil cumpăratul cecurilor de călătorie. Dar, grație dumneavoastră…

– Să nu mai vorbim despre asta!

– Dați-mi voie să vă mulțumesc încă o dată. Nu cred că ne vom mai revedea și…

Miguel o întrerupse din nou.

– Asta vă doriți? Să nu ne mai vedem? Eu, recunosc, nu vreau deloc asta. De ce n-am rămâne prieteni? Da, prieteni. Nimic altceva!

Ca prin miracol, apăsarea pe care o resimțea de ceva vreme dispăru, făcând-o să se simtă atât de ușoară. Ba chiar fericită.

– Prieteni? Repetă ea cu emoție. Cu plăcere.

– Vreți să mergem împreună la recepția dată de familia Rodriguez?

– Dacă vine și Dolores, prefer să nu apar.

– Asta n-ar trebui să vă împiedice să trăiți. Am să trec să vă iau. Pe curând, querida.

***

După ce vizită catedrala, centrul colonial și zona rosa – cartierul cel mai șic din oraș – Laurie ajunse într-un târziu în impozantul apartament care dădea spre parcul Chapultepec.

„Cum să mă îmbrac în seara asta?“ se întrebă ea în timp ce deschidea ușile dulapului în care își pusese hainele.

Nu-și luase cu ea decât o singură ținută de seară. De unde să știe că șederea ei la Ciudad de Mexico se va transforma într-o succesiune de invitații?

„Ce-ar fi să-i telefonez Rosei pentru a-i cere părerea?“

Sora lui Miguel începu să râdă când o auzi pe Laurie vorbind despre acest subiect.

– Îmbrăcați-vă cum doriți. Vor fi unii care vor adopta o ținută foarte lejeră, în timp ce alții vor veni aranjați la patru ace… Ca Dolores, de exemplu, care ar fi în stare să vină în furou cu sclipici!

– Va veni și Dolores? Sunteți sigură?

– Nu e genul de femeie care să rateze o petrecere.

– Dar cu recitalul ei de la restaurant cum rămâne? Parcă trebuia să-l susțină în fiecare seară, nu-i așa?

– Vi se pare că poate fi numit cântat ceea ce face ea? întrebă Rosa cu ironie. Oricum, „concertul“ ei durează douăzeci de minute, cel mult o jumătate de oră. Asta nu o va împiedica să vină la recepție.

– Ah!

– Nu vă fie teamă, Dolores nu va îndrăzni să facă o scenă similară celei de la restaurant. Îi e prea teamă de reacția lui Miguel.

Spunând acestea, Rosa se grăbi să schimbe subiectul.

– Știți, v-am urmat sfatul și m-am dus să stau de vorbă cu tânărul politician de care v-am pomenit. Dac-ați fi văzut entuziasmul cu care a primit propunerea mea de a-l ajuta!

– E bucuros?

– E încântat! Iată-mă intrată în lumea politicii… Grație dumneavoastră, de-acum încolo nu mă voi mai plictisi.

– Ce părere are Edouard?

– Nu I-am spus încă nimic.

– Ar fi trebuit să-l puneți la curent cu aceste proiectele, înainte de a le pune în aplicare.

– Am să-l conving eu, fiți fără grijă! exclamă Rosa bine dispusă.

Cu zâmbetul pe buze, Laurie închise. Apoi, se desfătă cu o baie ca-n povești. Se fardă ușor, deși nu prea avea nevoie de așa ceva, deoarece se bucura de un ten perfect. Genele interminabile și gura senzuală făceau zadarnice orice trucuri de machiaj.

După aceea, își prinse părul într-un coc și se îmbrăcă. Rochia era din mătase de un galben deschis, iar croiala atingea rafinamentul și-i punea în evidență silueta zveltă. Parcă ieșise dintr-o revistă de modă.

Miguel apăru la ora stabilită. Timp de câteva clipe, nu fu capabil să rostească un cuvânt. Ca și cum ar fi contemplat o operă de artă.

– Ce frumoasă sunteți! murmură în cele din urmă.

Îi atinse ușor buzele cu vârful degetelor. Laurie își ținu respirația, tulburată până în adâncul ființei. Această mângâiere de-abia schițată i se părea mai senzuală decât un sărut.

– De ce sunteți atât de nervoasă, querida? N-are de ce să vă fie teamă de mine. N-am încercat niciodată să mă impun în fața unei femei cu forța.

– Sunt… sunt sigură de asta.

– În cazul dumneavoastră, m-aș putea lăsa pradă instinctelor celor mai primare.

Chiar dacă spusese aceste vorbe pe un ton glumeț, totuși în ochii săi putu zări o licărire neliniștitoare care o făcu să se simtă amenințată. Deodată, se transformase într-o pradă. O pradă foarte vulnerabilă în fața unui bărbat mai mult decât seducător…

Dar lui Miguel îi apăru din nou zâmbetul pe buze, iar licărirea aceea neliniștitoare dispăru. Laurie se întrebă dacă fusese aievea sau visase.

După ce intră cu mașina pe domeniul surorii sale, Miguel își parcă mașina în fundul curții. Apoi, se îndreptă cu Laurie spre luxoasa vilă albă care se înălța printre copacii imenși, luxurianți.

Întreaga casă era inundată de lumină, iar zgomote se auzeau peste tot: frânturi de muzică, de conversație, exclamații, râsete…

Elena își croi drum prin mulțimea de oameni care mișunau prin salon, pentru a veni în întâmpinarea noilor veniți.

– Ce coafură frumoasă ! exclamă ea.

– Iar despre rochie ce să mai vorbim! întări Rosa. Divină…

– La ce coafor ați fost?

– Mi-am aranjat singură părul!

– E cu neputință! Trebuie să-i dați lecții coafezei mele.

– Când femeile încep să vorbească despre ce e la modă, noi nu prea avem ce căuta pe aici, spuse Edouard, trăgându-l pe Miguel într-o parte.

Acesta începu să râdă.

– Ba avem întotdeauna ce face în preajma unor femei frumoase.

Edouard îl privi pe cumnatul său cu neliniște.

– Știi că Rosa o ridică în slăvi pe Laurie?

– Ce ți se pare ieșit din comun în asta? E adorabilă!

Simțindu-se prost, Edouard tuși ușor.

– Știu că nu mă privește, dar Rosa se teme să… hm, să nu profiți de situație.

Ștergându-și fruntea, Edouard adăugă:

– Ceea ce nu I-ar plăcea deloc.

Chipul lui Miguel se înăspri.

– Unii n-ar ezita să facă asta. Din păcate, am avut și dovezi în acest sens. Cât despre mine, trebuie să știi că n-am profitat niciodată de o femeie.

– N-am afirmat niciodată contrariul! Nu lua vorbele mele ca pe un afront. Te cunosc și te respect.

Din ce în ce mai stânjenit, Edouard continuă:

– Încearcă să te pui în locul ei. Rosa poate deveni foarte crudă atunci când lucrurile nu merg așa cum își dorește. Eu încerc numai să mențin liniștea în familie.

Mai îmbunat, Miguel declară:

– Rosa nu are de ce să se teamă. Nu s-a petrecut nimic între mine și Laurie.

– Totuși, se pare că vă simțiți atrași unul de altul.

– Nu s-a petrecut nimic între mine și Laurie, repetă Miguel.

Servitori îmbrăcați în alb treceau printre invitați cu platouri pline cu șampanie sau cu prăjituri.

– Minunat! exclamă Laurie. Ce recepție magnifică! Totul e perfect…

Miguel , care tocmai se întorsese lângă ea, îi spuse:

– Complimentele trebuie făcute Elenei. Îi va face plăcere să le audă.

Laurie se uită împrejur, înainte de a declara, fără nici o nuanță de invidie în glas:

– E foarte plăcut să fii bogat.

Lui Miguel îi dispăru zâmbetul de pe buze.

– Credeți că banii aduc fericirea?

– Nu. Dar – știți cum se spune – contribuie la realizarea ei.

– Nu fiți atât de sigură.

Oare atinsese un punct sensibil spunând acestea? Prudentă, Laurie consideră că e mai înțelept să schimbe subiectul.

– Parcă spuneați că trebuie să vă duceți la ranchul dumneavoastră, nu-i așa?

– De-abia la sfârșit de săptămână.

Deodată, un murmur se auzi din mulțime. Dolores își făcu apariția la brațul unui bărbat înalt.

Cu un gest teatral, își dădu părul pe spate.

– Mă așteptați? V-a fost dor de mine? întrebă ea.

Nimeni nu răspunse, dar zgomotul se înteți. Cu pași măsurați, Dolores se duse direct la Miguel. Încordat ca un arc, acesta nu o slăbea din ochi.

– Vezi pe cine am adus? Pe Carlos! Carlos s-a întors…

Miguel își încleștă pumnii.

– Cum ai îndrăznit? Cum…

Dolores izbucni în râs.

– Am promis că mă voi răzbuna, mi amor. M-am ținut de cuvânt. Cine-mi oferă o cupă de șampanie?

Elena veni repede la locul în care se petrecea scena.

– E… e o nesăbuință! bâigui ea, uluită. O nesăbuință! E de neiertat! Ce faci aici, Dolores?

– Ce mai întrebare! îi replică aceasta privind-o de sus. Chiar tu mi-ai trimis o invitație.

– Care e și ultima! De data asta, ai sărit calul.

– Da, ai sărit calul, întări Rosa, furioasă. Ai înnebunit de-a binelea?

– La ce vă așteptați, mă rog? întrebă Dolores cu sarcasm în glas. Să mă ascund într-un colț până ce Miguel n-o să se mai arate cu fata asta?

– Ai fi putut să dai dovadă de puțină decență, i-o întoarse Rosa. Nu mai am de gând să stau nici un minut aici. Sper că nu te vei supăra pe noi, Elena, dar în asemenea situații, suntem obligați să plecăm. Haide, Miguel.

– Acesta clătină din cap.

– Așteaptă o clipă.

– Vino, te rog. Nu te lăsa pradă mâniei. Violența n-a dus niciodată la nimic bun.

– Nu fi chiar atât de sigură de asta. M-am înșelat nerecurgând mai demult la ea.

Dolores începu să se ia la ceartă cu el.

– Îți place să-i faci pe ceilalți să sufere, nu-i așa? Dar când situația se inversează, domnului nu-i mai place.

Rosa îl luă pe fratele ei de braț, străduindu-se să-l îndepărteze. Elena, la rândul ei, încerca s-o scoată pe Dolores de acolo.

– Miguel, te implor, liniștește-te, spuse Rosa. Vrei alt scandal? Atât așteaptă Dolores. Nu-i da această satisfacție!

Oare ce se petrecea? Laurie nu prea reușea să înțeleagă. Atmosfera era încărcată și era mai bine să încerce s-o ajute pe Rosa să-l separe pe Miguel de Dolores. Spuse timid:

– Sunt gata de plecare, dacă doriți.

– Cum?

Felul sever în care o privi, o descumpăni.

– Să plecăm? Dar e prea devreme.

Laurie se uită la ceas.

– Nu-i chiar atât de devreme… E aproape miezul nopții și sunt obosită. Aș vrea să plec…

– Stați departe de toate astea. Văd că încercați să vă comportați cât mai bine într-o astfel de situație. Dar sunt lucruri care nu vă privesc și ar fi mai bine să nu vă amestecați.

Laurie păli. Era pentru prima dată când îl vedea atât de supărat.

Zărindu-l pe Edouard la câțiva pași de ea, Laurie se grăbi să se ducă lângă el. Nici el nu se simțea în apele lui. Îi zâmbi silit și o întrebă:

– Vreți o cupă de șampanie?

– Nu, mulțumesc.

– N-am avut timp să stăm de vorbă în seara asta. Spuneți-mi ce ați făcut astăzi. Ați avut timp să vizitați ceva?

– M-am dus să vizitez catedrala. Apoi, am făcut o plimbare prin zona rosa.

– Un loc foarte afectat de cutremur. Aproape totul a trebuit să fie reconstruit. Ar fi trebuit să o rugați pe Rosa să vă fie ghid. Soția mea ar fi încântată să-și umple timpul cu ceva. Asta pentru că tot se plânge că n-are ce să facă.

„De-ar ști!“ își spuse Laurie în sinea ei.

Dar nu ea trebuia să-l pună la curent cu activitățile soției sale.

– Rosa mi-a acordat deja foarte mult timp, n-aș vrea să abuzez de bunăvoința ei…

– Nu vă faceți griji. E foarte firesc să apelați la ea. În fond, prietenii lui Miguel sunt și ai noștri.

– Sunteți o familie foarte unită.

– Miguel mi-e ca un frate, țin mult la el. E un om de onoare în toate accepțiile cuvântului.

– Nu l-am văzut pierzându-și cumpătul decât din cauza lui Dolores.

– Femeia aia! spuse Edouard cu indignare. Ar trebui să fugi de ea ca de ciumă.

– Astăzi a reușit să facă scandal. Se pare că la asta se pricepe cel mai bine.

– Într-adevăr. La restaurant, acum câteva seri…

– Și ieri. Ați auzit pesemne de tărăboiul pe care l-a făcut când m-a găsit cu Miguel în apartament. Tocmai mă condusese acasă, iar Dolores, care e incapabilă să vadă dincolo de aparențe, și-a închipuit că…

După o scurtă pauză, Laurie reluă:

– Ceva îmi scapă, trebuie să recunosc. De ce s-a supărat Miguel că a venit în seara asta aici? Doar știa că e invitată, nu?

Oare ce spusese de-l făcu pe Edouard să-și schimbe fizionomia feței:

– Nu încercați să înțelegeți. Acum, îmi cer scuze, dar trebuie să plec…

Mânioasă și supărată în același timp, Laurie îl privi îndepărtându-se. Iată că nu numai Miguel o trata cu răceală, ci și Edouard. Hotărât lucru, toate îi mergeau prost în seara aceea.

Laurie își spuse că e mai bine să facă pe necunoscuta și se amestecă în mulțime. Din întâmplare, nimeri lângă un bărbat care se ținea deoparte. De ce n-ar sta de vorbă cu el? Părea simpatic.

– Bună seara! Mă numesc Laurie Scott.

Bărbatul se aplecă și îi sărută mâna.

– Carlos Mendes. Sunteți americană?

– Din San Diego, California.

– Cum de reușiți să vă păstrați tenul atât de alb? Din câte știu eu, femeile din California au pielea distrusă de soare.

– Nu prea mă duc să fac plajă. Din lipsă de timp…

– Preferați s-o faceți noaptea?

În șoaptă, Carlos Mendes adăugă:

– ȘI eu la fel. E mult mai romantic!

– Credeți?

– E de-ajuns să se uite cineva la dumneavoastră pentru a visa la o întâlnire romantică sub cerul înstelat…

Pentru a-și ascunde stânjeneala, Laurie începu să râdă.

– Nu vă pierdeți timpul deloc!

Carlos începu și el să râdă.

– Am ajuns târziu. Ceilalți au avut tot timpul să vă curteze. Trebuie să recuperez timpul pierdut!

Sosise târziu? Laurie stătu puțin pe gânduri. Oare nu era bărbatul cu care venise Dolores? Un bărbat foarte seducător, chiar dacă nu era întrutotul pe gustul lui Laurie. Dar probabil că avea succes la femei.

– Cine e fericitul care v-a însoțit la această petrecere?

– Am venit cu Miguel Ruiz.

Răspunsul acesta trezi interesul lui Carlos.

– Pe dumneavoastră vă găzduiește în apartamentul lui?

– Da, a avut bunăvoința să-mi împrumute apartamentul lui. Iar el s-a dus să locuiască la sora lui. Cu toate că așa stau lucrurile, Dolores nu vrea în ruptul capului să accepte asta. De-ar exista cineva în stare să-i explice situația…

– Am să încerc eu , dacă doriți. Dar mai bine povestiți-mi totul. Aș vrea să știu cum l-ați cunoscut pe Miguel. Ce-ar fi să mergem într-un bar să putem sta de vorbă liniștiți?

– Acum?

– Da, acum.

– Dar cu Miguel cum rămâne?

– Cu atât mai rău pentru el. Nu trebuia să vă lase singură.

Brusc, expresia feței lui Carlos se schimbă. Miguel se apropia de ei, foarte încordat, cu ochii aprinși. Laurie înțelese imediat că era la fel de mânios. Poate chiar mai mult.

Cei doi bărbați se priviră în tăcere. Tensiunea era atât de mare, încât devenise aproape palpabilă. Carlos fu cel care rupse tăcerea.

– Bună seara! Ce surpriză…

– Ai fi făcut mai bine dacă nu te-ai mai fi întors la Ciudad de Mexico.

– Trebuie să uităm trecutul, Miguel!

– Niciodată!

– Am suferit, am plătit…

– Nu suficient.

– E adevărat că am făcut o greșeală. Dar cine nu face? Nu crezi că am fost suficient pedepsit? Ce vrei mai mult de-atât?

Dându-se la o parte, Laurie îi asculta pe cei doi. Atâta ură era în vorbele lor… De ce? Ar fi dat orice să înțeleagă motivul acestei dușmănii.

– Ce mai vrei? întrebă din nou Carlos.

– Să nu te mai văd niciodată.

Spunând acestea, Miguel se răsuci și se adresă lui Laurie aproape poruncitor:

– Veniți!

Îl urmă, fără a îndrăzni să-i arunce o singură privire lui Carlos. Numai când erau pe drum, Laurie îndrăzni să-i pună o întrebare lui Miguel:

– Carlos e prieten cu Dolores?

– Carlos nu are prieteni.

– E adevărat că toată lumea îl evita pe cât putea la recepție… Mă întreb de ce-a mai venit.

– Pentru că-i place să trăiască periculos.

Tăcerea părea fără sfârșit. Împinsă de curiozitate, Laurie mai puse o întrebare:

– Îl cunoașteți datorită profesiei?

– Nu.

– Nu? Am văzut cazuri în care prieteni foarte buni au devenit dușmani de moarte datorită problemelor profesionale și mă gândeam că…

– Nu vă mai gândiți.

Indignată, Laurie protestă.

– Nu vreau să par indiscretă! După scena din seara asta, mă gândeam că aveți nevoie de cineva să vă descărcați sufletul și…

– Nu vă amestecați în povestea asta! Ați înțeles?

Uluită, Laurie nu mai fu în stare să spună nimic.

– Scuzați-mă…

Între timp, ajunseseră la destinație. De data asta, Miguel nu-i mai propuse să o conducă. Își luă rămas-bun fără să se dea jos din mașină.

– Noapte bună.

– Noapte bună! spuse în șoaptă tânăra, cu ochii plini de lacrimi.

Capitolul 5

„Oare am să-l mai revăd pe Miguel?“ se întrebă Laurie pentru a doua oară. „După ce s-a întâmplat aseară, nu prea cred… E deja joi, iar el pleacă în week-end.“

Viața era plină de surprize… Căci acest bărbat, despre care habar n-avea în urmă cu câteva zile, era într-una în gândurile ei. Imaginea lui nu-i dădea pace. Oare va reuși să-l uite când se va întoarce la San Diego?

Laurie luă telefonul și se pregăti să formeze numărul Rosei. Dar se răzgândi. Dacă se va arăta la fel de rece ca soțul ei? Sub impulsul momentului, îi telefonă Elenei.

– Vreau să vă felicit. Ce petrecere reușită! Îmi voi aminti de ea ca de unul dintre cele mai frumoase momente petrecute la Mexico.

– Am fost bucuroasă că ne-ați fost oaspete.

– ȘI aveți o casă atât de frumoasă!

– Mulțumesc.

Dezamăgită de rezerva Elenei în privința ei, Laurie continuă:

– Mi-a părut rău că am plecat atât de devreme, dar Miguel n-a mai vrut să rămână.

– Îl înțeleg. Avea toate motivele să facă așa.

– Da, mi-am dat seama, dar nu am înțeles de ce.

– Nu v-a spus nimic?

– Absolut nimic.

– Nu mă miră…, murmură Elena. Miguel e prea mândru să vorbească despre problemele lui.

– Nu doream să par indiscretă. Dar Miguel era într-o asemenea stare, încât nu aveam cum să nu fiu neliniștită.

– Bietul Miguel! Unele răni nu se vindecă niciodată.

– Ce răni? Ce s-a întâmplat între el și Carlos?

– Dacă Miguel nu v-a spus nimic, trebuie să-i respect decizia și să păstrez tăcerea.

„La ce bun să mai insiste?“

Încă o ușă se închidea în fața ei.

***

În dimineața aceea, se întoarse în cartierul Zocalo. Monumentele ridicate de spanioli o interesau mai puțin decât istoria Tenochtitlan-ului, orașul aztec pe ruinele căruia se înălța acum orașul. Aztecii aleseseră această amplasare după o profeție: trebuia să-și fondeze orașul chiar pe locul în care vor vedea un vultur așezat deasupra unui cactus și ținând în plisc un șarpe.

Tot hoinărind pe străduțele pline de prăvălii cu produse de artizanat și cu suveniruri, Laurie încerca să-și imagineze piramidele și templele care se înălțau pe marginea unui lac plin.

Tânăra de-abia dacă își arunca din când în când privirea asupra produselor etalate de negustori. Turiștilor le venea foarte greu să aleagă dintre diversele obiecte de olărit sau împletite. Fără a mai pune la socoteală păsările sau animalele fantastice fabricate din hârtie creponată, picturile naive realizate pe scoarță de copac, poncho-urile, rochiile sau cămășile brodate.

Laurie nu avea dispoziția necesară pentru a face cumpărături. Cu cât trecea timpul, cu atât se simțea mai deprimată.

Nici măcar foame nu-i era, se gândi în timp ce-și încetinea pasul în fața unui stand de tacos asediat de turiști.

În aceste condiții, de ce nu-și grăbea plecarea? Miguel ar fi încântat să o vadă dispărând din viața lui și să-și recupereze astfel apartamentul.

Obosită să se tot plimbe de colo până colo fără scop, Laurie luă autobuzul pentru a ajunge la parcul Chapultepec. O dureau picioarele ; se simțea obosită, dezamăgită, dar mai presus de toate, nefericită.

„Am să fac o baie, iar după aceea voi vedea care sunt cursele spre America.“

Bărbatul care se tot plimba prin fața clădirii în care stătea veni repede la ea, de îndată ce o zări.

– Laurie!

Era Carlos Mendes. Laurie îl salută fără prea mare tragere de inimă.

– Bună ziua, Carlos.

– Vă așteptam.

– De ce?

– Nu ghiciți?

– Ascultă, Carlos, nu te supăra pe mine dacă-ți spun adevărul. Nu țin deloc să te cunosc mai bine.

– Laurie! exclamă el, șocat.

– Nu vreau să am probleme cu Dolores.

Laurie credea că, asemenea lui Miguel, și în privința lui Carlos lucrurile stăteau la fel. Ultimul lucru pe care și-l dorea Laurie era o nouă scenă de gelozie.

– Nu e nimic între mine și Dolores, vă asigur.

– Cunosc replica asta! La revedere, Carlos.

Acesta se luă după ea.

– Așteptați! Trebuie să vă vorbesc.

– Atunci, grăbiți-vă, vă ascult.

– Nu în stradă! Haideți să bem ceva. E un bar în colțul străzii.

– Dacă aveți ceva să-mi spuneți, de ce n-o faceți acum și aici?

Carlos clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Văd că Miguel v-a spus numai lucruri rele despre mine.

– N-a fost nevoie, i-o întoarse Laurie cu răceală în glas. Am ochi pentru a vedea și urechi pentru a auzi. Recepția de aseară era reușită… până când Dolores și Carlos au venit și au stricat totul.

– Eu am stat în banca mea. Nu se poate spune același lucru despre Miguel Ruiz. Dacă vreți să judecați lucrurile, trebuie să auziți toate versiunile. Sunt sigur că Miguel a deformat adevărul.

Oare va afla de la Carlos ceea ce nu reușise să afle de la Miguel, Edouard, Rosa și Elena?

– Și care e versiunea dumneavoastră? întrebă Laurie.

În loc să-i răspundă la întrebare, Carlos îi puse altă întrebare:

– Ce v-a spus Miguel?

– Nimic.

– Nimic? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

În ochii lui Carlos se putu citi pentru o clipă triumful.

– Ei! Nu trebuie să iei prea în serios certurile noastre.

– Am crezut că Miguel vă va strânge de gât.

Carlos izbucni în râs.

– Nu știți mare lucru despre mexicani. Ei bine, aflați că se iau la ceartă din te miri ce. Din fericire, certurile acestea nu durează.

Laurie îl privi cu ironie.

– Am priceput! Dolores, Miguel și cu tine sunteți cei mai buni prieteni din lume. Cât despre dușmănia dintre voi, e în

totalitate plăsmuirea minții mele. La revedere, Carlos. Îmi pare bine că ne-am cunoscut.

Spunând acestea, tânăra se pregătea să deschidă ușa. Carlos o reținu.

– E o poveste foarte lungă! Nu pot să v-o povestesc în stradă. Haideți să bem ceva, am să vă explic…

Laurie ezită.

– Sunt frântă de oboseală. De azi dimineață am tot hoinărit pe străzi și am mare nevoie să urc și să mă odihnesc puțin.

– Să ne dăm întâlnire peste o oră.

– Bine, de acord.

– Nu vă grăbiți. Am să vă aștept în barul despre care v-am vorbit. Acela, de la colțul străzii. Pe curând!

– Pe curând…

Deși își dorea foarte mult să cunoască motivul pentru care cei doi se urau atâta, Laurie era neliniștită. Oare făcuse bine acceptând invitația lui Carlos?

Era prea târziu să mai aibă regrete, îi spuse în timp ce intra sub duș.

Se simțea cuprinsă de un un presentiment de rău augur.

În mai puțin de o oră, era în barul în care-i dăduse întâlnire Carlos. Acesta veni s-o întâmpine și o conduse la o masă ferită de ochii lumii, uitându-se la ea cu admirație.

– Sunteți fermecătoare! Iar pentru asta nu v-a trebuit mai mult de o oră? Majoritatea femeilor nu reușesc asta nici dac-ar avea la dispoziție o zi întreagă.

– Mulțumesc. Să înțeleg că arătam foarte prost, înainte de a mă farda?

– Să arătați prost? Niciodată. Oboseala vi se potrivea de minune. Acum, strălucițI

Laurie nu căzu pradă complimentelor pe care Carlos nu mai contenea să i le adreseze.

– Aveți o vedere foarte bună. E atât de întuneric aici încât am putea developa un film.

– Vreți să mergem în altă parte?

– Nu, nu!

Locul părea discret. Or, Laurie exact asta își dorea: să nu fie văzută în compania lui Carlos. Nici de Dolores, nici de Miguel… Numai gândul că acesta i-ar putea vedea împreună o făcu să se simtă rău.

– Mă bucur că ați acceptat această întrevedere, declară Carlos. Aseară, conversația noastră a fost întreruptă brusc și…

– De fapt, totul s-a desfășurat cu repeziciune. Dar poate că după plecarea noastră totul a revenit la normal.

– Nu știu ce să spun. Dolores și cu mine am plecat la câteva clipe după voi. Dar e vina lui Miguel. Dacă n-ar fi făcut scena aceea…

– Dolores a început. Știa foarte bine că prezența dumneavoastră va declanșa o dramă. La fel, și dumneavoastră! În aceste condiții, mă întreb de ce ați venit la Elena?

Fața lui Carlos se înăspri.

– Miguel se crede mai inteligent decât ceilalți oameni.

– Ăsta nu-i un răspuns. Am acceptat să vin aici tocmai pentru a afla care e cauza pentru care vă urâți atâta.

– Numai pentru asta ați acceptat?

– Păi…da.

Carlos o luă de mână.

– Ba nu! Laurie, între noi s-a întâmplat ceva. De altfel, aseară ați venit spre mine.

Tânăra își retrase mâna.

– M-am îndreptat spre dumneavoastră pentru că în clipa aceea erați singur. La fel și eu. E întotdeauna neplăcut să vii la o recepție și să nu ai cu cine discuta.

– Ba nu! Ne-am simțit atrași unul de altul, sunt sigur de asta.

– Nu fiți ridicol!

– Nu sunteți de acord cu mine? Evident, nu sunt atât de convingător ca Miguel și sufăr din pricina asta. Dar am mult mai mult succes la femei decât el. Pentru nimic în lume nu vrea să-mi iarte asta!

– Să înțeleg că sunteți certați din pricina unei femei?

Văzându-l cum ezită, Laurie insistă:

– Așa e?

– Da… E o poveste veche. A trecut mult timp de atunci. În urmă cu cinci ani, eram amândoi îndrăgostiți de aceeași femeie. Atât de tânără, de frumoasă, de…

Carlos se opri o clipă, privind în gol. Laurie respectă aceste clipe de tăcere. Apoi, nerăbdătoare întrebă:

– Și? Pe care dintre voi l-a ales?

– La început, nu se putea hotărî. Din nefericire, am fost nevoit să părăsesc Mexicul pentru că aveam afaceri care nu sufereau amânare. I-am lăsat câmp liber lui Miguel, iar acesta a profitat din plin de asta!

– Dacă ați fi fost în locul lui, n-ați fi făcut la fel?

– N-aș fi încercat să-mi împroșc rivalul cu noroi, calomniindu-l. Miguel e un mincinos.

– Mincinos? Nu cred.

Carlos dădu din umeri, înainte de a spune pe un ton amar:

– Toate femeile sunt la fel. Oare nici una nu e în stare să vadă adevărul? Credeți-mă, îl cunosc pe Miguel ca pe mine însumi. Pe adevăratul Miguel: un bărbat necruțător, în stare de orice pentru a obține ceea ce-și dorește.

– Nu-l cruțați deloc!

– După tot ce am trăit, cine ar face-o? Miguel a reușit să mă discrediteze complet în ochii femeii pe care o iubeam. Convinsă că alerg din floare-n floare, a refuzat să mă revadă. Nici măcar la telefon nu dorea să stea de vorbă cu mine. Nu aveam cum să mă justific!

Încruntat, Carlos continuă:

– Când am aflat că se vor căsători, am încercat prin toate mijloacele să o văd. În zadar! În noaptea dinaintea căsătoriei am reușit să mă cațăr și să ajung la ea în cameră pentru a-i spune că o iubesc în continuare. Cu ochii plini de lacrimi, mi-a mărturisit că mă iubește. Își dăduse seama că Miguel mă ponegrise, dar când am încercat s-o facă să renunțe la

căsătoria cu el, a refuzat. „Nu e cu putință. Gândește-te la scandalul care se va naște! Și la ce vor spune părinții mei." Nu-mi rămânea decât să plec.

Foarte încet, Carlos adăugă:

– De atunci, n-am mai văzut-o.

– Dar Rosa mi-a spus că fratele ei n-a fost niciodată căsătorit!

– Am fost mult mai convingător decât crezusem. După plecarea mea, s-a gândit și a luat hotărârea de a rupe legătura cu Miguel. Cred că a încercat să dea de mine, dar eram departe! Cum puteam să mai rămân în Mexico în ziua în care femeia pe care o iubeam se căsătorea cu altul? A doua zi dimineața, s-a hotărât să mă urmeze. Avionul în care se afla s-a prăbușit în momentul decolării.

– O, Doamne!

– Miguel nu mi-a iertat niciodată asta.

– Ce tragedie!

– Considerându-mă responsabil de moartea ei, Miguel a jurat că mă va distruge. A reușit să mă aducă în sapă de lemn.

Totuși, costumul elegant pe care-l purta, cravata din mătase și butonii de aur de la mânșete nu prea făceau casă bună cu imaginea de om lovit de soartă pe care încerca să și-o creeze Carlos în ochii lui Laurie.

– Cum așa?

– Aveam o afacere. Miguel a răspândit zvonul că luam banii firmei pentru a-mi satisface patima pentru joc. Clienții au început să devină neîncrezători. Din păcate, din cauza unei

avarii la bordul unui vapor, am avut întârzieri la livrarea mărfurilor. Majoritatea clienților mei, fără a încerca măcar să afle ce se întâmplase cu adevărat, au renunțat la serviciile firmei mele și s-au adresat lui Miguel. Mie îmi mergea tot mai greu, iar lui tot mai bine.

– Ați fost nevoit să declarați falimentul întreprinderii dumneavoastră?

– Falimentul? Ce dezonoare!

– Ați spus că v-a ruinat.

– Când I-am spus că voi lupta până la capăt – mama chiar s-a oferit să-și vândă bijuteriile pentru a mă ajuta – a încercat să mă lovească altfel.

– Cum?

– Căutându-l pe fratele meu și propunându-i un împrumut pentru a relansa afacerea, dar cu o condiție: să nu mai fac parte din consiliul de administrație. După o discuție furtunoasă la care n-am fost invitat, familia mea a acceptat propunerea.

– Familia dumneavoastră? De necrezut!

– Nu-i condamn. Miguel e singurul vinovat în toată povestea asta.

Suspinând din greu, Carlos continuă:

– Ce-mi mai rămânea de făcut? Am plecat din Mexico, sperând că trecerea timpului va aduce uitarea.

– Ce-ați făcut în acești cinci ani?

– Am supraviețuit.

– De ce v-ați întors?

– Credeam că setea de răzbunare a lui Miguel s-a mai potolit.

– Întoarcerea a fost spectaculoasă! Să apăreți la recepția dată de Elena… A cui a fost ideea? A dumneavoastră sau a lui Dolores?

– A lui Dolores.

– Dacă ați fi stat puțin să judecați, v-ați fi dat seama că așa veți fi primit.

– Toți oamenii aceia mi-au fost cândva prieteni, spuse Carlos cu tristețe în glas. Cum să-mi dau seama că Miguel va reuși să-i ridice pe toți împotriva mea?

Pe Laurie o cuprinse mila gândindu-se la câte fusese nevoit să îndure Carlos. Nu era deloc bine să-l superi pe Miguel…

– Nu toată lumea e împotriva dumneavoastră.

– O, Laurie… De când v-am văzut, mi-am dat seama că sunteți diferită de ceilalți. De aceea am ținut să vă spun cum s-au petrecut lucrurile, pentru ca Miguel să nu vă umple capul cu minciuni.

– Miguel nu mi-a spus absolut nimic despre această poveste tristă.

– Nu va întârzia să o facă. Poate reușiți să-mi luați apărarea.

Să-i ia apărarea… Iată de ce o invitase în acest bar discret. Să flirteze? Nici nu-i trecea prin cap. Nu căuta decât pe cineva care să-i fie alături.

– Știi, Carlos, nu prea cred că am să-l mai văd pe Miguel înainte de a pleca.

– Dar Dolores spune că…

– Dolores s-a cam grăbit să tragă concluzii. Miguel s-a comportat frumos cu mine. E un adevărat gentleman.

– Spuneți mai degrabă că e un prost! Stați la el și n-a încercat să…

– Carlos!

– V-a împrumutat apartamentul? Ce mai afacere! Nu-l costă nimic. Toată lumea va spune cât de generos e Miguel Ruiz. Să fii ospitalier cu o tânără americană căreia i s-a furat portofelul în parc. Câtă bunătate, câtă mărinimie! Toate astea nu sunt decât la suprafață. Încercați să-l contraziceți și veți descoperi un alt bărbat!

– Nu se va întâmpla asta. Voi pleca înainte de a se întoarce de la fermă.

Laurie fu străfulgerată de un gând. Poate că deținea cheia celuilalt mister.

– Știți că Miguel are o fiică?

– Am auzit că a adoptat un copil.

Deși nu dorea să se arate prea indiscretă, totuși curiozitatea fu mai puternică.

– I-am văzut fotografia! Seamănă ca două picături de apă cu Miguel.

– Pură coincidență…

– O cunoașteți pe mamă?

Carlos stătu puțin pe gânduri.

– Am fost foarte mult timp plecat!

– Un celibatar, să adopte un copil… Ciudat!

– Chiar și un bărbat ca Miguel are nevoie de afecțiune.

– Ar putea să se căsătorească și să-și întemeieze o familie.

– El? De ce să facă asta când poate avea orice femeie își dorește? Recunoașteți că ar fi un gest prostesc.

– Sunteți foarte sever cu el. Nu-i găsiți decât defecte?

– Din cauza lui, am suferit foarte mult. Dar sunt gata să iert și am făcut deja primul pas, aseară. Ați fost părtașă la scenă. În loc să accepte pacea, a acutizat conflictul dintre noi.

După ce stătu puțin pe gânduri, Carlos adăugă:

– Bărbații ca el trebuie evitați.

– Încercați să vă puneți în locul lui. Ce șoc a avut să vă revadă când se aștepta mai puțin. Spuneți că a fost ideea lui Dolores? Ar fi bine ca pe viitor să nu mai plecați urechea la ce spune ea.

– Înțeleg ce vreți să spuneți. M-am lăsat manipulat… Când e vorba să facă rău celuilalt, Dolores e la fel ca Miguel.

– Sunt… chiar atât de apropiați pe cât pretinde ea?

– Nu chiar.

– Există o altă femeie în viața lui Miguel?

– Multe! spuse Carlos cu cinism. Aventuri de-o noapte, nu mai mult.

Laurie regreta că adusese vorba despre asta. Nu dorea să știe nimic despre aventurile lui Miguel.

– După câte-am auzit, e un tată bun.

– Carlotta e viața lui.

Tânăra se străduia să nu se arate surprinsă. Carlos pretindea că nu știe nimic despre fiica lui Miguel, dar numele i-l cunoștea.

– Vreți să luați cina cu mine în seara asta?

– Nu pot.

– Trebuie să vă întâlniți cu Miguel?

– V-am spus că nu. Sunt ocupată.

– Mă disprețuiți. Ca toți ceilalți.

– Nu-i adevărat!

– Atunci…

– Am avut o zi proastă și nu vreau să ies în oraș. Altădată, dacă vreți neapărat.

De fapt, nu dorea deloc să-l revadă pe Carlos, dar îi era milă de el. Părea atât de vulnerabil, de nefericit…

– Altădată? repetă el, luându-i mâinile între ale sale. E o promisiune?

– Da, spuse Laurie fără prea multă tragere de inimă.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, pe Laurie o trezi din somn soneria telefonului.

– Alo? murmură ea pe jumătate adormită.

– V-am trezit?

– Miguel! Urma să mă scol. Cât e ceasul?

– E opt. Îmi pare rău că telefonez la o oră atât de nepotrivită, dar țineam să vă vorbesc înainte de a pleca prin muzee. Doriți să vedeți piramidele Teotihuacan în această dimineață?

– Nu trebuia să plecați la fermă?

– Mâine, nu azi. Deci?

Laurie stătu puțin în cumpănă.

– Cu plăcere.

– Atunci, am să trec să vă iau pe la unsprezece. Trebuie să rezolv câteva probleme urgente, înainte de asta.

Când închise, Laurie avea zâmbetul pe buze. Miguel nu mai avea comportamentul acela distant. Totul revenise la normal.

Cât despre sumbra poveste pe care i-o spusese Carlos… Nu, nu dorea deloc să se gândească la ea…

Va avea, așadar, ocazia să-l revadă pe Miguel înainte de a pleca… Iar această perspectivă o umplea de bucurie.

La ora stabilită, Miguel își făcu apariția. Tulburată peste măsură de zâmbetul lui, de prezența lui, Laurie nu prea își găsea cuvintele.

– Bună dimineața, Laurie. Sunteți gata?

– Da.

Ca de obicei, principalele artere erau blocate de numărul mare de mașini. Dar când ieșiră din oraș, situația se schimbă. În afară de câteva autobuze și camioane, drumul era liber.

– Dar suntem deja la țară! exclamă Laurie.

Împrejurul colibelor acoperite cu ramuri de palmier, copii goi se jucau printre găini, capre, câini legați și porci negri. Pe malul unei ape, femeile spălau lenjeria, așa cum făceau pe vremuri strămoașele lor.

– Parcă ne-am întoarce în timp.

Această impresie persistă când ajunseră la situl de la Teotihuacan, unde se înălțau impresionantele piramide ale soarelui și ale lunii, ca și templul Quetzalcoatl – fabulosul șarpe cu pene.

Neobosită, Laurie trecea de la un templu la altul și nu ezită nici o secundă să străbată cele două sute cincizeci și opt de trepte care duceau în vârful piramidei soarelui.

– Nu vreau să ratez nimic, îi spuse ea lui Miguel care o urma peste tot. Ce priveliște minunată! Și câtă liniște! Cum să-ți închipui că aici au avut loc sacrifcii umane?

– Oamenii aceia nu erau mai cruzi decât alții. Dar nu cunoșteau prea multe lucruri despre fenomenele naturale. Preoții le spuneau că tunetele, fulgerele și trăsnetele sunt expresii ale mâniei divine. Numai sacrificiile umane le putea diminua frica…

– E ciudat că aceste triburi au păstrat credințe atât de primitive, deși cunoștințele lor în alte domenii erau foarte avansate pentru epoca aceea. Gândiți-vă că olmecii au conceput un sistem de irigații foarte perfecționat cu mai bine de o mie de ani înainte de Iisus. Inventaseră și un calendar de trei sute șaizeci și cinci de zile.

– Dar știți mult mai multe decât mine despre civilizațiile precolumbiene!

Privirile li se întâlniră, iar Laurie se simți tulburată.

– Cinăm împreună diseară?

– Cu plăcere.

– Unde ați vrea să mergem?

– Am o idee! Vă invit… la dumneavoastră acasă.

– Și cine va găti?

– Eu.

– N-aș vrea să vă pun la muncă.

– Spuneți mai degrabă că vă e teamă de experiențele mele culinare!

– Îmi amintesc de acele spaghete arse. Și de ciocolata vărsată. Haideți să mergem într-un restaurant și…

– Nu, nu! Trebuie să-mi apăr reputația. Am să vă pregătesc o cină pe cinste. Punem prinsoare că așa va fi?

– Mai vedem noi, spuse Miguel, prea puțin convins.

***

Laurie își propuse să gătească friptură de pasăre în sos de vin. Până acum, îi reușise întotdeauna. Nu exista nici un motiv pentru care să nu-i iasă și de data asta.

Cu toate astea, Laurie se simțea puțin neliniștită și când sună Miguel, tresări. Străduindu-se să nu-și piardă cumpătul, Laurie se duse să-i deschidă.

– Bună seara, frumoasă bucătăreasă.

– Iertați-mă, dar sunt prinsă până peste cap cu pregătirea cinei.

Amuzat, Miguel o urmă în bucătărie.

– Nu v-am văzut niciodată în blugi și în tricou, spuse Miguel.

Îi adresa oare o critică? Pentru a afla adevărul, întrebă:

– Vi se pare că m-am îmbrăcat prea lejer? Vă așteptați să port o rochie lungă și pantofi cu toc?

– Mă întrebam, într-adevăr, cum mă veți întâmpina. Mă gândeam la un dezabie vaporos.

Iată că fusese de-ajuns o simplă invitație la cină pentru ca imaginația lui să se înflăcăreze…

– Miguel! Mi-ați promis!

– Vă tachinam. Vă cunosc suficient pentru a ști cât sunteți de previzibilă.

– Eu, previzibilă? Deloc. Aș fi putut foarte bine să îmbrac un dezabie vaporos.

– Nu.

– De ce nu?

– V-ar fi fost prea teamă să nu-mi vină idei… Sunteți prea cuminte pentru a vă asuma un astfel de risc.

– În loc să spuneți tot felul de prostii, făceți-vă mai bine util!

– Ce pot face?

– De exemplu, să deschideți sticla aceea de vin.

– Cu plăcere.

În timp ce desfăcea sticla de vin, Miguel întrebă:

– Sunteți supărată?

– Eu? De ce? Par supărată?

Miguel începu să râdă.

– Nu. Glumeam. Acesta e felul meu de a-mi exprima sentimentele. Un cuvânt de-al dumneavoastră și…

– Sentimentele dumneavoastră sunt un mister pentru mine, domnule Ruiz. Nu știu niciodată la ce să mă aștept din partea dumneavoastră.

Lui Miguel îi dispăru zâmbetul de pe buze când înțelese că tânăra vorbea serios.

– Păi, să vedem…

– Mi se pare că sunt în fața unui străin. În ziua în care ne-am întâlnit, nu păreați atât de distant cum sunteți astăzi.

– Imposibil!

– Totuși, așa e! Nu știu nimic despre dumneavoastră, în afară de ce mi-a spus Rosa. Foarte puțin, de altfel!

– Ați vorbit cu Rosa despre mine?

– Nu. I-au scăpat câteva vorbe despre dumneavoastră, atâta tot. Nu mă așteptam să-mi telefonați azi de dimineață.

– Chiar așa?

– Sincer, nu credeam că vă voi mai revedea.

Laurie se simțea în continuare rănită. De aceea, îi fu foarte greu să continue.

– Mai ales după ce mi-ați spus să nu mă amestec în treburile altora!

– Am vorbit eu pe tonul ăsta? În cazul ăsta, chiar dacă nu-mi amintesc, vă rog să-mi acceptați scuzele.

– Evident, în seara aceea, la familia Rodriguez, erați foarte nervos. Iar eu habar n-aveam din ce motive ați…

Miguel o întrerupse.

– Prefer să nu mai aducem vorba despre seara aceea.

Dacă ar fi ascultat vocea rațiunii, Laurie ar fi făcut mai bine dacă schimba subiectul. Dar, după ce auzise punctul de vedere al lui Carlos, dorea să-l cunoască și pe cel al lui Miguel.

Era acesta bărbatul nemilos și însetat de răzbunare despre care vorbea Carlos? Îi venea greu să creadă una ca asta… Patima îți întunecă judecata și Carlos, care poza în victimă, avea în mod cert tendința de a-și denigra rivalul.

– La apariția lui Carlos Mendes la acea recepție, ați…

– Să nu mai vorbim despre acel incident cât se poate de neplăcut. Oricum, nu vă privește. Nu e nimic interesant în cearta care ne-a făcut dușmani cu mult timp în urmă.

– Dar, de vreme ce Carlos vrea să vă împăcați, de ce să nu…

– Niciodată!

Ochii săi parcă luară foc, iar chipul i se înăspri. Cum putea să mai fie dornic de răzbunare după atâta amar de vreme?

Cu mare greutate, Miguel reuși să se stăpânească.

– Nu mai insistați, vă rog. După cum vedeți, e un subiect foarte delicat.

– Într-adevăr.

– Am deschis sticla cu vin. Ce mai pot face?

– Deocamdată, nimic. Mulțumesc.

– În cazul ăsta, mă duc să iau o sticlă de whisky din salon.

În clipa următoare, dispăru. Rămasă singură în bucătărie, Laurie își stăpâni cu mare greutate lacrimile. De ce oare îi pusese toate acele întrebări? Nu reușise decât să strice ultima seară pe care o petreceau împreună. Din cauza ei, această cină nu va fi o sărbătoare, așa cum dorise.

Lăsând friptura să se facă la foc potrivit, vru să pună masa în sufragerie.

– Doar n-o să cinăm aici! exclamă Miguel. Ne vom simți mai bine în bucătărie. Iar asta vă va ușura munca.

Zâmbea, iar asta o făcu pe Laurie să se simtă mai bine.

– Nu vreți să fiți servit după toate uzanțele?

– Ce idee!

– Încercam să vă intru în grații, mărturisi tânăra cu un aer confuz.

Miguel își puse mâinile pe umerii ei.

– Eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze.

– Ce-ar fi să facem un pact? Începând din clipa asta, să nu vorbim decât despre vreme. De acord?

– De acord. Cum vi se pare orașul?

– E prea mult zgomot.

– Poluarea… Dacă aveți vreo idee despre cum i-am putea veni de hac, adresați-vă fără ezitare guvernului.

– O las pe Rosa să se ocupe de asta. Știți că a întâlnit un politician tânăr și strălucitor?

– Nu mă miră. De îndată ce ia o hotărâre, nu se lasă până nu-și duce proiectul până la capăt.

Râzând, Miguel adăugă:

– A reușit să vă convingă să vă stabiliți aici?

– Aici? Trebuie să admit că mi-ar plăcea.

Miguel o privi cu multă atenție.

– Chiar așa?

– Evident, cu condiția să locuiesc într-un apartament la fel de luxos ca acesta! Din păcate, nu prea sunt șanse.

– Ba s-ar putea face ceva în privința asta.

Laurie știa prea bine ce însemna asta. Nici vorbă să accepte așa ceva.

– Haide, Miguel , era doar o glumă!

Supărată că ajunseseră să vorbească despre așa ceva, tânăra se îndreptă spre bucătărie. Miguel veni după ea.

– Vreți să pun masa?

– Știți măcar unde sunt farfuriile?

– Nu cred că sunt atât de greu de găsit.

Laurie, care se obișnuise să vadă bărbați dând o mână de ajutor în bucătărie, nu încercă să-și ascundă uimirea.

– N-ați pus niciodată masa?

– Nu s-a ivit prilejul, până acum.

– De necrezut! Vesela e în dulapul ăsta, iar tacâmurile în sertarele astea.

– Bine.

– Dacă într-o bună zi tot personalul de la restaurante va intra în grevă, veți ști măcar unde sunt puse farfuriile.

– Dar ce se va alege de mine când nu veți mai fi aici să gătiți?

– Se vor găsi persoane care să facă muncă de volontariat, nu-mi fac griji pentru dumneavoastră!

– Dar nu atât de frumoase ca dumneavoastră!

– Dar poate bucătărese mai bune.

În timpul cinei, conversația urmă același ton glumeț, spre marea ușurare a lui Laurie care se temuse că toată seara era compromisă.

– Friptura este un deliciu! spuse Miguel. Ar trebui să deschideți un restaurant.

– Meniul ar fi foarte sărac. Nu cunosc decât vreo două sau trei rețete.

– Atâta tot?

– Dar am alte talente!

Laurie regreta deja că pronunțase aceste cuvinte. Dar era prea târziu… Miguel o privea fără să scoată un cuvânt, dar expresia feței lui era mai mult decât grăitoare, iar inima lui Laurie începu să bată cu putere.

– Nu peste mult timp vă veți întoarce în Statele Unite, spuse Miguel cu vocea gâtuită de emoție. Ce repede trece timpul!

– Da. A trecut deja o săptămână de când am sosit…

– Acest apartament nu va mai fi la fel fără dumneavoastră.

Laurie încercă să glumească.

– Veți pierde o locatară… și vă veți regăsi lucrurile.

– Mi-ar plăcea mai mult să fiți dumneavoastră aici.

Laurie încercă din nou să glumească, deși nu prea-i reușea.

– Când mă voi întoarce în micul meu apartament de două camere, după ce am stat aici, mă voi simți ca într-o debara.

– Puteți să mai rămâneți.

– ȘI locul meu de muncă?

Cu un simplu gest, Miguel îi înlătură obiecția. Fără să-i lase timp să vorbească, Laurie declară:

– Cine știe? Poate că veți veni să-mi faceți o vizită la San Diego. Din punct de vedere istoric și arhitectural, nu e un oraș la fel de interesant ca Ciudad de Mexico… Dar sunt unele lucruri care merită văzute!

Miguel îi prinse mâna.

– Dacă am să vin la San Diego, o voi face numai și numai pentru dumneavoastră.

– Nu exagerați! Sunt sigură că la o zi după plecare mea mă veți fi uitat deja.

Laurie se ridică și strânse masa. Cafeaua era gata și Miguel duse platoul în salon. După câteva clipe, Laurie își făcu și ea apariția acolo.

Așezați unul lângă altul pe canapeaua de piele, își sorbeau cafeaua în timp ce contemplau luminile orașului.

– Ce frumos e! spuse Laurie. Dintotdeauna mi-am dorit să am o asemenea priveliște de la fereastra apartamentului meu.

– Nu aveți?

– Nu văd decât blocul din față.

– Cum e apartamentul dumneavoastră?

– Cât se poate de obișnuit.

– Descrieți-mi-l!

– De ce?

– Pentru că vreau să-mi închipui cum arătați în el.

– E un apartament închiriat și nu are nimic deosebit. În afară de fotoliul de piele al tatălui meu și măsuța mamei mele, pe care am ținut să le păstrez. Pentru a mai înveseli atmosfera, am pus peste tot perne în culori foarte vii. Cam asta e!

– Cred că a fost o lovitură foarte grea pierderea părinților.

– Da…

Privirea tinerei se întunecă. După o clipă de tăcere, continuă:

– Mai întâi, a fost disperarea. Apoi, singurătatea… Brusc, rămăsesem singură pe lume.

Miguel o strânse la piept pentru a o îmbărbăta.

– Cred că aveți mulți prieteni.

– Nu-i același lucru.

Cu ochii închiși, Laurie își puse capul pe umărul lui Miguel.

– Dumneavoastră, care aveți o familie, cum ați putea înțelege deznădejdea care pusese stăpânire pe mine?

– Ba da, înțeleg. Să pierzi pe cineva drag? Ce poate fi mai îngrozitor?

– Eram foarte apropiată de părinții mei… Ce s-ar fi ales de mine fără ei? Pe deasupra, a trebuit să mă confrunt cu o mulțime de probleme financiare pe care eram incapabilă să le rezolv.

– Nu aveați pe nimeni care să vă sfătuiască?

– Ba da, dar nimeni nu putea să ia decizii în locul meu. Tânăra lipsită de griji care eram s-a transformat într-un adult responsabil.

– Părinții ar fi fost în mod cert mândri de dumneavoastră.

– Am reușit de bine, de rău să trec peste greutăți. Chiar dacă, la început, eram la fel de înnebunită ca în clipa în care mi s-a furat rucsacul în parcul Chapultepec. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră…

– Ce bine c-am trecut pe acolo în clipa aceea.

– V-ați ocupat de mine ca de un copil.

– Dar să știți că sentimentele mele pentru dumneavoastră nu au nimic patern în ele. Absolut nimic.

Îngândurată, Laurie aproape că nu-l auzi.

– Aici mă simt protejată. Oare de asta nu vreau să plec?

Miguel îi prinse bărbia între degete.

– Sunteți adorabilă.

Dintr-o dată, Laurie își dădu seama că era îndrăgostită de Miguel. Îndrăgostită nebunește!

– Mă faceți să-mi pierd capul, șopti ea, atingându-i buzele.

Uitând de toate inhibițiile pe care le avusese până atunci, Laurie se abandonă în brațele lui Miguel. Acesta o acoperi cu sărutări și cu mângâieri.

– Am… am nevoie de dumneavoastră, bâigui ea.

– ȘI eu la fel, querida. Să nu pleci!

– Nu.

În clipa aceea, Laurie ar fi fost în stare să promită orice.

– Chiar nu veți pleca?

– Nu, Miguel.

– Am să-ți dau tot ce-ți dorești, mi amor.

– Nu vreau decât să mă iubești.

– Te voi trata ca pe o prințesă, te voi acoperi de cadouri. Acest apartament va fi cuibul nostru de iubire și…

Aceste cuvinte o aduseră pe Laurie la realitate. Cu un gest brusc, dădu la o parte mâinile cu care Miguel o înlănțuise. Tremura toată și își dădea silința să-și pună în ordine părul răvășit.

– Laurie! exclamă Miguel. Ce se-ntâmplă? De ce te-ai supărat?

– Dați-mi drumul, vă rog.

Sufletul îi fu cuprins de amărăciune. La ce se aștepta? Oare ce dorise, ce sperase? Nici ea nu știa. Dar cuvintele lui Miguel fuseseră ca un duș rece.

În picioare, cu brațele încrucișate, Miguel o privea cu un aer acuzator.

– Îți place jocul ăsta, nu-i așa?

– Ce… ce joc?

– Nu vrei decât să stârnești dorința.

– Nu-i adevărat! Vă doream la fel de mult pe cât mă doreați și dumneavoastră.

– Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat?

Laurie avu nevoie de ceva timp pentru a-și pune ordine în gânduri, înainte de a răspunde:

– Credeam că suntem parteneri… egali. M-am înșelat. Dar, în timp ce eu vă ofeream afecțiunea și tandrețea mea, dumneavoastră nu-mi ofereați decât avantaje.

Cu dezgust, adăugă:

– Avantaje materiale!

– Ați crezut că vreau să vă cumpăr, nu-i așa?

– Da.

– Ce greșeală! N-ați înțeles nimic! Nimic! Nu doream decât să vă răsfăț.

– Se pare că trăim pe planete diferite, murmură Laurie cu o strângere de inimă.

– Erați gata să vă dăruiți. ȘI apoi, dintr-o dată, vă răzgândiți…

Rănit în orgoliu, Miguel adăugă cu reproș în glas:

– Unde dispăruseră principiile acelea frumoase despre care tot vorbeați? Fără aventuri de-o noapte, parcă suna unul dintre ele, nu-i așa?

– Aș fi plecat cu niște amintiri de neuitat. De ce ați stricat totul?

Laurie se ridică și-i întinse mâna.

– Adio, Miguel. Vă doresc un sfârșit de săptămână plăcut.

Foarte rece, se comportă de parcă n-ar fi văzut mâna întinsă.

– Mulțumesc. Când plecați?

– Marți.

– Păi… călătorie plăcută. Aveți suficienți bani pentru sfârșitul șederii aici?

– Mai mulți decât am nevoie.

Cu o voce care trăda tulburarea, Laurie repetă:

– Adio, Miguel.

– De ce adio? Putem să ne revedem luni…

După o clipă de tăcere, adăugă:

– Am o idee! Ce-ar fi să veniți cu mine la fermă?

Luându-i mâna între ale sale, o privi cu atâta intensitate, încât simți că e gata să accepte.

– Spuneți da!

Cum să refuze o invitație atât de ispititoare, după ce totul părea terminat în urmă cu puțin timp? Laurie nu se simțea capabilă să spună nu.

– Da, Miguel. Accept, spuse în cele din urmă.

Capitolul 7

„Cum de-am putut să accept o astfel de invitație?“ se întrebă Laurie după plecarea lui Miguel.

Această întrebare o frământă întreaga noapte. Chiar și a doua zi dimineața, în timp ce se pregătea, tot asta avea în minte. Dar era prea târziu să mai refuze.

Punctual ca de obicei, Miguel veni s-o ia ora nouă fix. Laurie îl aștepta îmbrăcată cu o pereche de pantaloni din in alb și cu o cămașă înflorată.

– Sper că v-ați luat haine mai practice, spuse Miguel, în timp ce lua bagajul.

– Ce poate fi mai practic decât o pereche de pantaloni?

– O pereche de blugi ar fi mai nimerită. O să… Dar v-ați mai urcat până acum pe un cal?

– Da. Când aveam zece ani, am luat prima lecție de echitație. În afară de echitație, ce se mai face la fermă?

– Nu mare lucru… Sper că nu vă veți plictisi.

– Nu vă faceți griji pentru mine, nu mă plictisesc atât de ușor. Pot să stau ore întregi cu o carte în mână, la umbra unui copac.

– Aveți ce să faceți! De fapt, voiam să spun că nu prea ai unde să ieși acolo. Nu există restaurante, nu există discoteci… Satul cel mai apropiat e la vreo douăzeci de kilometri distanță.

– Atât de izolată e ferma dumneavoastră?

– Vă pare deja rău că ați acceptat?

– Deloc. Mă întrebam numai…

Știind că lui Miguel nu-i place să se amestece cineva în viața lui privată, Laurie tăcu.

– Ce doreați să spuneți?

– Oamenii… oamenii care locuiesc acolo se simt probabil departe de toate.

– Vă referiți la fiica mea?

– Păi…da! Rosa mi-a spus că locuiește la fermă.

– Carlotta e foarte fericită acolo. Vă veți da seama singură.

***

Ieșiră din oraș și avură norocul unui drum liber. Peste câteva ore, Miguel o lua pe un drum plin de praf, mărginit de garduri de sârmă ghimpată.

– Bine ați venit la ferma de la Tierra del Campo.

Câmpiile se întindeau pe distanțe foarte mari. Pajiștile erau pline de animale care pășteau.

– E imens! exclamă Laurie.

– Nu mai avem mult până la fermă.

Drumul era umbrit de arbori de avocado și de manghieri. După o curbă, putură să zărească ferma. Lui Laurie i se păru că se găsește în California văzând acestă imensă casă albă, înconjurată de peluze și de flori bine îngrijite. Pe partea dreaptă, era o piscină ovală de dimensiuni olimpice. Pe partea stângă, erau două terenuri de tenis… O adevărată surpriză pentru Laurie, care se aștepta la ceva în stil rustic.

Un bărbat de o anumită vârstă ieși să-i întâmpine. Cu cizmele lui mexicane și cu pălăria aceea mare, păși țanțoș. Când văzu că stăpânul său nu e singur, se arătă foarte surprins.

– Jorge, ți-o prezint pe domnișoara Scott. Am invitat-o să petreacă weekend-ul aici. Vrei să-i duci bagajul în camera de oaspeți?

– Prea bine, domnule! spuse Jorje.

– Jorge are grijă de casă alături de soția lui, Carmen și de două țărănci tinere, îi explică Miguel.

Cu zâmbetul pe buze, adăugă:

– Dar Carmen ține frâiele! Lui Jorge nu-i rămâne decât să se supună.

– Sunt surprinsă! Credeam că mexicanii sunt foarte macho.

– Jorge e suficient de înțelept ca să știe că e mai bine să n-o contrazică pe Carmen.

– Excepția care întărește regula…

O fetiță sosi alergând și se aruncă în brațele lui Miguel.

– Tată!

Cu părul ca smoala, cu ochii negri și cu pomeții înalți, Carlotta semăna ca două picături de apă cu tatăl ei.

O femeie cu părul alb veni după ea. Văzând-o pe Laurie, păru ca și Jorge surprinsă, dar îl înlocui repede cu un zâmbet călduros.

– Bună ziua! Sunt Margaret Waverly.

– Guvernanta Carlottei, preciză Miguel. Margaret, ți-o prezint pe Laurie Scott, americană ca și tine.

Miguel o luă apoi pe Carlotta de mână și o prezentă lui Laurie după toate regulile bunei-cuviințe:

– Carlotta Ruiz… Domnișoara Scott.

Nici nu apucă bine Miguel să facă prezentările, că fetița o și bombardă cu întrebările.

– O să petreceți weekendul cu noi? Știți să înotați? Dar să vă urcați pe un cal?

– Da, cum să nu, Carlotta, răspuse tânăra, amuzată de vioiciunea copilei.

– Atunci, o să ne plimbăm călare în după-amiaza asta, hotărî Carlotta.

După o clipă de ezitare, se întoarse spre tatăl ei.

– Se poate, nu-i așa?

– Sper că da. Dar lasă-i domnișoarei Scott timpul de a-și desface bagajele și de a vizita ferma.

La capătul unei poteci apăru o ceată de copii. În depărtare, se puteau vedea mai multe ferme, precum și numeroase grajduri.

– Vii, Carlotta? strigă un băiețel. Te așteptăm de-atâta timp!

– Trebuie să mă duc să mă joc de-a războiul stelelor cu ei, spuse Carlotta pe un ton plin de importanță.

– Du-te la prietenii tăi, draga mea, spuse Miguel zâmbind.

– Pe curând! O să-mi dai cadoul când mă voi întoarce.

Văzându-l pe Miguel cum tresare, Margaret Waverly își dădu seama că nu-i adusese nimic fiicei sale.

– Nu e nevoie să-i aduceți în fiecare săptămână câte ceva.

– O, Doamne! Cum de am putut să uit?

– Carlotta are destule jucării.

– Ăsta nu-i un motiv… Hotărât lucru, nu prea sunt în apele mele în clipa asta. Haide, Laurie, să vă arăt camera.

Pe urmele lui, Laurie traversă un hol de intrare și spuse:

– Carlotta e adorabilă.

– Da, așa e! întări Miguel, cu emoție în glas.

– Și e mai plăcut pentru ea să trăiască aici.

– Mai bine decât la Mexico? Anul viitor, va trebui să vină să stea cu mine în oraș.

– Din cauza studiilor?

– Da. Margaret Waverly e o excelentă guvernantă, dar Carlotta trebuie să meargă la școală.

– Nici aici nu duce lipsă de prieteni.

– E un noroc. Sunt copiii angajaților.

După ce deschise o ușă, Miguel dispăru spunând:

– Aceasta e camera dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți în camera alăturată.

O lăsă să se acomodeze cu încăperea. Un pat mare cu baldachin trona în mijlocul camerei mobilate cu fotolii confortabile și cu un dulap vechi. Pe parchetul ceruit erau presărate covorașe albe făcute manual.. Laurie își aruncă privirea în baie, după care începu să-și desfacă bagajul.

În fundul valizei, descoperi un pachețel, care o făcu să exclame:

– Iată soluția la problema lui Miguel!

Fără să mai stea pe gânduri, Laurie se duse și bătu la ușa alăturată. Când Miguel apăru în fața ei cu bustul gol, făcu un pas înapoi.

– Îmi cer scuze. Am să vin mai târziu.

– Lăsați complezența. Spuneți-mi de ce ați venit?

Laurie îi întinse un pachet.

– N-are de ce să vă mai pară rău pentru că ați uitat să-i luați un cadou Carlottei. I-am adus eu unul.

– Ce e?

– O păpușă în costum țărănesc. Am ieșit foarte devreme în oraș ca s-o cumpăr.

– V-ați gândit la asta?

– Doar nu veneam cu mâinile goale, nu?

Miguel o privi gânditor.

– În cazul ăsta, trebuie să-i dați cadoul singură.

– Ba nu! Carlotta va fi mai fericită dacă i-l veți oferi dumneavoastră

– Să știți că sunteți o persoană bună la suflet, spuse Miguel, luând-o de mijloc. Să vă gândiți la asta…

– După tot ce ați făcut pentru mine, măcar atât să fac și eu.

Miguel o strânse la piept.

– Nu-mi datorați absolut nimic. Eu vă sunt îndatorat.

– Pentru această păpușă?

– Pentru mult mai mult de-atât…

– Îți mulțumesc, Laurie. Îți mulțumesc că m-ai făcut să mă simt din nou tulburat, atunci când nu credeam că mai e cu putință. Ca și pentru fiecare zi pe care ai transformat-o în sărbătoare.

Profund mișcată, Laurie îngăimă:

– Sunteți… sunteți foarte poetic. Eu…

Se auzi un zgomot de pași pe hol, iar Miguel se opri când îl văzu pe Jorge.

– Domnule, Carmen vrea să știe ce vreți să serviți la cină?

– Să hotărască ea!

– Prea bine, domnule!

Ochii lui Jorge trădau curiozitatea. De aceea, îi fu foarte greu să se îndepărteze.

– Oare ce va crede? exclamă Laurie. Mă simt îngrozitor.

– E ultimul lucru la care m-aș putea gândi acum, șopti Miguel, luând-o din nou în brațe.

Laurie se eliberă din strânsoarea lui.

– Poate că e mai bine să mă pregătesc, dacă trebuie să ne plimbăm cu caii.

– De îndată ce sunteți gata, mă găsiți afară.

Nu peste mult timp, Laurie coborî. Miguel, așezat la umbra unui parasol, studia un dosar. De îndată ce o zări, îl închise. Carlotta venea fugind spre ei.

– Am cerut să fie înșeuați caii, spuse fetița, cu respirația tăiată.

După zece minute, plecau toți în șir indian. Călare pe un armăsar negru, Miguel deschidea cortegiul, urmat de Laurie, căreia rândașul îi dăduse o iapă foarte blândă. Cât despre Carlotta, venea după ei, călare pe un ponei.

– E minunat! exclamă Laurie, trăgând adânc aer în piept. La început, mi-a fost teamă, deoarece n-am mai călărit de cinci ani. Dar echitația e ca mersul cu bicicleta. Nu se uită!

– Alergăm până la stejarul ăla mare? strigă fetița.

Fără să mai aștește un răspuns din partea lor, plecă în galop. Fără a vorbi între ei, cei doi își ținură caii în frâu, pentru a-i lăsa Carlottei plăcerea de a ajunge prima.

– Am câștigat! Am câștigat!

Miguel își lăsă calul s-o ia la goană și în câteva clipe era deja sub stejarul cel mare. În schimb, iapa lui Laurie refuza cu obstinație să mărească viteza.

– Calul meu de-abia merge, dar al dumneavoastră e rapid ca vântul. Am să mă gândesc de două ori înainte de a mă lua la întrecere cu dumneavoastră!

– Aveți dreptate! Cei care mi-au lansat provocări, o regretă și acum.

– Pentru că sunteți invincibil? La echitație, ca și în viață?

Miguel nu răspunse, iar lui Laurie îi veniră în minte vorbele lui Carlos. Nu, Miguel nu era invincibil…

Străbătură întreaga pădure în galop ușor și ajunseră într-o poiană. Acolo, se dădură jos de pe cai.

– Venim adesea aici pentru câte un picnic, declară Carlotta. Acum nu am adus decât limonadă și biscuiți. Vă e sete, domnișoară?

– Puțin.

Miguel deschise geanta pe care o avea legată de șa și scoase un termos și câteva pachete cu biscuiți. De obicei, Laurie evita pe cât putea băuturile îndulcite, dar limonada aceea i se păru delicioasă.

Așezată pe iarbă, Carlotta se uita la Laurie cu un aer intrigat.

– Aveți copii? întrebă ea emoționată.

– Nu, nu sunt căsătorită.

– N-are importanță asta. Sora lui Juan are un copil, dar n-are soț.

– E adevărat… se mai întâmplă și lucruri de genul ăsta, îi replică Laurie.

– Cum se procedează pentru a avea un copil?

Din ce în ce mai stânjenită, Laurie îl imploră din priviri pe Miguel s-o ajute, dar acesta de-abia se stăpânea să nu pufnească în râs.

– Carmen spune că pot fi cumpărați de la magazin, continuă fetița. Nu cred asta. Am fost deseori cu mătușa Rosa la cumpărături, dar n-am văzut niciodată bebeluși de vânzare.

– Poate nu te-a dus în raionul specializat? sugeră Miguel.

– Nu există un raion specializat, decretă Carlotta.

Întorcându-se spre Laurie, adăugă:

– Sunt prea mare să mi se spună fel de fel de povești. Anul viitor, mă duc la școală.

Apoi plecă țopăind și se duse să culeagă flori.

– Îi va prinde bine mersul la școală. Aici, trăiește pe un tărâm al viselor.

– Dacă vă simțiți în stare să-i răspundeți la întrebări, nu ezitați să o faceți.

– Lucrul acesta nu-l poate face o străină. Ci…

„Mama ei", fu cât pe ce să spună.

Miguel înțelese și, dând din cap în semn că a înțeles, murmură:

– Așa e.

Neobosită, Carlotta se îndrepta din nou spre ei.

– Putem să mergem la pârâu?

Nu departe de locul în care se aflau se auzea susurul unei ape.

– Când eram mică, adunam pietricele ca acelea, spuse ea arătându-le pe cele de pe fundul apei.

– A, da! Și ce făceați cu ele?

– Le pictam.

– Chiar așa? Am acuarele acasă. Când ne vom întoarce, îmi veți arăta cum procedați?

– Cu plăcere.

Încântată că are o ocupație nouă, fetița începu să strângă pietricele ceva mai mari.

– Știți o mulțime de lucruri, șopti Miguel.

Cu vârful degetelor, îi atinse ușor conturul buzelor. Această mângâiere abia perceptibilă îi trezi lui Laurie dorința.

– Laurie, eu…

Miguel nu avu timp să spună mai mult: Carlotta se întorcea cu mâinile și buzunarele pline de pietricele.

– Poți să le pui în geanta ta, te rog?

– Desigur, draga mea.

Nu mult după aceea, plecară. Când ajunseră la conac, Laurie lăsă să-i scape un suspin de ușurare, deoarece tot drumul se simțise deșelată. Expresia de pe fața ei nu-i scăpă lui Miguel.

– Totul e în regulă? întrebă el cu solicitudine.

– Da…

– Acum, o să pictăm pietricelele! strigă Carlotta.

Lasă-i invitatei noastre răgazul să se odihnească, draga mea.

Laurie aprobă tacit. Fiecare mișcare a corpului o durea, iar în clipa aceea nu-și dorea nimic altceva decât o baie fierbinte.

– Obosită? întrebă Miguel.

– Deloc!

– Dureri de spate?

Zâmbind silit, își dădu capul pe spate și spuse:

– Ce idee!

Carlotta se duse la guvernantă, iar Laurie se îndreptă spre camera ei însoțită de Miguel. În pragul ușii, acesta o opri.

– Laurie…

– Da?

Drept răspuns, o luă în brațe și o sărută cu pasiune. Când o strânse la piept, Laurie lăsă să-i scape un geamăt de durere.

– V-am rănit? întrebă el cu uimire în glas.

– Nu dumneavoastră, ci…

Un zâmbet se ivi pe chipul lui Miguel.

– Așa deci! În pofida negărilor, se pare că mușchii se resimt după plimbarea făcută.

– Puțin! Doar puțin!

Miguel o duse înăuntru aproape cu forța. După ce închise ușa, îi porunci:

– Dezbrăcați-vă.

– Miguel!

– Nu vă fie teamă, intențiile mele sunt onorabile. Am să vă fac un masaj, iar după aceea veți face o baie foarte fierbinte.

– O baie e de ajuns.

– Nu mai comentați atâta! Dacă refuzați, vă veți căi. Mâine veți merge atât de cocoșată că nu vă veți mai putea mișca.

– Un masaj îmi va face mai mult rău decât bine.

– Nu vreau să mai aud nimic! Dezbrăcați-vă!

Laurie cedă până la urmă și se duse în baie să se schimbe. Când se întoarse, purta un caftan foarte amplu.

Miguel se uită la ea cu dezaprobare.

– Cum o să mă descurc așa?

Ridicând din umeri, adăugă:

– Până la urmă, dacă asta vreți… Întindeți-vă pe burtă.

Laurie făcu întocmai, iar Miguel începu s-o maseze.

– Ce încordată sunteți!

– Așa e!

„Iar aproprierea de dumneavoastră nu ușurează deloc situația“, își spuse tânăra în sinea ei.

Încetul cu încetul, se mai relaxă.

– Ce bine e…

– Vedeți!

Mișcările lui Miguel se încetiniră. Masajul deveni mai lent, aproape senzual. Laurie ar fi trebuit să se ridice și să pună capăt acestei scene, dar îi lipsi curajul. Simțindu-se din ce în ce mai bine, scoase un suspin de mulțumire.

– În curând, querida, vei fi a mea, murmură Miguel.

Laurie nu protestă. Aceasta era cea mai fierbinte dorință a ei.

Chiar în clipa aceea, cineva bătu la ușă.

– Domnișoară! Sunteți gata? strigă Carlotta.

Cei doi se ridicară, în același timp.

– O clipă, Carlotta! spuse tânăra.

Îngrozită, se uită în jurul ei.

– Nu trebuie să vă găsească aici!

Miguel o sărută.

– Nici un pericol.

În clipa următoare, dispăru prin ușa-ferestră care dădea spre un patio. Abia atunci Laurie se duse să deschidă.

– Nu v-ați îmbrăcat? exclamă Carlotta, dezamăgită.

Miguel apăru la ușa camerei sale.

– Carlotta, vino la mine! Am o surpriză pentru tine.

Fetița nu se lăsă rugată.

– O surpriză? Grozav! Vin imediat.

După puțin timp, Laurie îi regăsi așezați pe marginea piscinei. Fetița se aruncă de gâtul ei.

– Mulțumesc pentru păpușă.

Laurie n-avu timp să spună nimic.

– I-am spus Carlottei că dumneavoastră ați ales-o, declară Miguel. În felul acesta, toată lumea e mulțumită!

– Știți cum am să-i spun noii mele păpuși? exclamă Carlotta. Domnișoara Scott!

– De ce nu, Laurie? Mie poți să-mi spui tot așa.

– Îmi permiteți? exclamă fetița, încântată.

Între timp, apăru guvernanta care, după ce-i admiră păpușa, spuse:

– Poate că ar trebui să iau masa diseară cu Carlotta, pentru a nu vă deranja.

Guvernanta nu era deloc încântată de o asemenea perspectivă, iar lui Laurie nu-i fu greu să-și dea seama că vizitele săptămânale ale lui Miguel erau o adevărată sărbătoare pentru această femeie care trăia izolată la un conac, la țară, și neavând drept companie decât pe o fetiță și niște servitori.

Miguel păru că gândește la fel, de vreme ce spuse:

– Sper că nu, declară el cu afecțiune. Ne-ar părea cu adevărat rău dacă n-ați putea să luați cina cu noi.

Chipul lui Margaret Waverly se lumină.

– În cazul acesta, cu plăcere!

După plecarea guvernantei, Laurie remarcă:

– Sunteți foarte sensibil la reacțiile celorlalți. Și ce suflet mare aveți!

– Vă îndoiați de asta?

– Nu tocmai. Sunt foarte bucuroasă că am venit aici. Comportamentul pe care-l aveți față de Carlotta mi-a permis să vă văd sub o altă lumină.

– Carlotta? Acest copil e toată viața mea.

***

– V-ați adaptat ușor acestei țări? O întrebă Laurie pe Margaret Waverly la terminarea mesei.

– N-am avut nici o problemă. Sunt ceva ani de când eu și cu soțul meu ne-am stabilit aici. După moartea lui, am încercat să-mi ocup timpul. Ador copiii… și iată!

– Conacul nu vi se pare prea izolat?

– Anul viitor, când Carlotta va merge la școală, doamna Waverly va veni cu noi în capitală, spuse Miguel.

– Cel puțin, pentru o anumită perioadă de timp, răspunse aceasta.

– Doar nu vreți să ne părăsiți? întrebă Miguel cu neliniște în glas.

– Nu. Dar într-o bună bună zi vă veți căsători…

Margaret Waverly îi zâmbi cu subînțeles lui Laurie, după care continuă:

– … și atunci Carlotta nu va mai avea nevoie de mine.

– Știți foarte bine că faceți parte din familie, spuse Miguel. Sper că veți rămâne pentru totdeauna cu noi.

Această declarație o duru pe Laurie. Dacă vorbea așa, era pentru că nu avea nici o intenție să se căsătorească, se gândi ea cu părere de rău.

Când ajunse în camera ei, Laurie își puse pe ea o cămașă de noapte și luă o carte în mână. Dar noaptea era atât de frumoasă, încât ieși să se plimbe puțin. Parfumul florilor era îmbătător, iar pe cerul plin de stele luna în creștere scălda peisajul într-o lumină argintie.

– O sirenă în noapte…, murmură Miguel.

Laurie tresări.

– M-ați speriat.

– Iar dumneavoastră mă înnebuniți. Ce faceți afară învești mântată atât de diafan? De ce sunteți atât de provocatoare?

Tânăra roși. Cămașa ei de noapte era, într-adevăr, aproape transparentă… Dar nu se aștepta să-l întâlnească pe Miguel afară atât de târziu.

– Nu încerc să fiu provocatoare. Am ieșit pentru că e o noapte atât de frumoasă…

– Frumoasă? Ca dumneavoastră.

Luând-o în brațe, reluă:

– Da, sunteți frumoasă, Laurie…

Se sărutară cu pasiune. Uitând de toate hotărârile pe care le luase, Laurie se lăsa pradă sărutărilor pătimașe ale lui Miguel, mângâierilor sale.

Dintr-o dată, în încăperea alăturată celei a lui Miguel, se prăbuși ceva cu un zgomot puternic, iar Margaret Waverly lăsă să-i scape o exclamație de consternare.

Laurie tresări. Iar Miguel scrâșni din dinți.

– Nici o clipă de pace!

După ce spuse aceste vorbe, încercă s-o ducă pe Laurie înăuntru, dar tânăra rezistă.

– Nu, Miguel! Nu acum, șopti ea. Să nu forțăm norocul. Ceva face să fim mereu deranjați. Fie Jorge, fie Carlotta, iar acum doamna Waverly…

– Așa e! Nu poți fi liniștit aici.

Sărutându-i mâna, Miguel șopti suspinând:

– Răbdare, querida. Va veni și ziua noastră.

Capitolul 8

Restul weekend-ului trecu, din păcate, foarte repede.

– Vei veni și săptămâna viitoare? întrebă Carlotta

Emoționată, Laurie o strânse în brațe.

– Mi-aș dori să mai vin. Dar trebuie să mă întorc marți în Statele Unite.

– Atunci, n-am să te mai văd niciodată? exclamă Carlotta cu disperare.

– Nu se știe. Ce-ar fi să vii să-mi faci o vizită cu tatăl tău în California?

Carlotta bătu din palme.

– O, da! Spune da, tată!

– O să vedem, spuse Miguel, fără să-i promită nimic. Pe sâmbăta viitoare, draga mea.

În timp ce se îndreptau spre Mexico, Miguel remarcă:

– Ați reușit s-o îmblânziți pe Carlotta.

– N-a fost chiar atât de greu, e atât de drăguță.

– E pentru prima oară când o văd atât de afectuoasă cu o persoană pe care nu o cunoaște.

– Probabil că e vorba de atracția pentru nou. Pesemne că sunt puțini vizitatori pe la conac.

– Carlotta vine adesea în capitală.

– Și reușește să se adapteze orașului?

– Fără nici o problemă.

Laurie își stăpâni cu mare greutate un oftat, văzând profilat pe geamul mașinii chipul lui Miguel.

– Ce reușit a fost acest sfârșit de săptămână! Un sfârșit de vacanță perfect.

– Sfârșit? Doar n-o să plecați marți?

– Mi-am rezervat deja biletul de avion.

– Rămâneți măcar până duminică. Vom avea toată săptămâna numai pentru noi doi.

Lui Laurie începu să-i bată inima cu putere. Toată săptămâna numai pentru ei doi… Dar, fie că mai stătea o zi sau o săptămână, tot trebuia să se întoarcă la San Diego. Cu amintiri minunate. Și o inimă frântă…

– Încă o săptămână, Laurie

Vocea rațiunii îi spunea că trebuie să refuze, dar pentru asta ar fi avut nevoie de un curaj supraomenesc.

– Dacă țineți neapărat.

Pentru o clipă, Miguel o atinse cu mâna.

– Nu vei regreta, querida.

Nu peste mult timp ajunseră la destinație, iar Laurie fu foarte surprinsă când văzu că Miguel nu o însoțește decât până la lift.

– Mâine am o întâlnire cu niște clienți argentinieni. Vin să se întâlnească special cu mine și va trebui să stau toată ziua cu ei. Dar ziua de marți vă va fi dedicată în întregime.

– Nici nu mă gândeam să petreceți toată săptămâna cu mine!

– Totuși, pentru asta v-am rugat să vă prelungiți șederea.

Miguel îi prinse bărbia între palme.

– Ce frumoasă sunteți… Să vă odihniți. Pe marți!

Spunând acestea, se îndepărtă, fără să privească în urmă. Laurie nu mai înțelegea nimic… La conac, Miguel părea atât de grăbit! Dar erau deranjați în fiecare clipă. Acum, când aveau tot timpul la dispoziție, oare de unde venea această răceală? Singura explicație pe care o găsi Laurie acestui comportament ciudat era că Miguel e gelos pe afecțiunea pe care i-o purta Carlotta.

***

A doua zi dimineață, soneria telefonului o trezi din somn. Cum se dezmetici, se duse repede să răspundă.

– Miguel?

Din păcate, nu era decât Rosa…

– Unde-ați fost? Am încercat tot weekend-ul să dau de dumneavoastră.

– Nu v-a spus Miguel că am fost la conac?

Rosa rămase mută de uimire.

– Era și Carlotta acolo?

– Desigur. Ce fetiță adorabilă!

– E pentru prima dată când Miguel se duce cu o femeie la conac! Sunteți conștientă de asta? Asta arată că ține la dumneavoastră.

„Nu și acum", se gândi Laurie cu amărăciune. „Mă gândeam că fata ne va apropria, dar s-a produs exact contrariul."

Brusc, Rosa izbucni în râs.

– Uite! v-ați găsit un soț mexican!

– Rosa! Aveți o imaginație debordantă!

– Sunteți îndrăgostită de Miguel? Oricum, trebuie să fii orb să nu vezi că sunteți atrași unul de altul.

– Fratele dumneavoastră e încântător și orice femeie ar fi încântată să fie obiectul atențiilor lui. Dar știți la fel de bine ca și mine că nu are nici o intenție de a se căsători.

– Dar v-a dus la conac!

– Un sfârșit de săptămână petrecut la conac nu e o cerere în căsătorie. Și am impresia că lui Miguel nu-i prea merge la suflet faptul că m-am împrietenit cu fiica lui. La întoarcere, era gânditor, îndepărtat… bizar, ce mai! Când am ajuns la Mexico, m-a lăsat baltă, ca și cum… prezența mea îl apăsa.

Rosa începu din nou să râdă.

– Îl recunosc foarte bine pe fratele meu în descrierea pe care o faceți. Lui Miguel îi e teamă de neprevăzut. Și când intervin evenimente independente de voința lui, nu știe cum să reacționeze. Apărând pe neașteptate în viața lui, i-ați pus

toate certitudinile la îndoială. Acum, fratele meu are nevoie de o anume perioadă de timp pentru a analiza situația și a lua deciziile care se impun.

Demonstrația pe care i-o făcu Rosa o lăsă pe Laurie sceptică.

– Poate…

– V-ați schimbat data plecării?

– Da. Voi rămâne până duminică.

– Formidabil! Ne putem vedea? Dacă nu vă petreceți tot timpul cu Miguel. Când sunteți mai liberă?

– Astăzi. Miguel e toată ziua ocupat cu afacerile.

– Luăm masa împreună?

– Cu plăcere.

Laurie petrecu majoritatea zilei în compania Rosei. În câteva zile, aceasta se transformase.

– Cum să vă mulțumesc? Grație sfatului pe care mi l-ați dat, m-am schimbat. Statul degeaba era îngrozitor.

Rosa își folosea toată energia pentru a face față noilor sale responsabilități, iar asta o făcea strălucitoare.

După ce se despărți de Rosa, Laurie hoinări prin oraș înainte de a se întoarce în parcul Chapultepec.

Perspectiva de a sta departe de Miguel în seara aceea o făcea să nu se simtă deloc în apele ei. Oare clienții aceia erau atât de acaparatori? Nu numai ziua, ci și noaptea.

Zâmbetul îi reveni pe buze când sună telefonul. Dar nu auzi vocea lui Miguel, ci pe cea a lui Carlos.

– Vă găsesc în cele din urmă! Unde ați dispărut?

Laurie nu consideră că trebuia să-i ascundă adevărul.

– Mi-am petrecut weekend-ul cu Miguel Ruiz la conacul lui de la țară.

Carlos avu aceeași reacție ca Rosa.

– Ați cunoscut-o pe Carlotta?

– Da.

– În ce calitate v-a prezentat Miguel?

– Ce întrebare! Ca pe un oaspete, evident.

– Și Carlotta… Trebuie să-mi povestiți totul, dar nu la telefon. Luăm masa împreună, diseară?

Primul impuls al lui Laurie fu să-l refuze, dar până la urmă acceptă. La ce bun să-și petreacă seara singură? Poate ieșirea în oraș îi va mai schimba starea de spirit. Și măcar nu se va mai gândi la Miguel.

Ce greșeală! Cum să-l alunge pe Miguel din gândurile ei de vreme ce, de la începutul până la sfârșitul mesei, Carlos n-a vorbit decât despre el și despre Carlotta?

Era evident că încerca să afle cât mai multe despre acest subiect. Lui Laurie nu-i fu greu să-și dea seama unde voia să ajungă.

– Dacă încercați să-i faceți rău lui Miguel atacând-o pe Carlotta, veți avea probleme.

– Ce tot spuneți acolo? Nu sunt răzbunător.

– Atunci, de ce-mi puneți atâtea întrebări despre Carlotta?

– Din simplă curiozitate.

Laurie era în continuare sceptică.

– Chiar vreți să știți cu cine seamănă Carlotta?

– Evident.

– Cu tatăl ei.

Știind că nu va obține mai nimic de la el, Laurie evită să-i mai pună întrebări despre mama copilului. Totuși, nu curiozitatea îi lipsea!

După cină, Carlos îi propuse să meargă undeva să danseze. Dar Laurie nu dorea să mai prelungească seara. Pentru că ajunsese să-l cunoască mai bine, îl considera plictisitor, chiar insipid. Pretextând că e obosită, vru să se întoarcă.

Văzând că acesta dorea s-o conducă până sus, Laurie vru să-l facă să renunțe.

– Un gentleman trebuie să conducă o femeie până la ușă, spuse el pe un ton care nu admitea împotrivirea.

– Un gentleman?

Vocea aceasta fu ca o lovitură de bici. Laurie tresări și, când se întoarse, se găsi în fața lui Miguel.

– Bravo! spuse el, privind-o cu dispreț. Cu individul ăsta v-ați petrecut timpul?

– Te sperie competiția, Miguel? îl întrebă Carlos cu răutate.

– A fost prima și ultima dată când ai ieșit cu Laurie. Ai înțeles?

– Dragule, am mai ieșit împreună.

Miguel o privi pe tânără, nevenindu-i să creadă.

– E adevărat? Vă vedeți pe ascuns?

– Am băut ceva împreună într-una din zilele trecute, admise Laurie. Dar nu pe ascuns!

– Și de ce nu mi-ați spus nimic?

O trata ca pe o criminală. Șocată, Laurie ripostă:

– Sunt liberă să ies cu cine vreau!

Miguel n-o mai asculta. Îl luă pe Carlos de gulerul cămășii, scuturându-l cu putere.

– Nu vreau să te mai văd prin preajma lui Laurie. N-ai făcut suficient de mult rău? Dacă aflu că…

– Mă amenințI?

– Afară! porunci Miguel, împingându-l pe Carlos cu atâta furie, încât fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Afară, că nu știu ce am să-ți fac.

– Mă amenințI, cum să nu! repetă Carlos. Ar fi în stare să mă omoare…

– Pentru un om ca tine, moartea ar fi o pedeapsă prea blândă. Ar trebui să fii torturat zile întregi și…

Laurie scoase un țipăt de indignare. Miguel se întoarse spre ea, iar Carlos profită de acest moment pentru a-și lua tălpășița.

– Ei bine, puteți fi mândru de dumneavoastră! exclamă Laurie.

Fără să scoată un cuvânt, Miguel o luă de braț și o împinse în lift.

– Dați-mi drumul! Cum îndrăzniți să vă purtați astfel cu mine? Sunt liberă să ies cu cine vreau și…

– Nu cu el.

Liftul se opri și ușile se deschiseră. Miguel o duse cu forța pe Laurie înăuntru.

– E incredibil! strigă ea. Eu…

– Țineți atâta la Carlos?

– Nici vorbă!

– Atunci, de unde indignarea asta?

– Carlos mă conducea acasă. Nu aveți dreptul de a…

– Vă conducea la mine acasă. Și cum se termina seara?

Aluzia era străvezie. Așadar, bărbatul pe care-l iubea nu avea încredere în ea?Abătută, Laurie își plecă privirea.

– Răspundeți-mi!

– La ce bun de vreme ce oricum nu mă veți crede? Gelozia vă orbește. Veți fi toată viața gelos pe Carlos?

– Eu, gelos pe Carlos?

– Cunosc toată povestea. Mi-a spus-o Carlos.

– Ce v-a spus?

– Mi-a vorbit despre femeia de care erați amândoi îndrăgostiți. Cea care v-a abandonat în ajunul…

Incapabilă să continue, Laurie se întrerupse. Dar Miguel, care n-avea deloc intenția s-o lase în pace, o obligă să continue.

– Așa deci, eram îndrăgostit de o femeie care m-a părăsit? Presupun că pentru a fugi cu el?

– De ce să mai vorbim despre această dramă? Nu servește la nimc. Vă face numai să suferiți. E evident că încă o mai iubiți.

Miguel scrâșni din dinți cu furie.

– Odios personaj! Abominabil mincinos! L-ați crezut?

– Înțeleg că îl considerați responsabil pentru moartea acestei femei, dar…

– Aș vrea să-mi spuneți pe îndelete tot ce v-a spus Carlos.

Laurie se conformă cererii lui. Chiar dacă nu înțelegea de ce dorea Miguel să retrăiască acele amintiri teribile.

– Asta-i tot? întrebă el când Laurie termină.

– Așezați-vă. În fața dezvăluirilor pe care mi le-ați făcut, nu pot să mai tac. Trebuie să restabilim adevărul. Exista, într-adevăr, o femeie. O tânără, mai degrabă, căci nu avea mai mult de optsprezece ani. Angela… Foarte frumoasă, foarte ocrotită de familia ei. Trăia într-o lume care nu avea de-a face cu realitatea. Răutatea, urâțenia, defăimarea? Angela nu știa că exista și așa ceva. Într-o bună zi a apărut Carlos. Fermecat de frumusețea Angelei o copleșește cu cadouri și o duce la numeroase serbări și recepții. Angela, subjugată, a crezut că a descoperit iubirea și s-a lăsat sedusă, convinsă că o va lua în căsătorie. Dar când a aflat că e însărcinată, Carlos a râs. Atunci, Angela și-a pierdut bucuria de a trăi.

Cu fața crispată de durere, Miguel își întoarse privirea.

– Angela a murit la nașterea copilului, spuse el, aproape fără glas. Înainte de a muri, m-a pus să jur că am să-i cresc copilul ca și când ar fi al meu. Și să-i spun Carlotta.

– Carlotta, repetă Laurie cu ochii plini de lacrimi. Și Angela…

– Era sora mea.

– Carlos e un monstru, nu-i așa?

Lui Carlos îi place să-i distrugă și să-i murdărească pe toți cei din jurul lui. De obicei, își alege victimele printre cei slabi.

– Ați avut dreptate să-l aduceți la ruină!

– S-a ruinat singur. Era un foarte prost administrator. Ar fi trebuit să declare falimentul, dacă fratele lui mai mic n-ar fi venit să-mi ceară ajutorul.

– Și ați acceptat cu condiția ca fratele lui să nu mai facă parte din consiliul de administrație, nu-i așa?

– Familia sa îl exclusese deja de la conducerea societății. Nu a fost prea greu pentru a aduce întreprinderea pe linia de plutire. A fost de-ajuns să le împrumut niște bani și să-l deleg pe unul dintre administratorii mei să se ocupe de reorganizarea întreprinderii.

– Ați făcut un astfel de serviciu familiei unui om care v-a făcut atâta rău?

– El e oaia neagră a familiei, restul sunt oameni respectabili.

– Carlotta știe că nu sunteți tatăl ei adevărat?

– Ba sunt, am adoptat-o legal.

– Pare foarte fericită, spuse Laurie gânditoare.

– Atât cât poate fi o fetiță fără mamă.

După ce stătu puțin pe gânduri, Miguel adăugă, oarecum jenat:

– Știu că ar fi trebuit să mă căsătoresc… Din păcate pentru mine, n-am găsit femeia ideală. Știți, nu te poți îndrăgosti la comandă.

– Nu trebuie să vă justificați. Acum înțeleg totul și vă admir.

– Pentru că am adoptat-o pe Carlotta? Dar e o plăcere să mă ocup de acest copil, nu o povară!

Laurie, care dorea să obțină un răspuns la toate întrebările care o frământau, zise:

– De ce ați plecat aseară atât de repede?

Miguel scoase un oftat.

– Cum să explic? Simțeam nevoia să-mi pun ordine în gânduri… Când sunt alături de dumneavoastră, sunt incapabil să gândesc limpede

– Să… să înțeleg că țineți puțin la mine?

– Sunteți adorabilă. Iar între noi există o atracție de netăgăduit, spuse Miguel luând-o în brațe.

– Așa e, spuse și Laurie, ca un ecou.

Buzele li se întâlniră într-un sărut pătimaș. Miguel spuse:

– Când v-am văzut în compania lui Carlos, am… am crezut că înnebunesc.

– Am luat masa împreună! Nimic altceva.

– Îl cunosc pe Carlos. Te poți aștepta la orice de la un individ ca el.

– Ar fi trebuit să aveți încredere în mine. Doar mă cunoașteți.

– Nu destul! Dar vreau să știu totul.

Părându-i-se că Miguel mai păstrează o umbră de reticență, Laurie insistă:

– Nu aveți încredere în mine?

– În Carlos nu am încredere. Să se întoarcă pentru a face pace? Ei, aș! Vrea sigur ceva! Ce? Habar n-am și nu m-ar mira să se servească de dumneavoastră pentru a obține ce-și dorește.

Lui Miguel i se întunecă fața.

– Fii cu ochii-n patru, querida. Carlos minte foarte frumos.

– Nu vă fie teamă! Știu la ce să mă aștept din partea lui. Și nu va mai îndrăzni să se apropie de mine dacă…

Laurie schiță un zâmbet, înainte de a adăuga:

– … dacă sunteți alături de mine.

– Zi și noapte?

Tânăra nu răspunse, dar expresia feței ei era mai mult decât grăitoare. Îl iubea pe acest bărbat. Cu trup și suflet. Oare să iubești nu înseamnă să te dăruiești?

Miguel o ridică în brațe și o duse la el în cameră.

– Mi amor, spuse Miguel cu emoție. Am impresia că trăiesc un vis. Știam că pentru noi totul va fi minunat.

Sărutând-o tandru, adăugă:

– Iar ăsta nu e decât începutul!

Capitolul 9

Când Laurie se trezi a doua zi dimineața, soarele scălda orașul într-o lumină aurie. Iar ea era singură în patul acela mare…

– Bună dimineața! îi șopti Miguel.

Zâmbind malițios, puse un platou pe genunchii lui Laurie O sticlă de șampanie, două pahare de cristal… Uimită, tânăra nu știa ce să spună. Apoi, fu cuprinsă de amărăciune. Șampanie la micul dejun… Oare câtor altor femei le oferise această surpriză? În aceeași cameră? După o noapte de dragoste?

Lui Miguel îi dispăru zâmbetul de pe buze când văzu expresia de pe fața lui Laurie.

– Nu trebuie să bei dacă nu vrei, mi amor. Vrei o cafea? Sau poate ceai? Spune-mi ce vrei și-ți voi aduce.

– Șampania îmi convine.

Știa foarte bine în ajun la ce se înhăma. Miguel nu o lăsase să-și facă speranțe. Pentru el era o vorba de o simplă aventură.

– De ce ai fața asta crispată? Îți pare rău?

– Deloc.

– Ai ceva. Spune-mi ce!

– O femeie are dreptul la secrete, Miguel!

Răspunsul ei îl răni.

– Nu glumi cu subiectul ăsta. Nu ți se potrivește. Ce ai? Brusc, nu te mai recunosc Unde e femeia de care m-am îndrăgostit? Cea pe care o admiram pentru sinceritatea ei, pentru simplitate, pentru…

– Ești… ești îndrăgostit de mine?

– Laurie! N-ai înțeles încă? Te iubesc.

De-abia stăpânindu-și lacrimile, se aruncă în brațele lui.

– O, Miguel! Nu-mi vine să cred…

Dar după ce-i făcu această mărturisire tandră, Miguel nu făcu nici un plan de viitor, iar din această cauză Laurie nu îndrăzni să spună ce simțea pentru el.

Petrecură dimineața unul în brațele celuilalt. La prânz, Miguel se hotărî în sfârșit să se scoale. După ce făcu un duș, se întoarse în cameră fluierând.

– N-am decât să mă întorc aici, declară el bine dispus.

– O, nu! Ce-o să creadă Rosa și Eduard?

– Nu știu ce va crede Rosa, dar Edouard va fi foarte gelos.

– Gândește-te puțin, Miguel! Ne cunoaștem de puțin timp. Nu vor crede niciodată că…

Soneria telefonului o întrerupse.

– Du-te să răspunzi. E sigur pentru tine. Rosa, poate…

Nu era Rosa, ci Carlos. Când îi auzi vocea, fu cât pe ce să închidă.

– Sper că nu vă deranjez. Doream să-mi cer scuze pentru scena jalnică de aseară.

– Să nu mai vorbim despre asta.

– Nu eu am început cearta, după cum ați putut constata. Când Miguel m-a agresat, m-am silit să-mi păstrez sângele rece. Sper că nu mă considerați un laș pentru că n-am vrut să mă bat.

Laurie îi răspunse cu ironie.

– Dumneavoastră, un laș? Ce idee! Sunteți o persoană foarte, foarte la locul ei.

– Râdeți de mine! Văd că i-ați ascultat pe dușmanii mei, spuse Carlos cu tristețe.

– Dușmani? Aveți o mulțime.

– Miguel m-a calomniat. Iar dumneavoastră l-ați crezut!

Mânia puse stăpânire pe Laurie, care se pregătea să-l pună la punct. Miguel nu-i lăsă timp și-i ordonă:

– Dă-mi telefonul.

În loc să se supună, Laurie își încleștă mâinile pe receptor.

– Nu doresc să vă mai văd, nici să vă mai aud! spuse ea. Adio!

După aceea, puse imediat receptorul în furcă.

– Era Carlos? întrebă Miguel, scrâșnind din dinți. Știam că nu va renunța atât de ușor.

– Am fost suficient de clară, nu mă va mai deranja.

– Nu-i deloc sigur. Omul ăsta nu se gândește decât cum să facă rău celorlalți.

Supărat, Miguel o întrebă:

– De ce nu mi-ai dat receptorul? I-aș fi spus ce cred și…

– Nu te supăra! Dacă ne-ar auzi acum vorbind, nu și-ar mai încăpea în piele de bucurie. Doar n-o să-l lași să ne strice ziua?

Miguel o luă în brațe.

– Ai dreptate, comoara mea. Să uităm de Carlos!

Un miros de ars venind dinspre bucătărie îi aduse pe amândoi la realitate. Înainte de a răspunde la telefon, Laurie pusese niște costiță la fript.

– N-am noroc! exclamă ea privind bucățile calcinate. Din fericire, pâinea nu s-a ars.

– Cum de a scăpat dezastrului?

– Am uitat s-o pun în prăjitor!

Miguel părea mai degrabă amuzat decât supărat.

– Mai întâi spaghetele, iar acum costița… Va trebui să angajez o bucătăreasă.

Lui Laurie îi bătu inima cu putere.

– Îți vei schimba felul de a trăi și vei mânca mai des acasă?

Cu o blândețe nesfârșită, Miguel îi mângâie părul.

– Tu mi-ai schimbat felul de a trăi.

Dar asta era tot ce spuse. Laurie se strădui să-și ascundă dezamăgirea. Lucrurile nu trebuia grăbite. Acest celibatar înrăit avea nevoie de o anumită perioadă de timp pentru a se obișnui cu ideea căsătoriei…

„Și știe că plec duminică."

Oricum, deciziile trebuia să le ia de unul singur. De altfel, la ce bun? Miguel avea la dispoziție o întreagă săptămână pentru a lua decizii importante.

***

„Prostuța! Cine se crede?“ Furios că Laurie îi închisese telefonul în nas, lui Carlos îi era foarte greu să se stăpânească. Luând din nou telefonul, formă un alt număr.

– Alo, Dolores?

– Tu ești, Carlos? Sună-mă mai târziu, mai dorm.

– Trezește-te, au apărut noutăți! Faimosul tău scenariu pentru a te răzbuna pe Miguel și pe americană a eșuat. Un adevărat fiasco!

Această știre fu de-ajuns s-o trezească de-a binelea pe Dolores, care întrebă imediat:

– Ce s-a întâmplat?

– Americana și-a dat seama că i-am îndrugat verzi și uscate.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama! Ești mai slab decât credeam.

– De parcă aș fi responsabil pentru asta! Ideea îți aparține. O idee stupidă, într-adevăr… Chiar credeai c-am să reușesc s-o seduc?

– Nu ești bun de nimic! Trebuie să-ți spun că nu-i ajungi la degetul mic lui Miguel. Cine ar ezita dacă ar avea de ales între Miguel Ruiz și Carlos Mendes?

– Termină cu jignirile. Dacă vrei să-ți iei revanșa, ai nevoie de mine.

– Miguel, îndrăgostit de prostuța aceea blondă? Nu… Își face de cap cu ea! Iar după ce va pleca, va fi al meu.

Carlos începu să râdă răutăcios.

– Poți să visezi în continuare.

– Miguel e al meu, mă înțelegi? Nu mi-l poate fura o aventurieră.

– Atunci, trebuie să găsești un alt mijloc pentru a scăpa de ea. Eu am făcut tot ce-am putut. Dar ce șanse am în fața unui rival atât de norocos?

– Ce mentalitate de învins ai! Parcă doreai să te răzbuni pe Miguel, am dreptate sau nu?

– Bineînțeles că vreau!

– Am un alt plan…

– Laurie nu e atât de proastă pe cât crezi tu. Nu mai poți să-i servești o altă poveste.

– Dragule, nu va mai fi nevoie să deschizi gura.

– La ce te gândești?

– Ascultă ce-ți spun…

***

Zilele care urmară trecură ca într-un vis. Miguel a înțeles temerile lui Laurie față de Rosa. De aceea, petrecea toată ziua împreună cu Laurie.

Într-o bună dimineață, Rosa îi telefonă lui Laurie pentru a o ruga să pregătească defilarea de modă care închidea vânzările de caritate pe care le organiza în fiecare an cu Elena.

Miguel, care asculta conversația, îi făcu semn să accepte.

– Ei bine, sunt de acord, declară Laurie. Pe curând!

– Nu ești liber astăzi?

– Rosa ar fi fost dezolată să refuzi. Iar eu trebuie să mai trec și pe la birou… N-am fost toată săptămâna.

Laurie își petrecu după-amiază învățându-le pe manechinele benevole recrutate de Rosa cum să evolueze pe podium. Erau toate femei de lume pline de bunăvoință.

Seara, elevele sale făcuseră adevărate progrese. Elena jubila.

– Grație dumneavoastră, prezentarea va fi un succes. Știți ce-ar trebui să faceți? Să vă deschideți o școală de manechine la Mexico.

– N-ar fi prea rentabil. În câteva ore, fiecare cursantă și-ar obține diploma.

– Eu cred că ideea Elenei este excelentă, interveni Rosa. Sunteți obișnuită cu munca. Dacă nu aveți ceva de lucru, vă veți plictisi repede. Știu ce vorbesc.

Zâmbind, continuă:

– E nevoie de bani pentru a crea o școală. Fratele meu are și vă va da fondurile necesare pentru realizarea proiectului.

– Am auzit bine? strigă Elena. Miguel și Laurie…

– Ba deloc! Suntem prieteni, nimic mai mult.

După ce schimbară o privire plină de subînțelesuri, Elena și Rosa considerară că e mai bine să schimbe subiectul.

În clipa în care Laurie se pregătea să plece, Miguel telefonă.

– Laurie, la telefon! spuse Rosa întinzându-i receptorul, înainte de a dispărea discret.

– Cum s-a desfășurat repetiția defilării? întrebă Miguel. Ești mulțumită de elevele tale?

– Foarte mulțumită. Învață repede.

– Te-am sunat să-ți spun că nu ne putem vedea diseară.

– Păi.. cu atât mai rău.

– Îmi pare rău, dar trebuie să recuperez timpul pierdut. N-am mai dat pe la birou de marți și s-au petrecut mai multe probleme grave. Trebuie neapărat să le rezolv.

– Înțeleg.

– Pe mâine, draga mea.

– Pe mâine.

***

Miguel studia unul din dosarele care erau așezate pe biroul lui, când telefonul sună.

– Alo?

– Miguel? În sfârșit!

Recunoscând vocea lui Dolores, Miguel se strâmbă.

– Sunt mai multe zile de când încerc să dau de tine, reluă tânăra. Nu mai dai pe la birou?

– Am avut mai multe probleme de rezolvat și a trebuit să stau mai mult plecat. Ce dorești?

– Să-mi cer scuze pentru cele întâmplate.

– Ascultă, am fost foarte îngăduitor cu tine ani întregi. Există o limită în toate! Pe viitor, cu cât ne vedem mai puțin, cu atât va fi mai bine.

– Miguel, nu vreau să pierd prietenia ta! Te rog, nu mă detesta, nu…

– Nu te detest, dar m-am săturat de scenele pe care le faci, de reproșurile tale, de izbucnirile tale de mânie…

– Toate astea fac parte din trecut, îți promit. Să rămânem prieteni, da?

– Bine, bine, să rămânem prieteni.

– Știi de unde-ți telefonez? Din cafeneaua care e chiar la parterul clădirii în care ai biroul. Vino să bei ceva cu mine pentru a-mi demonstra că nu mai ești supărat pe mine.

– Îmi pare rău, dar n-am timp.

– Ce păcat!

– Mulțumesc pentru telefon, Dolores. Sper că nu te vei supăra pe mine dacă pun capăt acestei conversații, dar nu-mi mai văd capul de-atâta treabă.

– Te întâlnești cu Laurie diseară?

– Nu.

Bănuitor, Miguel strigă la ea:

– Să nu-ți treacă prin cap să-i spui că te-am invitat la cină!

– Eu? Să spun astfel de minciuni?

– Te rog, Dolores! Ai fi capabilă de așa ceva. Din fericire, Laurie are încredere în mine. I-am spus că am de lucru și mă crede.

– Dar tu ai încredere în ea?

– Totală.

– Presupun că nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să vă urez fericire. O meritați.

După ce închise, Miguel rămase pe gânduri. Regretele lui Dolores i se păreau suspecte. Ea, să lase pe alta să-i ia locul? Nu i se potrivea deloc…

***

Laurie refuzase invitația la cină pe care i-o făcuse Rosa. Dorea să profite de seara aceea în care era liberă pentru a se odihni.

După ce îmbrăcă o cămașă de noapte, tânăra se întinse în pat și adormi imediat. Dormea atât de profund, încât nu simți când cineva intră înăuntru deschizând ușa cu un briceag.

Cum Laurie dormea în continuare, intrusul începu să se dezbrace.

Era trei dimineața, iar Miguel dormea și el în camera pe care i-o pregătise sora lui la parterul vilei sale din apropierea parcului Chapultepec. Când auzi telefonul, se trezi speriat.

– Repede, repede! E… e cineva în apartament! șopti o voce îngrozită, de nerecunoscut.

– Laurie, tu ești?

– Miguel, mi-e teamă! Mi-e atât de teamă!

– Vin imediat!

Fără să mai aștepte, Miguel puse ceva pe el și o luă la goană pe stradă.

Bărbatul care intrase prin efracție era în pielea goală și asculta cu atenție zgomotele care veneau dinspre hol. Când

auzi ușile liftului deschizându-se se vârî în pat și o luă pe Laurie în brațe.

Tânăra, pe jumătate adormită, se cuibări la pieptul lui.

– Știam că vei veni…, șopti ea.

La intrare, Miguel strigă:

– Draga mea, ești aici? E totul în regulă?

Laurie deschise ochii și se găsi în fața lui Carlos. Felul triumfător în care o privea o făcu să scoată un țipăt. Visa? Trăia un coșmar?

– O, Doamne! Ce… ce faci aici?

– O mică farsă.

Spunând acestea, o sărută cu forța. Stupefiată, dezgustată de acest sărut și de atigerea acestui corp, Laurie se zbătea cu toată forța. Dar Carlos nu-i dădea drumul.

Brusc, se făcu lumină. Ieșindu-și din minți, Miguel sări asupra lui Carlos și-l luă de gât.

– De data asta, ai sărit calul. N-ai să mai ieși viu de aici!

Horcăind, Carlos încercă să scape din strânsoare. Se sufoca, ochii îi ieșiseră parcă din orbite… Trebuia să-și joace rolul cât mai convingător! Cu o voce schimbată din cauza fricii, bâigui:

– Dar nu… nu e vina mea! Ea mi-a cerut să vin pentru că se plictisea.

Cât ai clipi, Laurie sări din pat. Era lividă.

– Miguel, doar n-o să-l crezi?

Cei doi bărbați nu o ascultau.

Miguel își luă mâinile de la gâtul lui Carlos.

– Acesta-i adevărul! îl asigură Carlos. Îți jur pe mormântul tatălui meu. Credeam că nu vrea decât să stăm de vorbă, dar mă aștepta în cămașa de noapte…

– Minte! strigă Laurie.

– Am încercat s-o fac să înțeleagă pericolul, dar a reușit să mă convingă. Mi-a spus că nu te întorci decât mâine dimineață.

Carlos își puse repede un cearșaf pe el.

– Eu… e greu să reziști farmecului lui Laurie și…

– Nu-i adevărat! Minte! Minte, Miguel!

– Drăguțo, în povestea asta suntem amândoi vinovați. Ba tu chiar mai mult, pentru că m-ai provocat. De ce să cadă toată vina asupra mea!

Laurie își frângea mâinile.

– Nu-l asculta, Miguel! Minte! Dormeam buștean când m-am trezit și l-am văzut lângă mine, în pat…

Miguel se dădu într-o parte. Cu o voce detașată, șopti:

– Nu știu ce să zic. Din partea lui Carlos mă așteptam la orice, dar tu, Laurie, cum de-ai putut?

Tânăra avea impresia că se scufundă într-o prăpastie fără fund. Nu știa ce se întâmplase. Cu ochii în lacrimi, striga repetând aceleași cuvinte:

– Dar n-am făcut nimic! Minte!

– V-am văzut unul în brațele celuilalt. Și îndrăznești să pretinzi că minte?

Atmosfera era încărcată. Nici unul nu se mai uita la Carlos, care se îmbrăca în grabă. Miguel îl privea cu coada ochiului,

dar nu făcu nimic pentru a-l reține. Se uita nemilos la Laurie. Ea își ridică mândră bărbia, dar ochii îi erau plini de lacrimi, iar buzele îi tremurau.

– Deci, pe el îl crezi? întrebă ea.

– Te rog, nu nega evidența!

– Dacă m-ai iubi, n-ai…

Această frază îl mânie pe Miguel.

– Îndrăznești să vorbești de iubire? După tot ce s-a întâmplat?

– Miguel! Carlos a mințit…

– Cum poți să vorbești de minciună când v-am văzut? M-ai înșelat, Laurie. N-am să ți-o iert niciodată!

Laurie avea fața scăldată în lacrimi.

– Miguel, te rog, ascultă-mă… Miguel!

Acesta plecă trântind ușa. Se arătase inflexibil. Iar faptul că nu avea deloc încredere în ea o năuci. În câteva minute, pierduse ce avea mai scump pe lume.

Capitolul 10

După mai multe ore de insomnie, Laurie reuși în cele din urmă să adoarmă, dar fu un somn plin de coșmaruri. Soneria telefonului o făcu să se trezească și se îndreptă spre el plină de speranță. Oare Miguel înțelesese că era vorba de o înscenare?

Din păcate, nu era el, ci Rosa.

– Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme. Miguel se va supăra în mod sigur. Dar directorul lui adjunct are nevoie de el.

– Miguel nu e aici.

– Atunci, unde e?

– Habar n-am.

Rosa ezită o clipă.

– Înțeleg că vreți să păstrați aparențele, dar nu mă las păcălită atât de ușor. Cred că e ridicol faptul că Miguel petrece câteva ore noaptea la mine. Vreți să fiți împreună. Ce poate fi mai firesc?

N-avea nici un rost să nege adevărul sau să i-l ascundă Rosei.

– Rosa, astăzi plec. Între mine și Miguel, totul s-a sfârșit.

– S-a sfârșit? O, nu! Ce s-a întâmplat? O ceartă între îndrăgostiți? Nimic grav…

– E mai grav…

– În astfel de situații, avem întotdeauna tendința de a dramatiza. Miguel vă iubește, totul se va rezolva.

Gâtuită de emoție, Laurie fu nevoită să întrerupă conversația, de teamă să nu izbucnească în lacrimi.

– Așa credeam și eu, dar m-am înșelat… Adio, Rosa.

După o lungă așteptare la aeroportul din Mexico, Laurie ajunse acasă vineri după-amiază. Pe mobilă se așezase praful, iar violetele din glastră, pe jumătate ofilite, arătau jalnic.

Un tablou deprimant, pe măsura stării ei sufletești….

Tânăra se strădui să depășească aceste momente. Chiar dacă frigiderul era gol, iar ei nu-i era foame, trebuia totuși să se hrănească.

Puțin mai târziu, Laurie împingea un cărucior printr-un supermarchet când Margot Wiley, una din colegele ei, o zări.

– Laurie! Te-ai întors?

– Ia te uită! Tu ești, Margot?

– Spune-mi cum a fost în vacanță!

– Să zicem că… a fost interesant. Ce mai e nou pe aici?

– Mary-Beth s-a întors de la Acapulco.

– Fericită?

– Mai întrebi! Călătorie de nuntă la Acapulco… un vis!

– L-ai cunoscut pe soțul ei?

– Nimeni nu-l cunoaște, dar Mary-Beth organizează o petrecere mâine seară pentru a ni-l prezenta. Cred că a încercat să dea de tine pentru a te invita. Ar trebui s-o suni.

– Îi voi telefona cât de curând.

– Deocamdată, e în al nouălea cer, continuă Margot. Numai de-ar ține!

– Te îndoiești de asta?

– Să te căsătorești la numai trei săptămâni după ce ai cunoscut persoana respectivă e cam repede, nu crezi? Nu poți cunoaște pe cineva în atât de puțin timp.

– Oare poți afirma despre cineva că îl cunoști cu adevărat? murmură Laurie cu melancolie.

Margot se uită la ea cu surprindere.

– Nu ești deloc în apele tale, deși de-abia te-ai întors din vacanță.

– E din cauza oboselii acumulate în timpul călătoriei… Te las, Margot.

– Pe mâine, la Mary-Beth!

Când ajunse acasă, Laurie își aranjă lucrurile cumpărate, iar apoi îi telefonă celei mai bune prietene a ei.

– În sfârșit! exclamă aceasta.Vacanța ta s-a prelungit, nu-i așa? Ai fi putut să-mi trimiți măcar o vedere.

– Sosesc abia după o lună… Cum a fost la Acapulco?

– Divin. Trebuie neapărat să te duci și tu, Laurie. Dar nu e genul de loc în care să te duci singură. Trebuie să găsești un soț la fel de minunat cum e Christopher al meu.

Iată că, după Rosa și Elena, și Mary-Beth avea vocație de pețitoare!

– Știi, iubirea…, începu Mary-Beth cu o voce emoționată.

Mai brusc decât ar fi vrut, Laurie o întrerupse:

– Vorbește-mi mai degrabă de Acapulco.

Cu un entuziasm pe care nimic nu-l putea tempera, Mary-Beth făcu întocmai. Laurie o asculta cu un aer absent în timp ce vorbea de oraș, de plaje, de restaurante, de discoteci…

– Pe scurt, raiul pe pământ! concluzionă Mary-Beth. Dar destul cu Acapulco. Să vorbim acum despre Mexico. E rândul tău să-mi povestești cum ai petrecut.

– Mexico e un oraș minunat Chiar dacă nu există plaje precum cele de la Acapulco.

Laurie încercă să schimbe subiectul, dar nu putu să-și păcălească prietena, care o întrebă:

– Ce se întâmplă, Laurie? Nu vrei să vorbești de șederea ta în Mexic?

– Ba da…

– Cum îl cheamă?

– Ce?

– Laurie! Te cunosc suficient de bine pentru a-mi da seama că ai întâlnit pe cineva acolo. Cum îl cheamă?

– Miguel Ruiz.

– Un mexican? În ce împrejurări l-ai întâlnit?

– Am să-ți spun toată povestea…

Vocea i se frânse.

– … altă dată, poate. Nu acum.

– O, Laurie! Îmi pare rău! Ești nefericită?

– Această stare nu va dura. Nu-ți face griji, am să-l uit repede!

– S-a sfârșit totul?

– Da. Ne-am certat și…

– ȘI pentru o simplă ceartă, te-ai despărțit? Pot să pun prinsoare că-ți va telefona.

– Nu-mi cunoaște numărul.

– Poate să-l afle, nu? Și poți să-l suni tu.

– Niciodată!

Mary-Beth consideră că e mai bine să schimbe subiectul.

– Mâine seară dau o petrecere pentru a-l prezenta pe Christopher prietenilor mei. Sper să vii și tu!

– Știi, nu prea am chef de distracție în acest moment…

– Dacă nu vii, am să mă supăr! Încearcă să ajungi devreme, pentru a avea timp să stăm de vorbă.

– Bine…

– Nu uita să-i telefonezi mexicanului tău! îi spuse ea, înainte de a închide.

Să-i telefoneze lui Miguel? După ce o judecase fără drept de apel? N-a vrut s-o asculte, a condamnat-o fără ezitare. Ce speranțe putea să-și mai facă? Mary-Beth era plină de bune intenții, dar habar n-avea care era situația.

„Pot s-o sun pe Rosa…“ își spuse în sinea ei.

Dorea să-i mulțumească pentru ospitalitate. De ce nu I-ar da un telefon? Fără a mai sta pe gânduri, Laurie formă numărul de telefon al surorii lui Miguel.

– Rosa? Voiam să vă mulțumesc pentru atenția pe care mi-ați acordat-o. Șederea mea la Ciudad de Mexico a fost foarte plăcută.

– Eu trebuie să vă mulțumesc. De când am intrat în politică, zilele trec mai repede.

– I-ați vorbit lui Edouard despre asta?

– Da. La început, a fost puțin surprins. Dar se va obișnui… Și îl am pe Miguel de partea mea.

Laurie își luă inima-n dinți și întrebă:

– Ce mai face Miguel?

– Nu mai știți nimic despre el?

– Nu. Și nici nu aștept.

– Păcat… Credeam că îmi veți spune că v-ați împăcat.

– V-ar fi spus-o chiar Miguel.

– De când ați plecat, nu l-am mai văzut. Își petrece weekend-ul la conac. Când i-am telefonat, părea foarte feri…

Foarte fericit. Chiar dacă Rosa nu termină fraza, Lui Laurie nu-i fu greu să ghicească restul.

– Vreau să spun că se comportă ca de obicei, reluă Rosa. Și am tras concluzia că v-ați împăcat.

Chiar dacă știa că Miguel era prea orgolios să-i spună Rosei ce se întâmplase, lui Laurie îi era rușine să se destăinuiască. Nu peste mult, conversația se sfârși. De vreme ce Miguel părea foarte fericit, totul se sfârșise. Cu adevărat…

***

O mulțime de invitați erau adunați în mcuțul apartament al lui Mary-Beth când sosi Laurie. Întârziase în mod special pentru a evita întrebările pe care prietena ei n-ar fi ezitat să i le pună.

– Ți-l prezint pe Christopher! Spuse Mary-Beth cu mândrie.

Soțul ei o luă de mijloc, iar lui Laurie îi veni să plângă când îi văzu cum se privesc.

Reținându-și lacrimile, se strădui să râdă și să discute ca și cum nu avea nici o grijă. Dar ce greu era să te prefaci că te distrezi când ești atât de tulburată!

Petrecerea era la apogeu când un bărbat înalt își făcu apariția. Margot se duse repede la Mary-Beth s-o întrebe cine e.

– Barry Tyson, un prieten de-al lui Christopher.

Foarte impresionată, Margot întrebă:

– Ce frumos e! E celibatar?

– Da.

Mary-Beth se întoarse spre Laurie și-i spuse:

– Pentru tine l-am invitat.

Laurie ridică din umeri cu indiferență.

– Mulțumesc… Dacă îi place atâta lui Margot, n-are decât să se ducă să-l cucerească.

Puțin mai târziu, Laurie era în bucătărie, unde îl ajuta pe Christopher să scoată cuburile de gheață din recipiente.

– Am salutat pe toată lumea în afară de dumneavoastră. Mă evitați?

– Nu, deloc.

Laurie remarcase că toate femeile roiau în jurul acestui bărbat, nu numai biata Margot. Încercă să-l descurajeze, dar Barry era tenace.

– De ce sunteți atât de rece cu mine? Nu vă place cum sunt tuns? Sau poate e de vină cravata? Vreți s-o scot?

Laurie începu să râdă.

– Ar fi o greșeală, de vreme ce toată lumea vă apreciază așa cum sunteți.

– În afară de dumneavoastră. Totuși, nu sunt de lepădat. Am o meserie frumoasă, simțul umorului și, după părerea tuturor, știu să mă fac plăcut.

Amuzată, începu din nou să râdă.

– Când ne vom revedea? întrebă el din nou. Luăm mâine cina?

– Nu, mulțumesc. Nu vă pierdeți timpul cu mine. Invitați-o pe Margot! De-abia așteaptă.

– Dar cu dumneavoastră aș vrea să ies.

– Căutați-mă peste… șase luni.

Barry își luă un aer grav.

– Acum aveți nevoie de mine.

Poate că avea dreptate. Ca și Mary-Beth. Să-și facă prieteni noi, nu era oare cea mai bună soluție pentru a-l uita pe Miguel?

– Deci, luăm cina împreună mâine?

– Dacă țineți atât de mult…

Invitații plecară târziu în noapte. Laurie rămase să-și ajute prietena să facă ordine.

A doua zi, Laurie petrecu o seară foarte frumoasă cu Barry. Acesta se dovedi a fi un tovarăș cultivat și amuzant.

Când o conduse acasă, Barry întrebă:

– Nu mă invitați să bem ceva?

– Îmi pare rău, dar nu am nimic de băut, în afară de cafea.

– Atunci, veniți la mine. Am un bar cu de toate.

– Aș fi putut să pariez că asta veți spune.

– Credeți că am gânduri ascunse? Vă înșelați. Aș fi vrut să prelungesc seara.

– Toate au un sfârșit!

– Cu condiția să existe un început. Dați-mi o șansă, Laurie. Am să încerc să vă fac să-l uitați pe acest bărbat…

– Dar nu v-am spus niciodată că…

– Nu mi-a fost greu să ghicesc că există cineva.

Barry o sărută pe obraz.

– Pe curând!

– Pe curând. Și… mulțumesc.

***

– În sfârșit, te-ai întors! Exclamă Ingrid Brenner, directoarea departamentului de modă.

– Astăzi trebuia să-mi reiau lucrul.

– Știu, dar data prezentării de toamnă s-a schimbat, iar eu am intrat în panică. Cu atât mai mult cu cât două dintre manechine lipsesc.

– Nu puteți să vă adresați unei agenții să vă ajute?

– Am făcut-o deja. Chiar dacă prefer să lucrez cu fetele din echipa mea. Silvia ar fi trebuit să poarte rochia de mireasă, dar cum ea lipsește, o vei purta tu.

Ea în rochie de mireasă? I se strânse inima la un asemenea gând.

– Nu!

În fața stupefacției care se citea pe fața lui Ingrid, încercă să-și justifice cumva refuzul.

– O… o rochie albă se potrivește mai bine unei brunete. Nu credeți?

– Ce idee! Nimeni n-ar putea să poarte mai bine ca tine acest model fabulos! Hai s-o încerci!

Laurie se supuse. Rochia părea să fi fost croită pe măsura ei.

– Formidabil! Vă vine ca o mănușă, nu e nevoie de nici un retuș, spuse una din croitorese.

– Perlele au fost cusute de mână, spuse Ingrid. Asta explică în parte prețul ridicat.

Croitoreasa izbucni.

– Ridicat? Ți-ai putea cumpăra o mașină la același preț!

– Nu veți reuși să o vindeți, spuse Laurie.

– Nu prea cred să existe vreo femeie care să accepte să dea atât de mult pe o rochie pe care nu o va purta decât o dată, admise Laurie. ȘI totuși, ar merita, șopti ea.

***

În timpul zilei, Laurie nu prea avea timp să se gândească la viața ei. Nopțile, în schimb, i se păreau fără sfârșit, iar când reușea să adoarmă, îl visa adesea pe Miguel. Se sărutau cu pasiune, dar la un moment dat se ridica și pleca. Se trezea speriată și plângea cu lacrimi amare.

Barry încerca prin toate mijloacele s-o distreze. Când o sărută pentru prima dată, Laurie nu-l refuză, dar nu simți nimic. Oare un singur bărbat era în stare s-o facă să vibreze?

Într-o seară, Barry o conduse acasă și dori să rămână.

– Te iubesc, Laurie!

– Spuneți, mai degrabă că mă placeți, dar nu-mi vorbiți de iubire. Nu atât de repede! Nu ne cunoaștem nici de-o săptămână. Țin la dumneata, Barry, dar sentimentele mele nu vor fi decât de prietenie.

Barry spuse:

– Am să aștept. Sunt răbdător.

– Riscați să vă pierdeți vremea. ȘI meritați mult mai mult! Ce-ar fi să rămânem prieteni?

– Prieteni, pur și simplu? În cazul ăsta, prefer să nu ne mai întâlnim. Am să încerc să vă uit. Nu vreau să fiu bântuit de o iubire fără speranță.

Capitolul 11

În dimineața zilei în care urma să aibă loc prezentarea de modă, Laurie se simțea mai deprimată ca niciodată. Oare își va regăsi vreodată energia, bucuria de a trăi, entuziasmul? Aventura ei din Mexic o marcase, o transformase. Rana avea nevoie de timp pentru a se cicatriza.

Din fericire, Ingrid nu prea-i lăsa timp liber. Acum mai puțin ca niciodată. Se pregătea cu febrilitate la departamentul de modă prezentarea noii colecții și toată lumea era în fierbere în magazin. Evenimentul urma să se petreacă la restaurantul de la ultimul etaj, iar muncitorii tocmai sfârșeau de aranjat podiumul.

În încăperea rezervată manechinelor, agitația ajunsese la culme. Ingrid își croia drum cu dificultate printre haine și mese pline cu produse de machiaj, dând tot felul de ordine.

– Vă dați seama? Colecția Treviani de-abia a sosit. Acum, trebuie să fie totul călcat.

Laurie nu se lăsă intimidată.

– Nu intra în panică, Ingrid. Avem suficient timp.

Aceasta ridică ochii spre cer.

Nu peste mult timp începu prezentarea. Din public se auziră aplauze. Sosi și vremea apariției lui Laurie pe podium. Orbită de proiectoare, tânăra traversă sala și făcu cele două sau trei figuri pe care o sfătuise Ingrid să le facă. Sute de ochi îi urmăreau evoluția, dar ea nu se uita la nici unul din acele chipuri înecate în semiîntuneric.

Spectacolul se desfășura conform unei ordini dinainte stabilite: mai întâi, cele de zi și cele sport. Abia apoi, somptuoasele ținute de seară. Conform tradiției, prezentarea unei rochii de mireasă urma să închidă spectacolul.

În timp ce o ajuta pe Laurie să-și scoată o tunică din satin roz, Margot spuse:

– Aruncă o privire în sală. Ai un admirator. Nu l-ai remarcat? E așezat în fundul sălii, la stânga și de fiecare dată când apari, ia notițe.

Laurie ridică din umeri cu nepăsare.

– Probabil că se plictisește atât de tare, încât face fel de fel de desene pe program, spuse ea încălțându-se cu niște sandale din piele.

– Pot să pun prinsoare că tu îl interesezi! Ce bărbat frumos! Și seducător… Cu mult deasupra lui Barry, ceea ce nu-i puțin.

Când Laurie, după a nu știu câta apariție, veni în spatele scenei, Margot veni repede spre ea.

– L-ai văzut?

– N-am fost atentă.

– Ești exasperantă! Nu te-ar fi costat nimic să-i zâmbești. Cine știe? Poate că e un play-boy miliardar, sau poate…

– Margot! i-o tăie Ingrid. În loc să vorbești, ai face mai bine să te duci să aduci rochia de mireasă.

– Imediat.

Sosise clipa de care îi era teamă lui Laurie. Disperarea pusese stăpânire pe ea. Cum va reuși să defileze în rochie de mireasă? O mireasă de paradă! Ce deriziune!

– Ești gata, Laurie? întrebă Ingrid, conducând-o spre cortină. E momentul tău.

Directoarea departamentului de modă avea ochii plini de lacrimi. Uitând de propria suferință, Laurie murmură:

– Ce se întâmplă, Ingrid? Plângi?

– O, plâng întotdeauna la nunți. E o prostie, știu! Dar nu mă pot abține!

Se auziră primele acorduri ale marșului nupțial.

„Marșul nupțial, acum? Asta mai lipsea!“ își spuse Laurie.

– Du-te! spuse Ingrid, împingând-o spre podium.

Străduindu-se să nu se gândească la nimic, tânăra își făcu apariția. La capătul scenei fusese înălțat un altar în fața căruia era un bărbat îmbrăcat în haine de preot.

„De data asta, Ingrid a mers prea departe“, se gândi Laurie, cuprinsă parcă de un sentiment de irealitate.

Uimirea fu și mai mare în clipa în care îl văzu pe Miguel venind lângă ea pe podium. Miguel, aici? Simțea că își pierde mințile. Și totuși, Miguel era acolo, ținând-o de mână. Închise ochii și apoi îi deschise pentru a fi sigură că nu visează. Fără a scoate un cuvânt, Miguel o conduse spre altar, în timp ce un murmur general cuprinse mulțimea din sală.

Miguel o privi în ochi.

– Te iubesc, Laurie. Vrei să fii soția mea?

Ca prin vis, Laurie se auzi spunând:

– Da.

Atunci, preotul începu slujba. Ceremonia, foarte scurtă și foarte emoționantă, se desfășură în fața tuturor spectatorilor. În clipa în care îi puse verigheta în deget și o sărută, se auzi un ropot de aplauze.

Acordurile marșului nupțial se auziră din nou în timp ce cuplul părăsea sala. În fața magazinului îi aștepta o limuzină lungă.

După ce mașina plecă, Miguel se întoarse spre Laurie și o întrebă încă o dată:

– Vrei să fii soția mea?

– Miguel, vreau să știi că nu m-am căsătorit cu tine din interes. Sper că nu te vei îndoi niciodată de asta.

– Știu, draga mea.

Buzele lor se întâlniră într-un sărut fără sfârșit. Apoi, se uită la ea cu pasiune.

– Dragostea mea! Te ador… Începând din acest moment, consideră-mă sclavul tău.

– Nici gând! Să fim parteneri! Îmi e de-ajuns.

– Cum vrei tu, querida.

– Miguel, și eu aș vrea să te iubesc, dar spune-mi cum de s-a întâmplat minunea asta? Ți-a spus Carlos adevărul?

– Carlos? Glumești! Crezi că aș sta să-l ascult?

– Totuși, l-ai ascultat. Și l-ai crezut.

– Când v-am văzut împreună în camera mea… m-am lăsat orbit de gelozie. Gelozia! Asta e singura mea scuză.

– Am încercat, totuși, să-ți explic ce s-a întâmplat. Dar ai preferat să-l crezi pe Carlos.

– Nu mai eram capabil să judec. Apoi, după ce ai plecat, am crezut că înnebunesc…

– Adevărat? întrebă Laurie, nevenindu-i să creadă. Rosa mi-a spus că păreai foarte fericit la conac.

– Mă sileam să salvez aparențele, pentru Carlotta. Dar ce greu îmi era! Cu atât mai mult cu cât nu înceta să vorbească despre tine.

Miguel o luă din nou în brațe, iar de data asta Laurie nu se mai împotrivi.

– Cum ți-ai dat seama că adevărul era de partea mea și nu a lui Carlos? întrebă ea.

– Pentru că m-am gândit mult la ce s-a întâmplat. Deși Carlos și Dolores își gândiseră bine planul, uitaseră totuși un amănunt.

– Dolores? Ce amestec are în povestea asta?

– Ea mi-a telefonat la trei dimineața, spunând că e Laurie. O greșeală de tactică de care nu mi-am dat seama la început. Dacă l-ai fi primit pe Carlos de bunăvoie, nu m-ai fi sunat pentru a-mi cere ajutor. Oricum, deveniserăm atât de apropiați, încât în sinea mea știam că nu mă poți înșela.

– Totuși, te-ai luat după aparențe.

– Gelozia mă orbise. Încearcă să te pui în situația mea…

– O, Miguel!… Cât te iubesc!

– Și eu te iubesc, querida . Împreună, pentru totdeauna!

– Pentru totdeauna! repetă ea.

Când Miguel vru să desfacă butonașii din perlă cu care se închidea rochia, ea îl opri.

– Lasă-mă pe mine! Această rochie costă o avere și trebuie s-o înapoiem la magazin.

– Dacă ar fi trebuit să-ți alegi singură rochia de mireasă, ai fi ales-o pe aceasta?

– În mod sigur. Știi ce-mi doresc? Fata care o va purta într-o bună zi să fie la fel de fericită cum sunt eu acum.

– Așa-mi doresc și eu, pentru că va fi Carlotta.

– Carlotta?

– Conform tradiției, fiica poartă rochia de mireasă a mamei, nu-i așa? Nu te deranjează să fii mama Carlottei, nu?

– O, Miguel, fii liniștit! Plăcerea va fi de partea mea.

– Comoara mea…

Străfulgerat de un gând, o întrebă:

– Unde ai vrea să petrecem luna de miere?

– La Acapulco. Se pare că e locul cel mai potrivit pentru astfel de evenimente.

– Bine. Plecăm mâine.

Se sărutară din nou cu pasiune.

– Cât te iubesc! spuse ea.

Miguel o strânse la piept, șoptindu-i:

– Și eu! Cu patimă, la nebunie… Pentru totdeauna!

Sfârșit